EUROPESE
COMMISSIE

Brussel, 24.6.2026
COM(2026) 560 final

2026/0163 (CNS)

Voorstel voor een

RICHTLIJN VAN DE RAAD

tot wijziging van de Richtlijnen 2003/49/EG, 2009/133/EG, 2011/96/EU, (EU) 2016/1164, (EU) 2017/1852, (EU) 2025/50 wat betreft de vereenvoudiging van het Uniekader voor directe belastingen en ter ondersteuning van de groei en het concurrentievermogen van de EU

{SEC(2026) 560 final} - {SWD(2026) 560 final} - {SWD(2026) 561 final} - {SWD(2026) 562 final}

TOELICHTING

1. ACHTERGROND VAN HET VOORSTEL

• Motivering en doel van het voorstel

Dit initiatief werd aangekondigd in het werkprogramma van de Commissie voor 2026 als onderdeel van de bredere agenda van de Commissie om de wetgeving van de Unie te vereenvoudigen, onnodige administratieve lasten te verminderen en het concurrentievermogen van de interne markt te versterken.

De afgelopen decennia heeft het Uniekader inzake directe belastingen een aanzienlijke ontwikkeling laten zien als reactie op de toenemende gevolgen van de globalisering en de digitale economie, de opkomst van strategieën en praktijken op het gebied van agressieve fiscale planning en de noodzaak om de werking van de interne markt te versterken onder waarborging van de integriteit ervan. De Unie heeft met name een waaier aan richtlijnen vastgesteld die gericht zijn op het waarborgen van eerlijke belastingheffing, het voorkomen van belastingontwijking en het vergemakkelijken van grensoverschrijdende activiteiten binnen de interne markt. Bij Richtlijn 2003/49/EG van de Raad[1] (interest- en royaltyrichtlijn), Richtlijn 2011/96/EU van de Raad[2] (moeder-dochterrichtlijn) en Richtlijn 2009/133/EG van de Raad[3] (fusierichtlijn) zijn gemeenschappelijke regels vastgesteld inzake bronbelasting op bepaalde uitkeringen binnen concerns en fiscale neutraliteit voor grensoverschrijdende reorganisaties. Richtlijn (EU) 2016/1164 van de Raad[4], zoals gewijzigd bij Richtlijn (EU) 2017/952 van de Raad[5] (richtlijn bestrijding belastingontwijking, ATAD), voorziet in een gecoördineerd minimumniveau van bescherming tegen agressieve fiscale planning. Richtlijn (EU) 2017/1852 van de Raad[6] (richtlijn mechanismen voor geschillenbeslechting) voorziet in mechanismen voor de doeltreffende beslechting van grensoverschrijdende geschillen in de Unie die betrekking hebben op dubbele belasting of voortvloeien uit verdragen ter voorkoming van dubbele belasting.

Samen hebben deze instrumenten een belangrijke rol gespeeld bij de versterking van de interne markt door belemmeringen voor grensoverschrijdende activiteiten en investeringen weg te nemen en tegelijkertijd de mogelijkheden voor belastingontwijking te verminderen, de

---

1 Richtlijn 2003/49/EG van de Raad van 3 juni 2003 betreffende een gemeenschappelijke belastingregeling inzake uitkeringen van interest en royalty's tussen verbonden ondernemingen van verschillende lidstaten (PB L 157 van 26.6.2003, blz. 49), ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2003/49/oj).

2 Richtlijn 2011/96/EU van de Raad van 30 november 2011 betreffende de gemeenschappelijke fiscale regeling voor moedermaatschappijen en dochterondernemingen uit verschillende lidstaten (PB L 345 van 29.12.2011, blz. 8, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2011/96/oj).

3 Richtlijn 2009/133/EG van de Raad van 19 oktober 2009 betreffende de gemeenschappelijke fiscale regeling voor fusies, splitsingen, gedeeltelijke splitsingen, inbreng van activa en aandelenruil met betrekking tot vennootschappen uit verschillende lidstaten en voor de verplaatsing van de statutaire zetel van een SE of een SCE van een lidstaat naar een andere lidstaat (PB L 310 van 25.11.2009, blz. 34, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2009/133/oj).

4 Richtlijn (EU) 2016/1164 van de Raad van 12 juli 2016 tot vaststelling van regels ter bestrijding van belastingontwijkingspraktijken welke rechtstreeks van invloed zijn op de werking van de interne markt (PB L 193 van 19.7.2016, blz. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2016/1164/oj).

5 Richtlijn (EU) 2017/952 van de Raad van 29 mei 2017 tot wijziging van Richtlijn (EU) 2016/1164 wat betreft hybridemismatches met derde landen (PB L 144 van 7.6.2017, blz. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2017/952/oj)

6 Richtlijn (EU) 2017/1852 van de Raad van 10 oktober 2017 betreffende mechanismen ter beslechting van belastinggeschillen in de Europese Unie (PB L 265 van 14.10.2017, blz. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2017/1852/oj).

coördinatie tussen de lidstaten te verbeteren en een belastingkader van de Unie voor grensoverschrijdende activiteiten binnen de interne markt tot stand te brengen.

Tegelijkertijd heeft de cumulatieve ontwikkeling van de Uniewetgeving op het gebied van directe belastingen, gecombineerd met verschillen in de nationale uitvoering van de richtlijnen en voortschrijdende internationale fiscale ontwikkelingen, de complexiteit van het vennootschapsbelastingkader van de Unie en daarmee de nalevings- en handhavingslasten voor grensoverschrijdend opererende bedrijven en belastingdiensten in de Unie aanzienlijk vergroot. De richtlijnen kwamen in verschillende perioden tot stand, en in verschillende contexten. Daarnaast werd het kader waarin verschillende bestaande antimisbruikmaatregelen van de Unie functioneren, gewijzigd door de uitvoering van de regels voor een mondiale minimumbelasting uit hoofde van Richtlijn (EU) 2022/2523 van de Raad[7] (pijler 2-richtlijn). Met name kunnen sommige bepalingen van de ATAD leiden tot overlappende resultaten of onevenredige nalevingslasten wanneer zij naast de pijler 2-regels worden toegepast. Bovendien is uit de ervaring met de toepassing van de interest- en royaltyrichtlijn en de moeder-dochterrichtlijn gebleken dat de praktische toepassing van de bronbelastingvermindering waarin deze richtlijnen voorzien, leidt tot procedurele belemmeringen en rechtsonzekerheid. Er is ook bezorgdheid geuit over de toepassing van sommige bepalingen van de ATAD, die niet langer volledig in overeenstemming zijn met de huidige economische realiteit, tot onevenredige nalevingslasten of rechtsonzekerheid leiden en investeringen en groei op de interne markt onvoldoende ondersteunen. Met name het ontbreken van een gemeenschappelijk Uniekader voor de fiscale behandeling van uitgaven voor onderzoek en ontwikkeling (“O&O”) draagt bij tot versnippering tussen de lidstaten en kan investeringsbeslissingen en innovatie op de interne markt verstoren of ontmoedigen.

Het voorstel is ingegeven door de noodzaak om ervoor te zorgen dat het Uniekader voor directe belastingen samenhangend, evenredig en doeltreffend blijft. Het heeft tot doel het bestaande Uniekader op het gebied van directe belastingen te vereenvoudigen om onnodige nalevingslasten te verminderen, de rechtszekerheid te verbeteren en de coherente werking van de interne markt te waarborgen. Het voorstel omvat daarom wijzigingen van de moeder-dochterrichtlijn, de interest- en royaltyrichtlijn (alsook een daarmee verband houdende gerichte wijziging van Richtlijn 2025/50 van de Raad[8] betreffende snellere en veiligere vermindering van te veel ingehouden bronbelasting — FASTER), de fusierichtlijn (TMD), de richtlijn bestrijding belastingontwijking (ATAD) en de richtlijn mechanismen voor geschillenbeslechting (DRM).

- **Verenigbaarheid met bestaande bepalingen op het beleidsterrein**

De omnibusrichtlijn is verenigbaar met het bestaande EU-beleid inzake directe belastingen. Het voorstel vereenvoudigt en moderniseert het acquis van de Unie op het gebied van directe belastingen, met behoud van de oorspronkelijke doelstellingen van de richtlijnen. Het draagt bij tot de bredere doelstelling van de Commissie om het concurrentievermogen van de Unie te versterken door onnodige nalevingslasten te verminderen, de rechtszekerheid te vergroten en grensoverschrijdende investeringen en bedrijfsactiviteiten op de interne markt te vergemakkelijken.

---

7 Richtlijn (EU) 2022/2523 van de Raad van 14 december 2022 tot waarborging van een mondiaal minimumniveau van belastingheffing van groepen van multinationale ondernemingen en omvangrijke binnenlandse groepen in de Unie (PB L 328 van 22.12.2022, blz. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2022/2523/oj).

8 Richtlijn (EU) 2025/50 van de Raad van 10 december 2024 betreffende een snellere en veiligere vermindering van te veel ingehouden bronbelasting (PB L, 2025/50, 10.1.2025, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2025/50/oj).

Wat betreft de vrijstelling van bronbelasting voor bepaalde financiële stromen binnen de Unie (interest, royalty's, winstuitkeringen), bouwt het voorstel voort op de door FASTER geïnitieerde verbeteringen; het voorziet in de aanpak van overlappingen, versnippering en achterhaalde procedurele of inhoudelijke vereisten die onevenredige kosten met zich meebrengen voor bedrijven die grensoverschrijdend actief zijn in de Unie.

Het voorstel ondersteunt ook de uitvoering van de pijler 2-richtlijn binnen de Unie en heeft tot doel overlappende bepalingen in de richtlijn bestrijding belastingontwijking te vereenvoudigen en te schrappen, zodat de coherentie van het bestaande Uniekader voor directe belastingen bewaard blijft gelet op recente internationale fiscale ontwikkelingen. Het voorstel moet ook worden beoordeeld in samenhang met het herschikkingsvoorstel voor de richtlijn administratieve samenwerking op belastinggebied (DAC), dat bepaalde rapportageverplichtingen en -procedures vereenvoudigt, ook met betrekking tot MNO-groepen die onder het toepassingsgebied van de pijler 2-richtlijn vallen.

Samen zorgen deze initiatieven voor een samenhangender, moderner en concurrerender belastingkader voor bedrijven die op de interne markt actief zijn. Op deze wijze zorgt het voorstel ervoor dat het hoge niveau van bescherming tegen belastingontwijking en misbruikpraktijken binnen de Unie gehandhaafd blijft. Het initiatief zwakt de bestaande waarborgen niet af, maar zorgt er veeleer voor dat de antimisbruikregels evenredig, samenhangend en doeltreffend blijven, rekening houdend met de recentere ontwikkelingen op het gebied van internationale belastingheffing en de praktische ervaring met de uitvoering ervan. Ook zorgt het voor vermindering van onnodige complexiteit, rechtsonzekerheid en administratieve lasten voor belastingplichtigen en belastingdiensten.

- **Verenigbaarheid met andere beleidsterreinen van de Unie**

Het voorstel is verenigbaar met de bredere beleidsdoelstellingen van de Commissie op het gebied van vereenvoudiging, concurrentievermogen en de goede werking van de interne markt. Het voorstel draagt bij tot de doelstelling om het concurrentievermogen in de Unie te versterken door belemmeringen voor grensoverschrijdende investeringen en economische activiteiten op de interne markt weg te nemen, in overeenstemming met het rapport-Draghi over het Europese concurrentievermogen[9] en de bredere doelstellingen van het EU-kompas voor concurrentievermogen[10].

Hierdoor worden de administratieve lasten op zinvolle wijze verminderd. Het zal ook bijdragen tot de bevordering van andere prioriteiten van de Commissie, zoals de opbouw van een sterke spaar- en investeringsunie[11], en maatregelen ter erkenning van het belang van onmiddellijke aftrek voor investeringsbeslissingen op het gebied van onderzoek en ontwikkeling, zoals aanbevolen in de Clean Industrial Deal van 2 juli 2025[12]. Meer in het algemeen zal de voorgestelde richtlijn grensoverschrijdende commerciële activiteiten en bedrijfsuitbreiding op de interne markt aanmoedigen en bedrijfsherstructureringen

9 Rapport-Draghi over het Europese concurrentievermogen.

10 Europese Commissie, "Het EU-kompas voor concurrentievermogen" (COM(2025) 30 final).

11 Een van de belangrijkste doelstellingen van de spaar- en investeringsunie is het wegnemen van belemmeringen voor geïntegreerde financiële markten en het ondersteunen van investeringen, zoals hier wordt uitgelegd: https://finance.ec.europa.eu/regulation-and-supervision/savings-and-investments-union_en#what.

12 Aanbeveling van de Commissie van 2 juli 2025 betreffende fiscale stimulansen ter ondersteuning van de Clean Industrial Deal en in het licht van het staatssteunkader voor de Clean Industrial Deal (C(2025) 4319 final).

vergemakkelijken overeenkomstig Richtlijn (EU) 2017/1132[13], zoals gewijzigd bij Richtlijn (EU) 2019/2121 (mobiliteitsrichtlijn)[14].

2. RECHTSGRONDSLAG, SUBSIDIARITEIT EN EVENREDIGHEID

• Rechtsgrondslag

Dit voorstel valt binnen het toepassingsgebied van artikel 115 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU). De regels van het voorstel zijn erop gericht de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen en de administratieve praktijken van de lidstaten nader op elkaar af te stemmen, aangezien deze rechtstreeks van invloed zijn op de totstandbrenging of de werking van de interne markt. Het voorstel wordt derhalve overeenkomstig dit artikel volgens de bijzondere wetgevingsprocedure vastgesteld; dit moet in de vorm van een richtlijn gebeuren. De bevoegdheid van de Unie op dit gebied wordt gedeeld met de lidstaten.

• Subsidiariteit (bij niet-exclusieve bevoegdheid)

De bevoegdheid van de Unie op het gebied van directe belastingen wordt gedeeld met de lidstaten op basis van artikel 115 VWEU. Overeenkomstig het in artikel 5, lid 3, VEU neergelegde subsidiariteitsbeginsel mag slechts op EU-niveau worden opgetreden wanneer de beoogde doelstellingen niet voldoende door de lidstaten alleen kunnen worden verwezenlijkt, en bovendien vanwege de omvang of de gevolgen van het overwogen optreden beter door de EU kunnen worden bereikt.

Op basis hiervan heeft elke lidstaat zijn eigen nationale belastingstelsel, dat gebaseerd is op zijn eigen economische prioriteiten, begrotingsvereisten en politieke keuzes. Er zijn echter situaties waarin EU-breed optreden essentieel is om een eerlijke en efficiënte interne markt in stand te houden en de fundamentele vrijheden te handhaven. Zo zijn de interest- en royaltyrichtlijn en de moeder-dochterrichtlijn ingevoerd om een gelijke behandeling van dividenden, interest of royalty's te waarborgen wanneer er uitkeringen worden gedaan tussen belastingplichtigen in verschillende lidstaten. De fusierichtlijn voorziet op zijn beurt in een gemeenschappelijk belastingkader voor bepaalde grensoverschrijdende reorganisaties binnen de Unie, dat ervoor zorgt dat fusies, splitsingen, inbreng van activa en aandelenruil kunnen plaatsvinden zonder onmiddellijke belastingheffing, waardoor fiscale belemmeringen voor bedrijfsherstructureringen die van invloed kunnen zijn op zakelijke beslissingen, worden verminderd. De richtlijn bestrijding belastingontwijking introduceert een reeks gemeenschappelijke regels ter bestrijding van belastingontwijking om de risico's van grondslaguitholling en winstverschuiving aan te pakken, die vaak worden veroorzaakt of verergerd door slecht op elkaar afgestemde of versnipperde nationale belastingstelsels. De richtlijn mechanismen ter beslechting van belastinggeschillen stelt regels vast voor de beslechting van geschillen die voortvloeien uit de uitleg en toepassing van verdragen inzake dubbele belasting tussen de lidstaten.

Hoewel de lidstaten verantwoordelijk blijven voor de vereenvoudiging van de binnenlandse belastingregels, kunnen alleen maatregelen op EU-niveau het bestaande EU-acquis op het gebied van directe belastingen wijzigen overeenkomstig de Verdragen. Dit is nodig om de

---

[13] Richtlijn (EU) 2017/1132 van het Europees Parlement en de Raad van 14 juni 2017 aangaande bepaalde aspecten van het vennootschapsrecht (PB L 169 van 30.6.2017, blz. 46, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2017/1132/oj).

[14] Richtlijn (EU) 2019/2121 van het Europees Parlement en de Raad van 27 november 2019 tot wijziging van Richtlijn (EU) 2017/1132 met betrekking tot grensoverschrijdende omzettingen, fusies en splitsingen (PB L 321 van 12.12.2019, blz. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2019/2121/oj).

gemeenschappelijke regels te vereenvoudigen en te verduidelijken, de vastgestelde uitdagingen aan te pakken en zo het concurrentievermogen van EU-bedrijven te vergroten. Bijgevolg kunnen de doelstellingen van het omnibuspakket voor belastingen niet voldoende door de lidstaten afzonderlijk worden verwezenlijkt.

Bovendien levert het optreden van de EU op dit gebied een duidelijke EU-meerwaarde op voor zowel bedrijven als belastingdiensten. Het doel is overlappende of overbodige regels weg te nemen, procedures te stroomlijnen, dubbele belastingheffing en marktverstoringen verder te verminderen, concepten te verduidelijken, achterhaalde bepalingen te schrappen en de inconsistente of uiteenlopende toepassing van regels in de lidstaten aan te pakken. Door het voorstel worden de belastingregels en -procedures van de EU duidelijker en eenvoudiger gemaakt en wordt het voor bedrijven dus minder duur om in meerdere lidstaten actief te zijn. Hierdoor kunnen de mogelijkheden van de interne markt beter worden benut, en wordt deze aantrekkelijker voor nieuwe bedrijven en investeringen. Voor belastingdiensten betekenen duidelijkere en efficiëntere regels dat de nalevings- en belastingcontroles eenvoudiger worden, de hoeveelheid geschillen vermindert en de administratieve lasten afnemen.

- **Evenredigheid**

Het voorstel beperkt zich tot gerichte wijzigingen die nodig zijn om de bestaande belastingwetgeving van de Unie te vereenvoudigen en de samenhang en doeltreffendheid ervan te verbeteren. Het gaat niet verder dan wat nodig is om deze doelstellingen te verwezenlijken. Met name blijven de voornaamste doelstellingen en waarborgen van de bestaande richtlijnen behouden en worden specifieke bepalingen waarvan is vastgesteld dat zij onnodige complexiteit, administratieve lasten, rechtsonzekerheid of onevenredige nalevingskosten veroorzaken, geactualiseerd, gestroomlijnd of vereenvoudigd. Er is dus een passend evenwicht gevonden tussen vereenvoudiging, rechtszekerheid en het behoud van de oorspronkelijke doelstellingen om een hoge mate van bescherming te bieden tegen belastingontwijking op de interne markt.

- **Keuze van het instrument**

Het voorstel betreft een richtlijn, het enige toegestane rechtsinstrument volgens de rechtsgrondslag (artikel 115 VWEU).

3. EVALUATIE, RAADPLEGING VAN BELANGHEBBENDEN EN EFFECTBEOORDELING

- **Evaluatie van bestaande wetgeving en controle van de resultaatgerichtheid ervan**

In het werkdocument van de diensten van de Commissie “Evaluatie van Richtlijn 2016/1164 van de Raad tot vaststelling van regels ter bestrijding van belastingontwijkingspraktijken welke rechtstreeks van invloed zijn op de werking van de interne markt” worden de uitvoering en het effect van ATAD I en II geëvalueerd aan de hand van de criteria voor betere regelgeving. Bij de evaluatie werden de efficiëntie, doeltreffendheid, relevantie, samenhang en Europese meerwaarde van het initiatief beoordeeld. De evaluatie is voornamelijk gebaseerd op de bevindingen van een externe studie die door een contractant is uitgevoerd. De contractant voerde diepgaande vraaggesprekken met de nationale belastingdiensten in 15 lidstaten en raadpleegde de overige 12 belastingdiensten door middel van een enquête. De contractant hield ook diepgaande interviews met belanghebbenden uit de particuliere sector (waaronder Europese en nationale bedrijfsverenigingen, MNO’s, belastingadviseurs, academici en ngo’s) op basis van een steekproef in 10 lidstaten, en hield een enquête onder belastingadviseurs en een gerichte enquête onder 20 MNO’s in alle 27 lidstaten.

De resultaten van de evaluatie vormen de basis voor het verslag van de effectbeoordeling dat bij het voorstel is gevoegd. In het verslag van de effectbeoordeling wordt het verband tussen deze bevindingen en de problemen die in het kader van dit initiatief worden aangepakt verder verduidelijkt.

- **Raadpleging van belanghebbenden**

De strategie voor het raadplegen van belanghebbenden voor dit initiatief bestond uit een verzoek om input en gerichte raadplegingen. Er is geen openbare raadpleging gehouden, aangezien er in de loop van 15 maanden uitgebreide gerichte raadplegingen werden gehouden met de belangrijkste belanghebbenden, naast de diepgaande studie over de ATAD. De gerichte raadplegingen omvatten een ruime selectie van de belangrijkste belanghebbenden en de 27 nationale autoriteiten. Alle ontvangen bijdragen zijn meegenomen in het verslag van de effectbeoordeling dat bij dit voorstel is gevoegd. Een samenvattend verslag van de raadpleging van belanghebbenden is opgenomen in bijlage 2, waarin de profielen van de respondenten en de ontvangen input worden beschreven.

Gedurende het hele proces hebben de diensten van de Commissie de lidstaten geraadpleegd door middel van specifieke vergaderingen van Commissiewerkgroep IV (directe belastingen) en de Groep op hoog niveau van de Raad.

Op 16 februari 2026 werd een verzoek om input[15] gepubliceerd, waarvoor tot en met 30 maart 2026 feedback kon worden geleverd. In het kader van de raadpleging werd feedback gevraagd over de noodzaak om actie te ondernemen en werd bewijsmateriaal verzameld over problemen als administratieve kosten, omslachtige procedures, verouderde of overlappende regels en een gebrek aan duidelijkheid of verschillen in de manier waarop regels worden geïnterpreteerd. Naar aanleiding van het verzoek om input werden 117 bijdragen ingediend, door bedrijfsverenigingen en bedrijven, maar ook door burgers, academische instellingen, niet-gouvernementele organisaties en vakbonden.

Over het geheel genomen stonden de belanghebbenden volledig achter het initiatief om de bestaande belastingregels van de EU te vereenvoudigen teneinde de werking van de interne markt te verbeteren en de aantrekkelijkheid van Europa als een gebied om in te investeren en zaken te doen, te waarborgen. De meningen liepen echter uiteen over de vraag hoe die vereenvoudiging precies kan worden bewerkstelligd.

De meeste belanghebbenden gaven aan dat de bestaande richtlijnen moeten worden vereenvoudigd, bijvoorbeeld door ze te rationaliseren en te moderniseren, door overlappingen, inconsistenties, verschillen in de uitvoering en de administratieve lasten te verminderen, en door de termen, regels en procedures die in het kader van de richtlijnen worden gebruikt te standaardiseren en te verduidelijken, onder meer door het gebruik van digitale instrumenten, en door de nationale discretionaire bevoegdheid bij de uitvoering van de richtlijnen te beperken. Sommigen wezen er ook op dat het belangrijk is de regels en procedures voor kleine en middelgrote ondernemingen te vereenvoudigen.

- **Bijeenbrengen en gebruik van expertise**

De Commissie heeft een beroep gedaan op de deskundigheid van haar Gemeenschappelijk Centrum voor onderzoek, dat de mogelijke effecten van het initiatief heeft onderzocht aan de hand van het Cortax-model. Het Cortax-model is een algemeen evenwichtsmodel dat voor het inschatten van de effecten van hervormingen van de vennootschapsbelasting in de 27 lidstaten

[15] Verzoek om input voor een effectbeoordeling — Ares(2026) 1712759.

is ontworpen en waarin gedetailleerde gegevens uit verschillende gegevensbronnen worden gebruikt. De Commissie heeft bij de voorbereiding van dit voorstel een beroep gedaan op externe deskundigen. Het initiatief en het effectbeoordelingsverslag bouwen voort op de resultaten van de ATAD-evaluatie, waarin de resultaten van een externe studie over de ATAD door een externe contractant zijn verwerkt[16].

- **Effectbeoordeling**

Ter voorbereiding van dit initiatief is een effectbeoordeling verricht. Het ontwerpeffectbeoordelingsverslag is op 8 april 2026 aan de Raad voor regelgevingstoetsing van de Commissie voorgelegd en op 29 april 2026 besproken. Op basis van een besluit van de voorzitter van de Commissie met betrekking tot de taken van de Raad voor regelgevingstoetsing van 28 april 2026[17] heeft de raad op 4 mei een advies "zonder bezwaar" met aanbevelingen uitgebracht. Het besluit van 8 april schrijft voor dat omnibusvoorstellen worden behandeld als gerichte initiatieven die niet onderworpen zijn aan een advies met beperkingen van de Raad voor regelgevingstoetsing. De Raad voor regelgevingstoetsing heeft echter wel enkele aanbevelingen gedaan, waaronder suggesties betreffende verbeteringen van het onderlinge verband tussen de problemen, de doelstellingen en de interventielogica van het verslag; het bereik en de invulling van de opties; de analyse van de algemene doelstelling om hoge belastingnormen in de EU te handhaven, en de analyse van de kosten en baten, waaronder de robuustheid van de gebruikte aannamen. Er is een herzien effectbeoordelingsverslag opgesteld waarin wordt ingegaan op deze aanbevelingen.

In het verslag worden de effecten van verschillende beleidsopties onder de loep genomen. Wat de **bronbelasting in het kader van de interest- en royaltyrichtlijn en de moeder-dochterrichtlijn** betreft, wordt in het effectbeoordelingsverslag de optie beoordeeld om alle uitkeringen van interest, royalty's en dividenden binnen de EU van bronbelasting vrij te stellen door middel van een uitbreiding van deze richtlijnen, in combinatie met de afschaffing van de voorafgaande procedure voor de beoordeling van het recht op vrijstelling. In het verslag werd als alternatieve optie ook overwogen om het toepassingsgebied en de procedures van de interest- en royaltyrichtlijn en de moeder-dochterrichtlijn op elkaar af te stemmen. Wat de **wetgeving inzake gecontroleerde buitenlandse vennootschappen (controlled foreign corporations, cfc's) in het kader van de ATAD** betreft, wordt in het verslag een verplichte toepassing van model A en een uitzondering voor pijler 2-ondernemingen overwogen (of, als alternatief, de gekwalificeerde binnenlandse minimale bijheffing voor pijler 2-ondernemingen te gebruiken om te bepalen of een cfc-heffing verschuldigd is en, zo ja, de bijheffing te verrekenen met de cfc-verplichtingen). Daarnaast wordt in de analyse ook een uitzondering voor kleine en middelgrote ondernemingen beoordeeld. Voor **investeringen in onderzoek en ontwikkeling (O&O)** worden de effecten van de onmiddellijke aftrek van de kosten voor de verwerving van materiële O&O-activa afgezet tegen de status quo, waarbij de in aanmerking komende O&O-uitgaven nog steeds op nationaal niveau zouden worden bepaald. Er zijn verschillende opties overwogen voor de toepassing van de **regel inzake de beperking van renteaftrek in het kader van de ATAD**, met als hoofddoel de billijkheid ervan te waarborgen en de procyclische effecten ervan te beperken: een uitzondering voor kleine en middelgrote ondernemingen, verplichte toepassing van de ebitda-limiet van 30 %, verplichte toepassing van bepaalde momenteel optionele varianten, een uitzondering voor leningen aan

[16] Werkdocument van de diensten van de Commissie: evaluatie van Richtlijn (EU) 2016/1164 van de Raad tot vaststelling van regels ter bestrijding van belastingontwijkingspraktijken welke rechtstreeks van invloed zijn op de werking van de interne markt.

[17] Besluit van de voorzitter van de Commissie van 28 april 2026 tot wijziging van Besluit P (2020) 2 wat betreft de taken van de Raad voor regelgevingstoetsing.

derden met een laag risico en volledige aftrekbaarheid in geval van een abrupte daling van de winstgevendheid. In het verslag zijn ook wijzigingen beoordeeld die betrekking hebben op het schrappen van de regels inzake **geïmporteerde hybridemismatches**; afstemming van de **fusierichtlijn** op de mobiliteitsrichtlijn (grensoverschrijdende fusies vanuit het oogpunt van het vennootschapsrecht), hetzij door middel van een dynamische verwijzing, hetzij door toevoeging van nieuwe herstructureringstransacties; en verscheidene gerichte verbeteringen in de **richtlijn mechanismen voor geschillenbeslechting** om de procedureregels te verduidelijken en het gebruik van uitvoeringshandelingen van de Raad mogelijk te maken.

In de effectbeoordeling worden met name drie combinaties van opties onderzocht.

a) **Volledig omnibuspakket**: bij deze combinatie wordt gekeken naar alle beleidsopties en waar nodig gekozen voor de meest ambitieuze alternatieven voor de belangrijkste maatregelen van dit initiatief inzake de belasting op grensoverschrijdende uitkeringen van interest, royalty's en dividenden en de belastingheffing voor gecontroleerde buitenlandse vennootschappen, teneinde de meest ambitieuze mogelijkheden voor vereenvoudiging te beoordelen.

b) **Omnibuspakket met gemiddelde ambitie:** hierbij worden alle beleidsopties beoordeeld, met uitzondering van de actie met betrekking tot O&O-uitgaven, maar ook de minder ambitieuze alternatieven voor bronbelasting in het kader van de interest- en royaltyrichtlijn en de moeder-dochterrichtlijn, en voor gecontroleerde buitenlandse vennootschappen in de ATAD.

c) **Omnibuspakket met beperkte ambitie:** deze variant beoordeelt aanpassing van de bestaande maatregelen op een eenvoudigere, meer directe manier; voor de resterende beleidsopties wordt de status quo gehandhaafd.

In de effectbeoordeling wordt geconcludeerd dat het volledige omnibuspakket de voorkeur geniet. Het blijkt niet alleen de specifieke doelstellingen van het initiatief op effectieve wijze te verwezenlijken, maar presteert ook het beste op het gebied van doeltreffendheid en efficiëntie, zoals uiteengezet in het effectbeoordelingsverslag.

De effectbeoordeling omvat een kosten-batenanalyse van het initiatief, die naar verwachting positief zal zijn. De **baten** bestaan uit de vereenvoudigingen die met het initiatief worden ingevoerd en die de fiscale nalevingskosten voor belastingplichtigen in de EU aanzienlijk kunnen verminderen. In de effectbeoordeling wordt een overzicht gegeven van de potentiële kostenbesparingen voor bedrijven in de EU en de economie als gevolg van de mogelijke verlaging van de huidige kosten voor de naleving van de belastingwetgeving, alsook van de bredere macro-economische effecten op langere termijn. Hieruit volgt dat het volledige omnibuspakket de voorkeur verdient. Deze optie zal naar schatting leiden tot een vermindering van de nalevingskosten en de daarmee samenhangende financiële kosten met ongeveer 6,6 miljard EUR per jaar, waarvan ongeveer 2 miljard EUR per jaar aan terugkerende kosten door vermindering van de administratieve lasten (een uitsplitsing van deze cijfers is te vinden in bijlage 3 bij het verslag van de effectbeoordeling). Sommige van de afzonderlijke maatregelen zullen het bbp van de EU op lange termijn naar schatting met ongeveer 0,04 % (vrijstelling van bronbelasting) en 0,2 % (onmiddellijke aftrek van bepaalde O&O-activa) doen toenemen.

In het effectbeoordelingsverslag wordt ook geprobeerd een aantal van de **mogelijke kosten** te concretiseren. Het doel van het voorstel voor een omnibusrichtlijn inzake directe belastingen is de bestaande terugkerende kosten te verminderen door de belastingregels van de EU waar mogelijk te vereenvoudigen. Bijgevolg zal het initiatief, zoals uiteengezet in hoofdstuk 6 en

bijlage 3, naar verwachting geen significante kosten met zich meebrengen voor bedrijven en belastingdiensten; deze worden dan ook geacht afwezig, marginaal of niet relevant te zijn.

Bovendien worden volgens het verslag van de effectbeoordeling geen specifieke en directe milieueffecten verwacht, aangezien het voorstel een horizontale vereenvoudigingsmaatregel op het gebied van directe belastingen is, noch wezenlijke directe sociale effecten, aangezien het voorstel geen betrekking heeft op arbeids-, sociale of andere rechtstreeks daarmee verband houdende rechten. De eventuele milieu- of sociale effecten zouden dus indirect zijn, afhankelijk van het gebruik van de vrijgekomen middelen door EU-bedrijven. Gelet op de verwachte geringe effecten op het milieu zijn de toetsing aan het beginsel "geen ernstige afbreuk doen" en de klimaatneutraliteitscontrole voor de effectbeoordeling bij dit initiatief achterwege gelaten.

- **Resultaatgerichtheid en vereenvoudiging**

Met het voorstel wordt beoogd de regeldruk voor zowel belastingplichtigen als belastingdiensten te verminderen. De kosten voor de naleving van de belastingvoorschriften vormen een last voor ondernemingen en één van de grote voordelen van de invoering van het initiatief zal zijn dat die kosten verminderen. Over het geheel genomen zal de omnibusrichtlijn, zoals hierboven vermeld, naar schatting de nalevingskosten en de daarmee samenhangende financiële kosten op de interne markt met ongeveer 6,6 miljard EUR per jaar verminderen, waarvan ongeveer 2 miljard EUR per jaar aan terugkerende kosten in verband met administratieve lasten. Zo bedraagt de totale kostenverlaging voor belastingplichtige vennootschappen als gevolg van de invoering van een volledige vrijstelling van interest, royalty's en dividenden (door wijziging van de interest- en royaltyrichtlijn en de moeder-dochterrichtlijn) naar schatting 5,34 miljard EUR per jaar. De deactivering van cfc-regels voor MNO's die onder pijler 2 vallen (door wijziging van de ATAD), kan een besparing op de nalevingskosten van ongeveer 160 miljoen EUR per jaar opleveren. Met de onmiddellijke aftrek van O&O-gerelateerde activa kan ongeveer 265 miljoen EUR per jaar aan nalevingskosten worden bespaard. De verlaging van de nalevingskosten zal ook ten goede komen aan kleine en middelgrote ondernemingen, met name door: i) de invoering van een specifieke uitzondering op de cfc-regels van de ATAD, waardoor jaarlijks ongeveer 90 miljoen EUR aan nalevingskosten kan worden bespaard; en ii) de feitelijke uitsluiting van kleine en middelgrote ondernemingen van de ATAD-regel inzake beperking van de renteaftrek, waardoor 69 miljoen EUR aan nalevingskosten kan worden bespaard door de veilige haven van 3 miljoen EUR binnen drie jaar na de inwerkingtreding van het voorstel verplicht te stellen. Door uitsluiting van leningen aan derden met een laag risico kan jaarlijks ongeveer 430 miljoen EUR aan nalevingskosten worden bespaard. De geraamde verlaging van de nalevingskosten wordt gedetailleerd in het effectbeoordelingsverslag.

Om de doelstellingen van de vereenvoudiging van de belastingregels van de EU te verwezenlijken, teneinde het concurrentievermogen van de EU te stimuleren zonder afbreuk te doen aan de hoge belastingnormen van de EU, beoogt het voorstel, in samenhang met de herschikking van de DAC, het fiscale klimaat in de EU op doeltreffende en efficiënte wijze te vereenvoudigen door ervoor te zorgen dat de materiële belastingregels actueel en geschikt voor het beoogde doel zijn. Dit moet de administratieve rompslomp en de belemmeringen voor grensoverschrijdende activiteiten verminderen. Door het EU-acquis op het gebied van directe belastingen te vereenvoudigen, moet de omnibusrichtlijn de naleving van de belastingwetgeving in de EU duidelijker, gemakkelijker en efficiënter maken. Daarnaast bouwt het voorstel, voor zover het nieuwe geharmoniseerde regels introduceert, voort op bestaande regelingen, bv. de FASTER-richtlijn voor bronbelastingprocedures, of

eenvoudigere kaders (bv. de fiscale afschrijvingsregels voor activa die gebruikt worden voor onderzoek en ontwikkeling), waardoor de initiële aanpassingskosten voor ondernemingen verder worden beperkt.

- **Grondrechten**

Er worden geen significante gevolgen voor de grondrechten verwacht. De voorgestelde maatregelen zijn verenigbaar met de rechten, vrijheden en beginselen vastgelegd in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie[18]. De vermindering van de versnippering en van onnodige nalevingsvoorschriften, de verbetering van de voorspelbaarheid en de facilitering van grensoverschrijdende bedrijfsactiviteiten binnen de interne markt kunnen een beperkte positieve invloed hebben op de vrijheid van ondernemerschap en op de doeltreffende uitoefening van het recht van vestiging. Deze potentiële effecten mogen echter niet zodanig worden uitgelegd dat de in deze richtlijn beschreven problemen leiden tot discriminatie of ongerechtvaardigde beperkingen. Het initiatief wordt derhalve als verenigbaar met het Handvest beschouwd.

Indien de uitvoering van het initiatief de verwerking van persoonsgegevens met zich meebrengt, moet die verwerking volledig in overeenstemming zijn met het toepasselijke Uniekader. De onder het Handvest en de algemene verordening gegevensbescherming (AVG)[19] vallende gegevensbeschermingsrechten worden derhalve gewaarborgd.

4. GEVOLGEN VOOR DE BEGROTING

Het initiatief heeft geen gevolgen voor de begroting van de EU.

5. OVERIGE ELEMENTEN

- **Uitvoeringsplanning en regelingen betreffende controle, evaluatie en rapportage**

Met het oog op het toezicht op en de evaluatie van de uitvoering van de omnibusrichtlijn zal de Commissie in nauwe samenwerking met de lidstaten regelmatig toezicht houden op de uitvoering en toepassing ervan, op basis van de volgende indicatoren: de nalevingskosten van de belastingwetgeving: het aantal gevallen waarin het financieringskostensurplus niet aftrekbaar is; het bedrag aan O&O-investeringen in de EU; de kosten en kostenbesparingen voor belastingdiensten; de mening van belanghebbenden, onder meer over problemen bij de interpretatie van de richtlijn, operationele en technische problemen, kosten en baten, en het praktische effect van de omnibusrichtlijn; het aantal zaken dat met behulp van de richtlijn mechanismen voor geschillenbeslechting is afgehandeld; het bestaan van lacunes en overlappingen in de belastingwetgeving; de buitenlandse directe investeringsstromen binnen de EU, en de uitgaande uitkeringen van interest en royalty's. Dit wordt nader toegelicht in het effectbeoordelingsverslag bij dit voorstel.

De Commissie zal de situatie in de lidstaten regelmatig evalueren en een verslag publiceren. Daartoe moeten de lidstaten de Commissie alle relevante informatie verstrekken die nodig is voor de monitoring en evaluatie van de voorgestelde omnibusrichtlijn inzake directe belastingen. Gezien de gevolgen van het initiatief voor verschillende bestaande EU-richtlijnen inzake directe belastingen die al door de lidstaten zijn omgezet, moeten de lidstaten de tijd

[18] Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (PB C 326 van 26.10.2012, blz. 391).

[19] Verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn 95/46/EG (algemene verordening gegevensbescherming) (Voor de EER relevante tekst) (PB L 119 van 4.5.2016, blz. 1).

krijgen om de maatregelen die in het kader van de belastingomnibus door de Raad zullen worden vastgesteld, naar behoren uit te voeren. Daarom mag de eerste evaluatie niet eerder plaatsvinden dan vijf jaar nadat de nieuwe regels van toepassing worden.

- **Toelichtende stukken (bij richtlijnen)**

Het voorstel vereist geen toelichtende stukken over de omzetting.

- **Artikelsgewijze toelichting**

Wijzigingen van Richtlijn 2003/49/EG van de Raad (interest- en royaltyrichtlijn)

Volgens de interest- en royaltyrichtlijn zijn uitkeringen van interest en royalty's die in een lidstaat ontstaan, in die staat vrijgesteld van bronbelasting, mits de uiteindelijk gerechtigde een verbonden onderneming van een andere lidstaat of een in een andere lidstaat gelegen vaste inrichting is. De richtlijn is momenteel alleen van toepassing wanneer is voldaan aan de minimumdeelnemingsvereisten die zijn vastgelegd in de definitie van "verbonden onderneming". Daarnaast kunnen de lidstaten momenteel administratieve of voorafgaande toestemmings-/certificeringsprocedures toepassen om a priori na te gaan of toegang tot de vrijstelling van bronbelasting moet worden verleend.

Het voorstel wijzigt de interest- en royaltyrichtlijn om de materiële en procedurele voorwaarden voor toegang tot de vrijstelling van bronbelasting te vereenvoudigen.

Ten eerste breidt **artikel 1** van het voorstel de materiële werkingssfeer van de interest- en royaltyrichtlijn uit door het minimumdeelnemingsvereiste dat van toepassing is op grond van het begrip "verbonden onderneming" te schrappen. Als gevolg daarvan kunnen uitkeringen van interest en royalty's tussen ondernemingen binnen de Unie in aanmerking komen voor de vrijstelling, ongeacht de mate van deelneming.

Ten tweede wordt bij het voorstel een waarborg ingevoerd om situaties van dubbele niet-heffing te voorkomen. Lidstaten zouden op grond hiervan verplicht zijn bronbelasting in te houden of de aftrekbaarheid van betalingen van interest en royalty's aan de bron te weigeren wanneer de ontvanger van de uitkering is gevestigd in een rechtsgebied dat geen vennootschapsbelasting heft of een nulbelastingtarief toepast op inkomstenstromen uit interest en royalty's, terwijl de bronlidstaat ook geen bronbelasting heft. Deze waarborg is niet van toepassing wanneer de ontvanger onderworpen is aan een gekwalificeerde binnenlandse bijheffing voor het betreffende belastingtijdvak en in dit verband geen terugbetalingen of directe of indirecte financiële voordelen ontvangt, of deel uitmaakt van een MNO-groep die voor dat belastingtijdvak onder het toepassingsgebied van de pijler 2-richtlijn valt, of, in het geval van de rechtsgebieden van derde landen, onder de OESO-modelvoorschriften.

Ten derde beperkt het voorstel het gebruik van administratieve procedures of voorafgaande toestemmingsprocedures om toegang te krijgen tot de vrijstelling. Als algemene regel zullen de lidstaten geen voorafgaande toestemming meer kunnen eisen of administratieve procedures kunnen toepassen om na te gaan of op het moment van betaling aan de voorwaarden voor de vrijstelling is voldaan. De belastingplichtige zal zelf beoordelen of hij voor vrijstelling in aanmerking komt, waarbij door de lidstaten controles achteraf worden uitgevoerd en antimisbruikregels worden toegepast, waaronder regels inzake uiteindelijk begunstigden. Er zijn echter gevallen waarin de belastingplichtige op het moment van betaling niet met zekerheid kan vaststellen of hij in aanmerking komt voor vrijstelling. In dat geval worden de procedureregels volgens het voorstel op twee verschillende manieren aangepast, afhankelijk van de situatie:

- In het geval van openbaar verhandelde effecten wijzigt het voorstel de FASTER-richtlijn om ervoor te zorgen dat de versnelde procedures beschikbaar worden gesteld wanneer de belegger onbekend is bij de uitbetalende onderneming, waardoor deze niet vooraf kan bepalen of aan de voorwaarden voor de vrijstelling is voldaan.

- In alle andere gevallen waarin aan de materiële voorwaarden voor de vrijstelling is voldaan, maar toch belasting wordt ingehouden, moeten de lidstaten ervoor zorgen dat de te veel ingehouden belasting binnen een redelijke termijn wordt terugbetaald via de normale binnenlandse teruggaafprocedures.

Daarnaast wordt in het voorstel verduidelijkt dat de interest- en royaltyrichtlijn van toepassing is op uitkeringen die kunnen worden toegerekend aan de activiteiten van een vaste inrichting, ongeacht of die uitkeringen fiscaal aftrekbaar zijn in de lidstaten waar de vaste inrichting is gelegen.

Tot slot wordt bij het voorstel de in de bijlage opgenomen lijst van vennootschapsvormen die onder de richtlijn vallen, bijgewerkt om ervoor te zorgen dat alle entiteiten die vanwege hun aard binnen het toepassingsgebied van de richtlijn moeten vallen, daarin uitdrukkelijk worden vermeld. De Commissie is bevoegd om gedelegeerde handelingen vast te stellen om de bijlage verder te wijzigen, zodat deze ook nieuwe rechtsvormen van ondernemingen zal omvatten die door de lidstaten of het EU-recht worden ingevoerd.

Wijzigingen van Richtlijn 2009/133/EG van de Raad (fusierichtlijn)

In het kader van de fusierichtlijn passen de lidstaten gemeenschappelijke regels toe die voorzien in uitstel van belastingheffing op vermogenswinst die voortvloeit uit bepaalde grensoverschrijdende bedrijfsreorganisaties waarbij vennootschappen uit verschillende lidstaten betrokken zijn, waaronder fusies, splitsingen, inbreng van activa en aandelenruil, totdat de onderliggende activa daadwerkelijk zijn vervreemd. De richtlijn heeft tot doel ervoor te zorgen dat dergelijke herstructureringen kunnen plaatsvinden zonder onmiddellijke belastingheffing die belemmeringen voor de werking van de interne markt oplevert.

Het toepassingsgebied van de fusierichtlijn is echter niet volledig aangepast aan de recentere ontwikkelingen in het vennootschapsrecht van de Unie. Met name bij Richtlijn (EU) 2017/1132 van het Europees Parlement en de Raad, zoals gewijzigd bij Richtlijn (EU) 2019/2121 van het Europees Parlement en de Raad, zijn nieuwe vormen van grensoverschrijdende reorganisaties ingevoerd die niet onder het huidige toepassingsgebied van de fusierichtlijn vallen.

Om ervoor te zorgen dat de fusierichtlijn geschikt blijft voor het beoogde doel, brengt **artikel 2** van het voorstel de definities van de fusierichtlijn overeenkomstig die van Richtlijn (EU) 2017/1132, door daarin de “vereenvoudigde fusie” en de “splitsing door scheiding” op te nemen, die nog niet onder de fusierichtlijn vielen.

Momenteel regelt de fusierichtlijn alleen de gevolgen bij verplaatsing van de statutaire zetel van een Europese vennootschap of een Europese coöperatieve vennootschap. **Artikel 2** introduceert een nieuw hoofdstuk in de fusierichtlijn met regels die van toepassing zijn op grensoverschrijdende transacties, waaronder ten minste de verplaatsing van de zetel van een vennootschap, om te waarborgen dat het beginsel van fiscale neutraliteit toepasbaar is.

Tot slot wordt de in de bijlage bij de fusierichtlijn opgenomen lijst van vennootschapsvormen die onder de richtlijn vallen, gewijzigd om ervoor te zorgen dat alle entiteiten die vanwege

hun aard onder het toepassingsgebied van de richtlijn moeten vallen, daarin uitdrukkelijk worden vermeld. De Commissie is bevoegd om gedelegeerde handelingen vast te stellen om de bijlage verder te wijzigen, zodat deze ook nieuwe rechtsvormen van ondernemingen zal omvatten die door de lidstaten of het EU-recht worden ingevoerd.

Wijzigingen van Richtlijn 2011/96/EU van de Raad (moeder-dochterrichtlijn, MDR)

De MDR stelt dividenden en andere winstuitkeringen van dochterondernemingen aan moedermaatschappijen in andere lidstaten vrij van bronbelasting en voorkomt dubbele belasting van dergelijke inkomsten op het niveau van de moedermaatschappij (deelnemingsvrijstelling of vermindering door verrekening). De richtlijn is momenteel alleen van toepassing wanneer aan de in de definitie van "moedermaatschappij" vastgestelde minimumdeelnemingsvereisten is voldaan. Hoewel de MDR de procedures voor de toegang tot de voordelen ervan niet harmoniseert, kunnen de lidstaten momenteel administratieve procedures toepassen om vooraf na te gaan of aan de voorwaarden voor de vrijstelling is voldaan.

Het voorstel wijzigt de MDR om de materiële en procedurele voorwaarden voor toegang tot de vrijstelling van bronbelasting te vereenvoudigen.

Ten eerste wordt bij **artikel 3** van het voorstel de materiële werkingssfeer van de MDR uitgebreid door het uit hoofde van het begrip "moedermaatschappij" geldende minimumdeelnemingsvereiste te schrappen. Als gevolg daarvan kunnen dividenden en andere winstuitkeringen tussen ondernemingen binnen de Unie in aanmerking komen voor de vrijstelling, ongeacht de omvang van de deelneming. Bovendien is, mede gelet op het verruimde toepassingsgebied van de richtlijn, de reeds bestaande mogelijkheid voor de lidstaten om aftrek van lasten met betrekking tot de deelneming of waardeverminderingen ten gevolge van winstuitkeringen te weigeren, beperkt tot gevallen waarin er sprake is van een relevante deelneming (10 %), en de beheerskosten dus daadwerkelijk zijn gemaakt.

Ten tweede wordt het toepassingsgebied van de MDR ook uitgebreid tot pensioenfondsen, ongeacht hun rechtsvorm. Daartoe voorziet het voorstel in een afwijking van de voorwaarde "onderworpen aan belastingen" die krachtens de richtlijn van toepassing is.

Ten derde, en in overeenstemming met de voorgestelde wijzigingen voor de interest- en royaltyrichtlijn, zullen de lidstaten niet langer voorafgaande toestemming kunnen eisen of administratieve procedures kunnen toepassen om na te gaan of op het moment van uitkering aan de voorwaarden voor de vrijstelling is voldaan, maar zullen zij controles achteraf uitvoeren en de antimisbruikregels toepassen. Net als bij de interest- en royaltyrichtlijn zal, wanneer de belastingplichtige op het moment van uitkering niet kan nagaan of hij in aanmerking komt voor vrijstelling, binnen een redelijke termijn gebruik kunnen worden gemaakt van FASTER-procedures of binnenlandse teruggaafprocedures.

Tot slot wordt bij het voorstel de in de bijlage opgenomen lijst van vennootschapsvormen die onder de richtlijn vallen, bijgewerkt om ervoor te zorgen dat alle entiteiten die vanwege hun aard binnen het toepassingsgebied van de richtlijn moeten vallen, daarin uitdrukkelijk worden vermeld. De Commissie is ook bevoegd om gedelegeerde handelingen vast te stellen om de bijlage verder te wijzigen, zodat deze ook nieuwe rechtsvormen van ondernemingen zal omvatten die door de lidstaten of het EU-recht worden ingevoerd.

Wijzigingen van Richtlijn (EU) 2016/1164 van de Raad (richtlijn bestrijding belastingontwijking, ATAD)

Met de ATAD is een gemeenschappelijk kader van regels voor de bestrijding van belastingontwijking vastgesteld dat tot doel heeft de heffingsgrondslag voor de vennootschapsbelasting van de lidstaten te beschermen tegen agressieve vormen van grondslaguitholling en winstverschuiving. De ATAD bevat regels die een minimumniveau van bescherming vastleggen inzake de beperking van de aftrekbaarheid van rente, exitheffingen, gecontroleerde buitenlandse vennootschappen en hybridemismatches, alsook een algemene antimisbruikregel.

Sinds de vaststelling van de ATAD hebben zich op internationaal niveau belangrijke ontwikkelingen voorgedaan, met name na de vaststelling van de tweepijleroplossing van de OESO/G20 en de pijler 2-richtlijn, die met bepaalde ATAD-regels kunnen overlappen. Uit de ervaring met de praktische toepassing van de ATAD is ook gebleken dat sommige bepalingen niet langer actueel zijn of leiden tot onevenredige nalevingslasten, rechtsonzekerheid en versnippering.

Daarnaast hebben de lidstaten op nationaal niveau wettelijke kaders op het gebied van onderzoek en ontwikkeling (O&O) gecreëerd die tot een versnipperd landschap in de EU hebben geleid, waar geen sprake is van een gemeenschappelijk minimumniveau aan steun voor O&O. Deze situatie maakt dat de Europese Unie zich qua concurrentievermogen vaak in een minder gunstige positie bevindt dan haar belangrijkste internationale handelspartners. De gevolgen hiervan zijn zelfs nog erger wanneer in aanmerking wordt genomen dat deze maatregelen een gunstige fiscale behandeling krijgen in het kader van pijler 2, wat betekent dat hiervoor geen of beperkte aanvullende bijheffingen gelden. Net als onze belangrijkste partnereconomieën moeten we ervoor zorgen dat EU-bedrijven hiervan kunnen profiteren.

Tegen deze achtergrond wordt de ATAD gewijzigd om de materiële werkingssfeer ervan uit te breiden en de volledige aftrek van bepaalde O&O-uitgaven mogelijk te maken. De keuze voor de ATAD als rechtsinstrument is bewust, aangezien zowel de bestaande maatregelen tegen belastingontwijking als de fiscale behandeling van O&O van invloed zijn op de heffingsgrondslag voor de vennootschapsbelasting en als gemeenschappelijke doelstelling hebben bij te dragen tot de goede werking van de interne markt.

Het bestaande kader voorziet weliswaar in minimumnormen tegen belastingontwijking, maar met de nieuwe bepalingen worden ook de uitdagingen voor het concurrentievermogen aangepakt die voortvloeien uit de versnippering van de belastingregelingen voor O&O in de Unie. De wijziging van de ATAD zorgt voor samenhang tussen deze twee regelgevingskaders en vormt een afspiegeling van hun gemeenschappelijke beleidsdoelstellingen.

Wat **O&O** betreft, wordt bij **artikel 4** van het voorstel om te beginnen de titel van de richtlijn gewijzigd om rekening te houden met de nieuwe bepalingen inzake O&O-uitgaven.

In de tweede plaats wordt aan de ATAD een nieuw hoofdstuk toegevoegd om te voorzien in een EU-brede minimumnorm voor de aftrek van O&O-uitgaven, die moet zorgen voor de volledige aftrekbaarheid van in aanmerking komende O&O-uitgaven (d.w.z. kapitaaluitgaven voor installaties, machines en materiële activa die rechtstreeks voor O&O worden gebruikt of dienen ter ondersteuning van O&O-faciliteiten). Belastingplichtigen kunnen in aanmerking komende uitgaven ofwel onmiddellijk aftrekken in het belastingtijdvak waarin deze zijn gedaan, of anders in een van de vier daaropvolgende belastingtijdvakken.

Ten derde voorzien de wijzigingen in regels om een correct gebruik van de nieuwe bepaling te waarborgen en misbruik te voorkomen. Daartoe moeten de in aanmerking komende uitgaven gedurende ten minste drie jaar voor O&O worden gebruikt. Er worden ook regels ingevoerd voor de intrekking van de aftrek en de toepassing van een compenserende heffing voor het geval de activa worden vervreemd, gesloopt of niet langer in eigendom worden gehouden, waarbij rekening wordt gehouden met de eventuele monetaire waarde die dit heeft opgeleverd, zodat de aftrek nauwkeurig overeenkomt met de werkelijke O&O-investeringen.

Tot slot worden de nodige aanpassingen doorgevoerd in de berekening van de ebitda op grond van de regel inzake renteaftrekbeperking om ervoor te zorgen dat de nieuwe O&O-aftrek, ook niet wanneer deze als afschrijving of amortisatie wordt behandeld, de ebitda van de belastingplichtige en bijgevolg zijn recht op renteaftrek niet vermindert.

Het voorstel bevat een reeks herzieningen van de regels ter bestrijding van belastingontwijking van de ATAD.

Wat de **regel inzake renteaftrekbeperking** betreft, wordt in **artikel 4** van het voorstel om te beginnen een ebitda-ratio van 30 % verplicht gesteld, waardoor het de lidstaten niet is toegestaan lagere limieten vast te stellen om de aftrekbaarheid van het financieringskostensurplus te verminderen. Aangezien BEPS-risico's voornamelijk voortvloeien uit buitensporige rentebetalingen tussen gelieerde ondernemingen, sluit het voorstel bovendien leningen die worden verstrekt door niet-gelieerde ondernemingen (d.w.z. leningen van derden) uit van het toepassingsgebied van de regel inzake renteaftrekbeperking, op voorwaarde dat zij worden gebruikt om de eigen activiteiten van de kredietnemende belastingplichtige te financieren, waardoor doorlening binnen het concern wordt uitgesloten.

Ten tweede, om de last van de regel inzake renteaftrekbeperking te verminderen, met name voor kleinere belastingplichtigen, en ervoor te zorgen dat de veilige haven te allen tijde gelijke tred houdt met de actuele economische situatie in de Unie, worden de lidstaten bij **artikel 4** verplicht om binnen de eerste drie jaar na de inwerkingtreding van de richtlijn te voorzien in een veilige haven van 3 miljoen EUR; ook wordt er een automatische jaarlijkse indexering op basis van de inflatie ingevoerd. Bovendien wordt de mogelijkheid om op zichzelf staande entiteiten uit te sluiten geschrapt, aangezien de uitsluiting van leningen van derden met een laag risico in combinatie met de verplichte veilige haven deze overbodig maakt. Daarnaast voorziet het voorstel in een waarborg om het procyclische effect van de regel inzake renteaftrekbeperking aan te pakken, door te bepalen dat er geen renteaftrekbeperking van toepassing is op een belastingplichtige die zijn ebitda in een bepaald belastingjaar met 50 % ziet dalen.

Ten derde verduidelijkt het voorstel de werking van de facultatieve uitsluiting van langlopende openbare-infrastructuurprojecten in overeenstemming met gemeenschappelijke EU-prioriteiten, door te verwijzen naar langlopende projecten van algemeen nut in plaats van naar infrastructuur. Daarnaast wordt een verplichte, tijdelijke uitsluiting voor de defensiesector ingevoerd voor investeringen die zijn geïnitieerd in de eerste vijf belastingtijdvakken vanaf de inwerkingtreding van het initiatief.

Tot slot wordt, om de werking van de regel inzake renteaftrekbeperking te vereenvoudigen, een aantal opties verplicht gesteld, namelijk de ontsnappingsclausule voor concerns, om tegemoet te komen aan de zorgen van kapitaalintensieve sectoren die om legitieme redenen veel vreemd vermogen gebruiken, en het mechanisme voor voorwaartse verrekening, om ervoor te zorgen dat bij de toepassing van de regel rekening wordt gehouden met

schommelingen in de winstgevendheid van de belastingplichtige en dat er steun wordt geboden aan start-ups.

Wat de **algemene antimisbruikregel** betreft, actualiseert **artikel 4** de formulering ervan om ervoor te zorgen dat het toepassingsgebied ruim genoeg is om alle directe belastingen te omvatten waaraan ondernemingen zijn onderworpen, met name bronbelastingen of uit Richtlijn (EU) 2022/2523 voortvloeiende bijheffingen.

Wat de **regels voor gecontroleerde buitenlandse vennootschappen (cfc's)** betreft, wordt in het voorstel ten eerste rekening gehouden met het feit dat de doelstelling en de gevolgen van deze regels aanzienlijk overlappen met de regel inzake inkomeninclusie van Richtlijn (EU) 2025/2523 (pijler 2-kader). Daarom voert **artikel 4** een vrijstelling in van de cfc-regel voor belastingplichtigen die binnen het toepassingsgebied van het pijler 2-kader vallen. Alle in de EU gevestigde ondernemingen zullen gebruik kunnen maken van deze uitzondering voor hun laagbelaste dochterondernemingen, behalve wanneer het concern zijn hoofdkantoor heeft in een rechtsgebied waar een gekwalificeerde "side-by-side"-regeling wordt toegepast en de laagbelaste gecontroleerde buitenlandse dochteronderneming niet onderworpen is aan een gekwalificeerde binnenlandse bijheffing of, wanneer zij onderworpen is aan een gekwalificeerde binnenlandse bijheffing, een terugbetaling of een direct of indirect financieel voordeel in verband met die belasting wordt toegekend.

Ten tweede wordt bij **artikel 4** een vrijstelling van de cfc-regel voor kleine en middelgrote groepen ingevoerd. Uit informatie die is verzameld via uitwisselingen met verschillende lidstaten blijkt dat overheden in de ongeveer tien jaar sinds de ATAD van toepassing werd, bijna niet te maken hebben gehad met cfc-zaken die betrekking hadden op kleine en middelgrote ondernemingen. Dit wijst erop dat zelden een beroep op deze regels wordt gedaan voor kleine en middelgrote ondernemingen, mogelijk omdat de bedrijfsstructuren van deze ondernemingen geen of weinig grensoverschrijdende activiteiten omvatten. Hun uitsluiting zou dus afbreuk doen aan de inspanningen ter bestrijding van belastingontwijking en -ontduiking of agressieve fiscale planning. Het zou veeleer aanzienlijke kosten- en middelenbesparingen opleveren, en daarmee voordelen voor zowel bedrijven als belastingdiensten. De vrijstelling van deze concerns heeft daarom tot doel onevenredige nalevingskosten en administratieve lasten voor kleinere bedrijven die op de interne markt actief zijn, te verminderen.

Ten derde beperkt het voorstel, met het doel het cfc-kader in de hele Unie te vereenvoudigen en te stroomlijnen, de aanpak tot model A; de optie om de cfc-regels toe te passen met model B wordt geschrapt.

Ten slotte verhinderen de **regels inzake hybridemismatches** dat ondernemingen misbruik maken van verschillen tussen nationale regels om belasting te ontwijken. In sommige gevallen, zoals bij geïmporteerde mismatches, is de toepassing echter bijzonder complex gebleken voor zowel belastingplichtigen als belastingdiensten. Om de regels inzake hybridemismatches te vereenvoudigen en de evenredigheid ervan te waarborgen, worden in **artikel 4** van het voorstel regels met betrekking tot geïmporteerde mismatches uit de ATAD geschrapt.

Wijzigingen van Richtlijn (EU) 2017/1852 van de Raad (richtlijn mechanismen voor geschillenbeslechting)

Deze richtlijn bevat regels voor een snelle en doeltreffende beslechting van geschillen betreffende de uitleg van belastingverdragen, voor zowel bedrijven als burgers, die betrekking hebben op problemen met dubbele belastingheffing. **Artikel 5** van het voorstel voorziet in gerichte wijzigingen van de richtlijn met als doel de in de praktijk vastgestelde verschillen bij de uitleg aan te pakken, de procedures te stroomlijnen en de toegang van belastingplichtigen tot geschillenbeslechtingsmechanismen te verbeteren. De wijzigingen zijn bedoeld om verduidelijkingen en procedurele vereenvoudigingen in te voeren zonder de algemene architectuur van de richtlijn aan te tasten.

Met de wijziging van artikel 2 van de richtlijn mechanismen voor geschillenbeslechting wordt verduidelijkt dat, wanneer eenzelfde geschilpunt rechtstreekse gevolgen heeft voor de belastingheffing van meer dan één persoon, elk van deze personen kan worden aangemerkt als "belanghebbende" voor de toepassing van de richtlijn. Deze verduidelijking is bedoeld om onzekerheid in zaken betreffende meerdere entiteiten weg te nemen en moet worden gelezen in samenhang met de wijzigingen van artikel 3 betreffende de indiening van klachten.

Voor artikel 3 van de richtlijn mechanismen voor geschillenbeslechting worden verschillende wijzigingen voorgesteld, die bedoeld zijn om de klachtenfase van de procedure te stroomlijnen en te verduidelijken. Ten eerste wordt verduidelijkt wie de klacht moet indienen wanneer er sprake is van meerdere belanghebbenden. De lidstaten moeten ofwel elke belanghebbende de mogelijkheid bieden om individueel een klacht in te dienen in de lidstaat van woonplaats, of één belanghebbende toestaan om namens alle belanghebbenden een klacht in te dienen. Deze benadering is erop gericht rechtszekerheid te combineren met procedurele flexibiliteit. Ten tweede wordt het begrip "gelijktijdige indiening" vervangen door een indieningstermijn van 30 kalenderdagen. Deze wijziging is ingegeven door de uiteenlopende nationale interpretaties van de term "gelijktijdig", die in de praktijk varieerden van verplichte indiening op dezelfde dag tot indiening binnen ruimere termijnen.

In **artikel 4** van de richtlijn wordt een wijziging doorgevoerd om te verduidelijken dat wanneer de bevoegde autoriteiten concluderen dat er geen overeenstemming kan worden bereikt, zij de belastingplichtige daarvan onverwijld in kennis moeten stellen in plaats van te wachten op het verstrijken van de termijn van twee jaar die is voorzien voor beslechting in onderling overleg. Het doel is belastingplichtigen eerder toegang te geven tot de arbitragefase en onnodige vertraging te voorkomen.

Met de wijzigingen van **artikel 5** van de richtlijn mechanismen voor geschillenbeslechting wordt verduidelijkt dat niet-naleving van procedurele vereisten — waaronder het niet indienen van informatie binnen de nieuwe indieningstermijn van 30 dagen, het niet gebruiken van een aanvaarde taal of het niet verstrekken van dezelfde informatie aan alle bevoegde autoriteiten — kan leiden tot afwijzing van de klacht. Tegelijkertijd versterken de wijzigingen de bescherming van belastingplichtigen door de bevoegde autoriteiten te verplichten belastingplichtigen de mogelijkheid te bieden gebreken binnen 30 dagen te corrigeren en belastingplichtigen toe te staan opnieuw een klacht in te dienen, mits de totale termijn in acht wordt genomen. Het doel is onredelijke procedurele afwijzingen te voorkomen en de toegang tot het mechanisme te vergemakkelijken.

De wijziging van artikel 8 verduidelijkt de termijn waarbinnen bezwaar kan worden gemaakt tegen de benoeming van vooraanstaande onafhankelijke personen die deel uitmaken van de raadgevende commissie. Bezwaren kunnen alleen worden ingediend totdat het eindbesluit door alle bevoegde autoriteiten is aanvaard. Deze regel is bedoeld om te voorkomen dat bezwaren in een gevorderde fase van de procedure de rechtszekerheid ondermijnen en de afronding van de procedure vertragen.

In het gewijzigde **artikel 10** van de richtlijn wordt gespecificeerd dat er ook een commissie voor alternatieve geschillenbeslechting kan worden ingesteld voor geschillen met betrekking tot de ontvankelijkheid van klachten en niet alleen voor inhoudelijke geschillen over dubbele belasting. Het doel is de procedurele flexibiliteit te vergroten en de efficiënte beslechting van geschillen in een vroeger stadium te vergemakkelijken.

Met de wijziging van de werkingsregels van artikel 11 van de richtlijn wordt verduidelijkt dat de kwalificatievereisten alleen gelden voor vooraanstaande onafhankelijke personen en niet voor vertegenwoordigers van bevoegde autoriteiten. Deze verduidelijking is bedoeld om onnodige twijfels over de uitlegging te voorkomen.

De wijziging van artikel 16 van de richtlijn mechanismen voor geschillenbeslechting heeft betrekking op de wisselwerking tussen de richtlijn en de in andere rechtskaders voorziene geschillenbeslechtingsprocedures. De wijziging voorziet dat andere lopende procedures worden opgeschort zodra er een klacht wordt ingediend op grond van de richtlijn mechanismen voor geschillenbeslechting en pas worden beëindigd wanneer die klacht door alle betrokken bevoegde autoriteiten is aanvaard. Het doel is ervoor te zorgen dat belastingplichtigen niet verstoken blijven van bescherming tegen dubbele belastingheffing en tegelijkertijd overlappingen tussen parallelle procedures te voorkomen.

De wijziging van artikel 17 van de richtlijn is bedoeld om meer duidelijkheid te bieden aan particulieren en kleinere ondernemingen die gebruikmaken van het vereenvoudigde systeem voor de indiening van klachten. Het heeft tot doel onduidelijke procedurele situaties te voorkomen en de coördinatie tussen de bevoegde autoriteiten te vergemakkelijken wanneer mededelingen alleen worden ingediend bij de bevoegde autoriteit van de lidstaat van woonplaats van de belastingplichtige.

Het nieuwe artikel 19 bis van de richtlijn mechanismen voor geschillenbeslechting bevat een nieuwe bepaling die de Raad de bevoegdheid verleent om uitvoeringshandelingen vast te stellen met bindende technische en procedurele regels die nodig zijn om een uniforme en doeltreffende toepassing van de richtlijn te waarborgen. Het voorstel weerspiegelt het standpunt dat bepaalde procedurele en uitleggingsproblemen niet adequaat kunnen worden aangepakt door middel van gerichte wetswijzigingen en wellicht vragen om meer gedetailleerde uitvoeringsbepalingen.

Tot slot wordt met de wijziging van artikel 21 van de richtlijn een geharmoniseerd kader voor statistische rapportage ingevoerd en wordt de Commissie gemachtigd uitvoeringshandelingen vast te stellen met betrekking tot het formaat en de voorwaarden voor mededeling van statistische gegevens. Het doel is te zorgen voor consistentie in de verslaglegging in alle lidstaten en voor afstemming op het statistische kader van de OESO, waardoor de werking van de richtlijn transparanter wordt en beter kan worden geëvalueerd.

Wijzigingen van Richtlijn (EU) 2025/50 van de Raad (richtlijn betreffende een snellere en veiligere vermindering van te veel ingehouden bronbelasting, FASTER)

FASTER maakt bronbelastingprocedures in de EU efficiënter en veiliger voor beleggers, financiële intermediairs en nationale belastingdiensten. FASTER voorziet met name in gestandaardiseerde versnelde procedures voor vermindering aan de bron of snelle teruggave van bronbelasting op dividenden en rente van openbaar verhandelde effecten.

Zoals hierboven uiteengezet, wordt het toepassingsgebied van de vrijstelling van bronbelasting van de interest- en royaltyrichtlijn en de moeder-dochterrichtlijn in het voorstel

uitgebreid, maar worden voorafgaande procedures ter beoordeling van het recht op vrijstelling van bronbelasting uitgesloten.

In de praktijk kan de toepassing van deze vrijstellingen echter problemen opleveren in het geval van openbaar verhandelde effecten die worden aangehouden via financiële intermediairs en “nominee”-rekeningen. In dat geval is de uitbetalende onderneming op het moment van betaling vaak niet in staat om te bepalen of aan de voorwaarden voor een vrijstelling van bronbelasting is voldaan, met name wanneer er geen eigendomsinformatie over portefeuillebeleggers beschikbaar is (gewoonlijk bij een deelneming van minder dan 5 %).

Als gevolg daarvan kan de uitbetalende onderneming niet beoordelen of de belegger voldoet aan de voorwaarden van de moeder-dochterrichtlijn en de interest- en royaltyrichtlijn, zoals gewijzigd, zodat de vrijstelling niet vooraf kan worden toegepast. FASTER zou in dergelijke gevallen tot een aanzienlijke vereenvoudiging kunnen leiden.

Op grond van de huidige FASTER-bepalingen kunnen de lidstaten echter de toegang tot de gestandaardiseerde versnelde procedures weigeren wanneer aanspraak wordt gedaan op volledige vrijstelling van bronbelasting. Dit zou de facto verhinderen dat de FASTER-teruggaveprocedures kunnen worden toegepast op betalingen die in aanmerking komen voor vrijstelling op grond van het uitgebreide toepassingsgebied van de interest- en royaltyrichtlijn en de moeder-dochterrichtlijn. Daarom wordt in **artikel 6** van het voorstel het toepassingsgebied van FASTER aangepast om ervoor te zorgen dat de richtlijn zich ook uitstrekt tot teruggaven van onder de interest- en royaltyrichtlijn en de moeder-dochterrichtlijn vrijgestelde betalingen.

2026/0163 (CNS)

Voorstel voor een

RICHTLIJN VAN DE RAAD

tot wijziging van de Richtlijnen 2003/49/EG, 2009/133/EG, 2011/96/EU, (EU) 2016/1164, (EU) 2017/1852, (EU) 2025/50 wat betreft de vereenvoudiging van het Uniekader voor directe belastingen en ter ondersteuning van de groei en het concurrentievermogen van de EU

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gezien het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, en met name artikel 115,

Gezien het voorstel van de Europese Commissie,

Na toezending van het ontwerp van wetgevingshandeling aan de nationale parlementen,

Gezien het advies van het Europees Parlement[1],

Gezien het advies van het Europees Economisch en Sociaal Comité[2],

Handelend volgens een bijzondere wetgevingsprocedure,

Overwegende hetgeen volgt:

(1) De goede werking van de interne markt vereist dat de regels inzake directe belastingen op een duidelijke, consistente en efficiënte wijze worden uitgevoerd. De afgelopen decennia heeft de Unie verschillende richtlijnen op het gebied van directe belastingen vastgesteld die tot doel hebben een einde te maken aan dubbele belastingheffing, fiscale neutraliteit te waarborgen, geschillenbeslechting te vergemakkelijken en belastingontwijking in grensoverschrijdende situaties te voorkomen.

(2) Het acquis op het gebied van directe belastingen vormt een belangrijke verwezenlijking voor de Unie. Als onderdeel van dit acquis hebben Richtlijn 2003/49/EG van de Raad[3], Richtlijn 2009/133/EG van de Raad[4] en Richtlijn 2011/96/EU van de Raad[5] bijgedragen tot de werking van de interne markt door grensoverschrijdende economische activiteiten te vergemakkelijken, met name door bronbelasting op bepaalde intragroepsbetalingen af te schaffen en fiscale neutraliteit bij grensoverschrijdende reorganisaties te waarborgen. Richtlijn (EU) 2016/1164 van

---

1 PB C , , blz. .

2 PB C , , blz. .

3 Richtlijn 2003/49/EG van de Raad van 3 juni 2003 betreffende een gemeenschappelijke belastingregeling inzake uitkeringen van interest en royalty's tussen verbonden ondernemingen van verschillende lidstaten (PB L 157 van 26.6.2003, blz. 49), ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2003/49/oj).

4 Richtlijn 2009/133/EG van de Raad van 19 oktober 2009 betreffende de gemeenschappelijke fiscale regeling voor fusies, splitsingen, gedeeltelijke splitsingen, inbreng van activa en aandelenruil met betrekking tot vennootschappen uit verschillende lidstaten en voor de verplaatsing van de statutaire zetel van een SE of een SCE van een lidstaat naar een andere lidstaat (PB L 310 van 25.11.2009, blz. 34). http://data.europa.eu/eli/dir/2009/133/oj).

5 Richtlijn 2011/96/EU van de Raad van 30 november 2011 betreffende de gemeenschappelijke fiscale regeling voor moedermaatschappijen en dochterondernemingen uit verschillende lidstaten (PB L 345 van 29.12.2011, blz. 8, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2011/96/oj).

de Raad[6] heeft de bescherming van de interne markt versterkt door gecoördineerde regels vast te stellen tegen belastingontwijkingspraktijken die de mededinging kunnen verstoren en van invloed kunnen zijn op de toewijzing van heffingsbevoegdheid, waarmee de risico's op grondslaguitholling en winstverschuiving worden aangepakt. Richtlijn (EU) 2017/1852 van de Raad[7] heeft verder bijgedragen tot de goede werking van de interne markt door te voorzien in mechanismen voor de doeltreffende beslechting van grensoverschrijdende geschillen in de Unie waarbij sprake is van dubbele belasting of die voortvloeien uit verdragen ter voorkoming van dubbele belasting.

(3) Hoewel de doelstellingen van die richtlijnen relevant blijven, heeft de praktische ervaring met de toepassing ervan structurele tekortkomingen en een toenemende complexiteit aan het licht gebracht. Het naast elkaar bestaan van meerdere regelingen die in de loop der tijd zijn vastgesteld, heeft geleid tot een meerlagig belastingkader. Bovendien heeft de wisselwerking tussen die richtlijnen en recentere ontwikkelingen in het internationale belastinglandschap, met name Richtlijn (EU) 2022/2523 van de Raad[8] tot waarborging van een mondiaal minimumniveau van belastingheffing voor groepen van multinationale ondernemingen en omvangrijke binnenlandse groepen, in sommige gevallen geleid tot overlappingen, doublures en gelaagde regelgeving met vergelijkbare doelstellingen. Daarnaast hebben de talrijke opties voor de uitvoering en het gebruik van begrippen die niet uniform zijn gedefinieerd, geleid tot uiteenlopende benaderingen in de lidstaten en bijgedragen tot een zeer versnipperd belastingkader in de Unie. Sommige bepalingen van het belastingkader van de Unie zijn niet langer in overeenstemming met de huidige economische en juridische ontwikkelingen, waardoor regels verouderd raken.

(4) Die factoren dragen bij tot rechtsonzekerheid voor belastingplichtigen en belastingdiensten in de Unie, vergroten het risico op geschillen en onbedoelde belastingresultaten, en leiden tot aanzienlijke nalevingskosten en administratieve lasten, met name in het geval van grensoverschrijdende activiteiten, waardoor de doeltreffende werking van de interne markt wordt ondermijnd en het concurrentievermogen van bedrijven die binnen de Unie actief zijn, wordt aangetast. Belastingplichtigen die op de interne markt actief zijn, kunnen onderworpen worden aan uiteenlopende regels voor de uitvoering van het belastingkader van de Unie en worden geconfronteerd met omslachtige nalevingsvereisten en procedurele ondoelmatigheden.

(5) Om die tekortkomingen aan te pakken, moet het Uniekader voor directe belastingen worden vereenvoudigd en gestroomlijnd, met behoud van de hoogste normen voor bescherming van de interne markt. Daartoe moet de complexiteit worden verminderd, moeten overlappingen worden weggenomen en moet worden gezorgd voor een uniformere toepassing van de belastingregels in alle lidstaten. Gezien het grensoverschrijdende karakter van de vastgestelde problemen is een gecoördineerde

---

6 Richtlijn (EU) 2016/1164 van de Raad van 12 juli 2016 tot vaststelling van regels ter bestrijding van belastingontwijkingspraktijken welke rechtstreeks van invloed zijn op de werking van de interne markt (PB L 193 van 19.7.2016, blz. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2016/1164/oj).

7 Richtlijn (EU) 2017/1852 van de Raad van 10 oktober 2017 betreffende mechanismen ter beslechting van belastinggeschillen in de Europese Unie (PB L 265 van 14.10.2017, blz. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2017/1852/oj).

8 Richtlijn (EU) 2022/2523 van de Raad van 14 december 2022 tot waarborging van een mondiaal minimumniveau van belastingheffing van groepen van multinationale ondernemingen en omvangrijke binnenlandse groepen in de Unie (PB L 328 van 22.12.2022, blz. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2022/2523/oj).

aanpak op het niveau van de Unie nodig om consistente oplossingen te waarborgen en verdere versnippering te voorkomen. Bij deze richtlijn moeten daarom gerichte wijzigingen worden doorgevoerd in de Richtlijnen 2003/49/EG, 2009/133/EG, 2011/96/EU, (EU) 2016/1164 en (EU) 2017/1852 van de Raad. Hoewel dit al een belangrijke stap in de vereenvoudiging en stroomlijning van het belastingkader van de Unie vormt, moet ook Richtlijn (EU) 2025/50 van de Raad[9] worden gewijzigd om ervoor te zorgen dat de vrijstelling van bronbelasting uit hoofde van de Richtlijnen 2003/49/EG en 2011/96/EU ook kan worden toegepast op inkomsten uit openbaar verhandelde effecten. Alles bij elkaar genomen moeten die wijzigingen zorgen voor een vermindering van de nalevingskosten en de administratieve lasten, de vergroting van de rechtszekerheid en een betere samenhang tussen de bestaande regels. Zij moeten ook bijdragen tot de goede werking van de interne markt en het concurrentievermogen van de bedrijven die binnen de Unie actief zijn, ondersteunen.

(6) Met name kleine en middelgrote ondernemingen hebben te lijden onder de complexiteit en versnippering van het Uniekader voor directe belastingen, ondanks het feit dat zij over het algemeen een beperkt risico op grondslaguitholling en winstverschuiving vormen. Om ervoor te zorgen dat de nalevingsverplichtingen evenredig blijven, is het daarom belangrijk te voorzien in gerichte vereenvoudigingsmaatregelen voor kleine en middelgrote ondernemingen.

(7) Tegelijkertijd zijn grote multinationale ondernemingengroepen (“MNO-groepen”) en omvangrijke binnenlandse groepen die onder het toepassingsgebied van Richtlijn (EU) 2022/2523 vallen, onderworpen aan complexe en wereldwijd gecoördineerde regels die gericht zijn op het waarborgen van een minimumniveau van belastingheffing in elk rechtsgebied waarin zij actief zijn. Hoewel die regels een essentiële rol spelen bij het aanpakken van grondslaguitholling en winstverschuiving, brengen zij ook aanzienlijke nalevingsverplichtingen met zich mee en kunnen zij aanleiding geven tot overlappende vereisten wanneer zij in combinatie met bestaande belastingregels op Unie- en nationaal niveau worden toegepast. Om het concurrentievermogen van bedrijven die binnen de Unie actief zijn, in stand te houden en tegelijkertijd een hoog niveau van bescherming tegen belastingontwijking te handhaven, is het daarom belangrijk te voorzien in gerichte vereenvoudigingsmaatregelen voor entiteiten die binnen het toepassingsgebied van die richtlijn vallen, teneinde de samenhang van het belastingstelsel te waarborgen en de nalevingslasten te verlichten.

(8) De Richtlijnen 2003/49/EG en 2011/96/EU voorzien in vrijstellingen van bronbelasting op bepaalde grensoverschrijdende betalingen van interest, royalty’s, dividenden en andere winstuitkeringen en dragen aldus bij tot de opheffing van dubbele belasting binnen de Unie. Verschillen in de opzet en de beperkte materiële werkingssfeer van die richtlijnen, met name wat betreft de minimumdeelnemingsvereisten, hebben echter geleid tot een inconsistente uitvoering in de lidstaten en tot hogere nalevingskosten, wat verstorend kan werken op de investeringsbeslissingen van bedrijven die op de interne markt actief zijn. De resterende bronbelasting in de Unie creëert belemmeringen en vermindert de fiscale neutraliteit voor grensoverschrijdende investeringen.

[9] Richtlijn (EU) 2025/50 van de Raad van 10 december 2024 betreffende een snellere en veiligere vermindering van te veel ingehouden bronbelasting (PB L, 2025/50, 10.1.2025, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2025/50/oj).

(9) Om de werking van de interne markt te vereenvoudigen en het concurrentievermogen ervan te versterken, is het passend de materiële werkingssfeer van beide richtlijnen uit te breiden. Daartoe moeten de vereisten van een minimumpercentage en een minimumduur van de deelneming als voorwaarden voor vermindering van de bronbelasting en, in het geval van dividenden of andere winstuitkeringen, voor de deelnemingsvrijstelling, worden geschrapt. In het licht van deze ruimere werkingssfeer moet de mogelijkheid voor de lidstaten om het criterium van een deelneming in het kapitaal te vervangen door het criterium van een deelneming in de stemrechten worden geschrapt, teneinde een meer uniforme en voorspelbare toepassing van die richtlijnen te waarborgen. Om fiscale belemmeringen voor grensoverschrijdende beleggingen door pensioeninstellingen weg te nemen, moeten dividenduitkeringen aan dergelijke entiteiten bovendien worden vrijgesteld van bronbelasting, ongeacht hun rechtsvorm en in afwijking van de voorwaarde "onderworpen aan belastingen". Om ervoor te zorgen dat de regels op grond waarvan de lidstaten kunnen bepalen dat lasten in verband met een deelneming en verliezen die voortvloeien uit de uitkering van winst van de dochteronderneming niet van de belastbare winst van de moedermaatschappij worden afgetrokken, evenredig blijven bij verruiming van de werkingssfeer van Richtlijn 2011/96/EU, moet de toepassing van die optie ook worden toegestaan wanneer de deelneming groot genoeg is om het maken van beheerskosten te rechtvaardigen. Daartoe moet een deelneming in het kapitaal van de dochteronderneming van ten minste 10 % worden vereist.

(10) Om situaties van dubbele niet-heffing te voorkomen, moet worden gewaarborgd dat uitkeringen van interest en royalty's ten minste eenmaal worden belast, hetzij door middel van een bronbelasting, hetzij door de aftrekbaarheid van die uitkeringen aan de bron te weigeren. Hoewel Richtlijn 2003/49/EG reeds voorziet in een "onderworpen aan belastingen"-vereiste binnen de Unie, is een aanvullende maatregel nodig om situaties te voorkomen waarin inkomstenstromen uit interest en royalty's die de Unie verlaten in het land van bestemming onbelast blijven. Als algemene regel moeten de lidstaten hun nationale regels, met inbegrip van de regels die voortvloeien uit toepasselijke belastingverdragen, blijven toepassen op uitkeringen van interest en royalty's. De specifieke beschermende maatregel moet van toepassing zijn wanneer het derde land waar de ontvanger van de uitkering is gevestigd geen vennootschapsbelasting heft op inkomsten uit interest en royalty's of op dergelijke inkomsten een vennootschapsbelastingtarief van nul toepast en er geen bronbelasting wordt geheven in de bronlidstaat. De beschermende maatregel is gericht op deze specifieke inkomstenstroom en houdt alleen rekening met de fiscale situatie van de directe ontvanger van de uitkering. Op die manier zorgt de regel ervoor dat de betaler geen intermediaire structuren hoeft te traceren. Dit laat de toepassing van nationale en op het Verdrag gebaseerde antimisbruikbepalingen en Uniebeginselen met betrekking tot uiteindelijk begunstigden onverlet. Die beschermende maatregel zou echter niet van toepassing zijn wanneer de ontvanger van de uitkering voor het betreffende belastingtijdvak onderworpen is aan een gekwalificeerde binnenlandse bijheffing en geen terugbetaling of directe of indirecte financiële voordelen met betrekking tot die belasting ontvangt of deel uitmaakt van een MNO-groep die, voor dat belastingtijdvak, onder het toepassingsgebied van Richtlijn (EU) 2022/2523 of, in het geval van de rechtsgebieden van derde landen, van de OESO-modelvoorschriften valt[10]. In dit verband kan de beschermende maatregel nog steeds van toepassing zijn indien de

[10] OESO (2021), "Tax Challenges Arising from Digitalisation of the Economy — Global Anti-Base Erosion Model Rules (Pillar Two): Inclusive Framework on BEPS", OECD/G20 Base Erosion and Profit Shifting Project, OECD Publishing, Parijs, https://doi.org/10.1787/782bac33-en.

uiteindelijke moedermaatschappij van de MNO-groep is gevestigd in een rechtsgebied met een gekwalificeerde “side-by-side”-regeling voor het belastingtijdvak.

(11) Een soortgelijke maatregel is niet nodig om het risico van dubbele niet-belasting van winstuitkeringen (dividenden) aan te pakken, aangezien dergelijke uitkeringen reeds binnen de Unie worden belast, hetzij op het niveau van de uitkerende vennootschap, hetzij op het niveau van de ontvanger.

(12) Uitgebreide en uiteenlopende procedurele vereisten die door sommige lidstaten worden toegepast als voorwaarden voor de toepassing van de vrijstellingen van bronbelasting waarin de Richtlijnen 2003/49/EG en 2011/96/EU voorzien, hebben in de praktijk geleid tot aanzienlijke administratieve lasten voor belastingplichtigen en belastingautoriteiten in de Unie en hebben de doeltreffende werking van die vrijstellingen belemmerd. Om die lasten te verminderen, de rechtszekerheid te vergroten en het concurrentievermogen van de interne markt te ondersteunen, is het passend die procedurele vereisten te vereenvoudigen en te stroomlijnen. Daarom moet in deze richtlijn worden bepaald dat de lidstaten geen voorafgaande toestemming vereisen of voorafgaande administratieve procedures toepassen om na te gaan of aan de voorwaarden voor de vrijstellingen is voldaan op het tijdstip van de betaling van de interest of royalty’s of de uitkering van de winst. Dit mag geen afbreuk doen aan de bevoegdheden van de lidstaten om controles achteraf uit te voeren en nationale antimisbruikregels toe te passen, met inbegrip van regels inzake uiteindelijk begunstigden.

(13) In het geval van openbaar verhandelde effecten zijn portefeuillebeleggers van wie de deelneming in de uitbetalende onderneming onder een bepaalde drempel blijft, vaak onbekend bij die onderneming, aangezien dergelijke effecten vaak worden aangehouden op rekeningen die op naam van een “nominee” zijn gesteld. Bijgevolg is het mogelijk dat de uitbetalende onderneming niet vooraf kan bepalen of aan de voorwaarden voor de vrijstellingen van bronbelasting van de Richtlijnen 2003/49/EG en 2011/96/EU is voldaan, wat de daadwerkelijke toegang tot die vrijstellingen kan belemmeren. Bij Richtlijn (EU) 2025/50 zijn gestandaardiseerde procedures voor vermindering aan de bron en snelle teruggave van te veel ingehouden bronbelasting op inkomsten uit openbaar verhandelde effecten vastgesteld. Om inefficiënte en omslachtige nationale procedures te voorkomen en te waarborgen dat belastingplichtigen die recht hebben op de vrijstellingen waarin de Richtlijnen 2003/49/EG en 2011/96/EU voorzien ook gebruik kunnen maken van de gemeenschappelijke procedures van Richtlijn (EU) 2025/50, moet die richtlijn zodanig worden gewijzigd dat inkomsten uit openbaar verhandelde effecten die voor die vrijstellingen in aanmerking komen niet worden uitgesloten van de procedures voor vermindering aan de bron of snelle teruggave.

(14) Wanneer uitkeringen die onder het toepassingsgebied van de Richtlijnen 2003/49/EG en 2011/96/EU vallen, voldoen aan de materiële voorwaarden voor vrijstelling van bronbelasting, maar hierop toch belasting wordt ingehouden, bijvoorbeeld omdat de uitbetalende onderneming niet vooraf kan bepalen of aan die voorwaarden is voldaan, moeten de lidstaten ervoor zorgen dat de te veel ingehouden belasting binnen een redelijke termijn wordt terugbetaald via standaardteruggaafprocedures. Daartoe moet Richtlijn 2011/96/EU worden afgestemd op Richtlijn 2003/49/EG wat betreft de termijnen voor de indiening en de behandeling van vorderingen tot teruggave.

(15) Richtlijn 2003/49/EG bepaalt dat een vaste inrichting als uitbetaler van interest of royalty’s moet worden behandeld wanneer de uitkering voor die vaste inrichting een

aftrekbare bedrijfsuitgave vormt. Om rechtsonzekerheid te voorkomen en ervoor te zorgen dat die regel wordt toegepast op een wijze die in overeenstemming is met de doelstelling van de richtlijn, is het passend te verduidelijken dat Richtlijn 2003/49/EG van toepassing is op uitkeringen die kunnen worden toegerekend aan de activiteiten van een vaste inrichting, ongeacht of die uitkeringen fiscaal aftrekbaar zijn in de lidstaat waar de vaste inrichting is gelegen.

(16) Richtlijn 2009/133/EG voorziet in gemeenschappelijke regels om fiscale belemmeringen te verminderen en fiscale neutraliteit te waarborgen bij reorganisaties met betrekking tot vennootschappen uit verschillende lidstaten, met inbegrip van fusies, splitsingen, gedeeltelijke splitsingen, inbreng van activa, aandelenruil en de verplaatsing van de statutaire zetel van een Societas Europaea (SE) of Societas Cooperativa Europaea (SCE). Ontwikkelingen in het vennootschapsrecht van de Unie, met name die welke zijn ingevoerd bij Richtlijn (EU) 2017/1132 van het Europees Parlement en de Raad[11], zoals gewijzigd bij Richtlijn (EU) 2019/2121 van het Europees Parlement en de Raad[12], hebben geleid tot discrepanties tussen het toepassingsgebied van de belastingregels en de bepalingen van het vennootschapsrecht. Dit leidt tot rechtsonzekerheid voor bedrijven en brengt hun concurrentievermogen op de interne markt in gevaar. Om de samenhang tussen het belastingkader en het vennootschapsrecht te waarborgen, moeten de definities van Richtlijn 2009/133/EG worden afgestemd op Richtlijn (EU) 2017/1132 om een extra subtype van een fusie en “splitsing door scheiding” op te nemen.

(17) Richtlijn 2009/133/EG is ook van toepassing op de verplaatsing van de statutaire zetel van een SE of SCE. Gelet op het neutraliteitsbeginsel is het noodzakelijk dat grensoverschrijdende omzettingen, die ten minste de verplaatsing van de statutaire zetel van de omzettende vennootschap van de lidstaat van vertrek naar de lidstaat van bestemming omvatten, fiscaal op dezelfde wijze worden behandeld. Daarom moet in Richtlijn 2009/133/EG een nieuw hoofdstuk worden opgenomen over de regels die van toepassing zijn op grensoverschrijdende omzettingen, waarbij, in overeenstemming met de rest van de richtlijn, de belastingheffing over de meerwaarde van activa van een vennootschap die een grensoverschrijdende omzetting ondergaat, moet worden uitgesteld tot de daadwerkelijke vervreemding van die activa, mits de vennootschap haar fiscale woonplaats in de lidstaat van vertrek behoudt of in die lidstaat een vaste inrichting aanhoudt waarmee dergelijke activa verbonden blijven.

(18) In het licht van het arrest van het Hof van Justitie van 1 oktober 2009 in zaak C-247/08[13] is het passend de lijst van vennootschapsvormen in de bijlage bij Richtlijn 2003/49/EG, bijlage I, deel A, bij Richtlijn 2009/133/EG en bijlage I, deel A, bij Richtlijn 2011/96/EU te herzien om ervoor te zorgen dat alle entiteiten die naar hun aard onder het toepassingsgebied van die richtlijnen moeten vallen, uitdrukkelijk worden vermeld.

(19) Richtlijn (EU) 2016/1164 bevat regels tegen belastingontwijkingspraktijken die rechtstreeks van invloed zijn op de werking van de interne markt, waaronder

---

11 Richtlijn (EU) 2017/1132 van het Europees Parlement en de Raad van 14 juni 2017 aangaande bepaalde aspecten van het vennootschapsrecht (PB L 169 van 30.6.2017, blz. 46, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2017/1132/oj).

12 Richtlijn (EU) 2019/2121 van het Europees Parlement en de Raad van 27 november 2019 tot wijziging van Richtlijn (EU) 2017/1132 met betrekking tot grensoverschrijdende omzettingen, fusies en splitsingen (PB L 321 van 12.12.2019, blz. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2019/2121/oj).

13 Arrest van het Hof van Justitie van 1 oktober 2009, Gaz de France – Berliner Investissement SA/ Bundeszentralamt für Steuern, C-247/08, ECLI:EU:C:2009:600.

specifieke regels inzake renteaftrekbeperking, gecontroleerde buitenlandse vennootschappen, exitheffingen en hybridemismatches, alsook een algemene antimisbruikregel. Die regels vormen een gemeenschappelijk kader om een minimumniveau van bescherming tegen grondslaguitholling en winstverschuiving binnen de Unie te waarborgen.

(20) Om het concurrentievermogen van de Unie te versterken, innovatie te ondersteunen en de groene en de digitale transitie te vergemakkelijken, is het belangrijk investeringen in onderzoek en ontwikkeling op de hele interne markt te bevorderen. Met name gezien het veranderende internationale belastingklimaat moeten belastingstelsels doeltreffende en gerichte steun blijven verlenen voor echte onderzoeks- en ontwikkelingsactiviteiten. Daartoe moet in Richtlijn (EU) 2016/1164 een gemeenschappelijk kader voor de fiscale behandeling van bepaalde uitgaven voor onderzoek en ontwikkeling worden vastgesteld, dat zorgt voor eenvoud, rechtszekerheid en samenhang met het doel een gelijk speelveld te handhaven met het oog op versterking van het internationale concurrentievermogen.

(21) Kapitaaluitgaven voor installaties, machines en andere materiële activa die door belastingplichtigen worden gebruikt voor onderzoek en ontwikkeling, of om faciliteiten te bieden voor het verrichten van dergelijke activiteiten, moeten volledig aftrekbaar zijn van het belastbare inkomen om innovatie te bevorderen, de interne markt te versterken en investeringen in nieuwe technologieën aan te moedigen. De totstandbrenging van een kader om een gelijk speelveld voor de aftrekbaarheid van dergelijke uitgaven tot stand te brengen, vermindert de belemmeringen waarmee bedrijven die grensoverschrijdend actief zijn binnen de Unie te maken hebben. Daartoe moet het belastingplichtigen worden toegestaan de in aanmerking komende uitgaven van hun belastinggrondslag af te trekken, hetzij in het belastingtijdvak waarin zij zijn gedaan, hetzij, desgewenst, in een van de vier daaropvolgende belastingtijdvakken.

(22) Om de rechtszekerheid te waarborgen, de toepassing van de regels te vereenvoudigen en misbruik te voorkomen, moeten voorwaarden worden vastgesteld om de minimumperiode te bepalen gedurende welke in aanmerking komende uitgaven moeten worden gebruikt voor onderzoek en ontwikkeling, alsook voor intrekking van de belastingaftrek en voor de behandeling van compenserende heffingen bij vervreemding. Belastingplichtigen die aanspraak kunnen maken op aftrek moeten daarom worden verplicht de in aanmerking komende uitgaven gedurende een minimumperiode van drie jaar volledig en uitsluitend voor onderzoek en ontwikkeling te gebruiken. Wanneer de belastingplichtige een actief waarop die in aanmerking komende uitgaven betrekking hebben en dat monetaire waarde creëert, niet langer in eigendom heeft, sloopt of daar anderszins afstand van doet, moet die waarde in aanmerking worden genomen om ervoor te zorgen dat de aftrek nauwkeurig overeenkomt met de werkelijke investering in onderzoek en ontwikkeling.

(23) In overeenstemming met de beginselen van subsidiariteit en evenredigheid is het voorschrijven van een minimumniveau van harmonisatie binnen de Unie met betrekking tot de fiscale aftrekbaarheid van kapitaaluitgaven voor onderzoek en ontwikkeling voldoende om ervoor te zorgen dat onderzoek en ontwikkeling centraal blijven staan bij de versterking van het concurrentievermogen van de Unie en bijdragen tot een gelijker speelveld binnen de interne markt. Bijgevolg moeten de lidstaten, onverminderd de toepassing van de staatssteunregels, het recht hebben nationale bepalingen toe te passen die een gunstigere fiscale aftrekbaarheid van in aanmerking komende uitgaven mogelijk maken.

(24) In haar evaluatie van Richtlijn (EU) 2016/1164[14] concludeerde de Commissie dat de regels van die richtlijn complex zijn en dat bij de toepassing ervan verschillende benaderingen en diverse facultatieve uitzonderingen en drempels worden gebruikt. Met name hebben verschillen in belangrijke begrippen en definities, alsook het naast elkaar bestaan van verschillende modellen voor de belasting van gecontroleerde buitenlandse vennootschappen en opties bij de toepassing van de regel inzake renteaftrekbeperking geleid tot versnippering van het rechtskader van de Unie voor belastingheffing, rechtsonzekerheid voor belastingplichtigen en hogere nalevingslasten, met name voor bedrijven die grensoverschrijdend actief zijn. Dat is ook het geval wanneer het risico op grondslaguitholling en winstverschuiving beperkt is, met name bij kleine en middelgrote ondernemingen. Dit maakt dat het toepasselijke rechtskader kan leiden tot onevenredige lasten in verhouding tot het feitelijke risico dat ermee wordt aangepakt. Bovendien moet Richtlijn (EU) 2022/2523, in het licht van de recente invoering van een mondiaal minimumbelastingniveau bij Richtlijn (EU) 2016/1164, worden aangepast ter voorkoming van overlappingen en overbodige aspecten wat het toepassingsgebied, de doelstellingen en de gevolgen betreft, met inbegrip van situaties van dubbele belastingheffing en dubbele rapportageverplichtingen, die het gevolg zijn van twee naast elkaar bestaande kaders.

(25) De regel inzake renteaftrekbeperking van artikel 4 van Richtlijn (EU) 2016/1164 is bedoeld om agressieve fiscale planning te ontmoedigen, waarbij belastingplichtigen de rentebetalingen kunstmatig opdrijven door buitenproportionele schulden in rechtsgebieden met hoge belastingen te plaatsen. Hoewel de regel een belangrijke functie vervult bij het voorkomen van belastingontwijking, bestaat het risico dat het naast elkaar bestaan van verschillende drempels, facultatieve uitzonderingen en ontsnappingsclausules, die door de lidstaten op verschillende wijze worden toegepast, ertoe leidt dat grondslaguitholling en winstverschuiving niet op evenredige wijze worden aangepakt. Die flexibiliteit heeft bijgedragen tot aanzienlijke versnippering, hogere nalevingskosten en rechtsonzekerheid binnen de interne markt. De regel inzake renteaftrekbeperking kan ook negatieve gevolgen hebben voor het vermogen van ondernemingen om investeringen en groei te financieren, aangezien deze zich niet aanpast aan veranderingen in het economische klimaat, met name in een context van stijgende rentetarieven en inflatie. Bovendien kan de regel onevenredig grote gevolgen hebben voor kapitaalintensieve sectoren, zoals vastgoed, infrastructuur en innovatieve start-ups die afhankelijk zijn van langetermijnschuldfinanciering. Tot slot dreigt de huidige regel inzake renteaftrekbeperking ook onnodige lasten voor kleine en middelgrote ondernemingen met zich mee te brengen, terwijl dit soort ondernemingen over minder middelen en mogelijkheden beschikken om met behulp van rentebetalingen aan agressieve fiscale planning te doen.

(26) Artikel 4 van Richtlijn (EU) 2016/1164 moet daarom worden gewijzigd om de toepassing ervan te vereenvoudigen, het artikel beter af te stemmen op de doelstelling ervan en ervoor te zorgen dat de regel geschikt blijft voor het beoogde doel en echte investeringen in de Unie ondersteunt. Het is met name belangrijk het aantal opties waarover de lidstaten beschikken te verminderen, de structuur van de regel te actualiseren, het toepassingsgebied ervan te verduidelijken en rekening te houden met

[14] Werkdocument van de diensten van de Commissie: evaluatie van Richtlijn (EU) 2016/1164 van de Raad tot vaststelling van regels ter bestrijding van belastingontwijkingspraktijken welke rechtstreeks van invloed zijn op de werking van de interne markt.

het nieuwe gemeenschappelijke kader voor de fiscale behandeling van bepaalde uitgaven voor onderzoek en ontwikkeling.

(27) De regel inzake renteaftrekbeperking is bedoeld om ervoor te zorgen dat de meeste kosten van financiering door derden fiscaal aftrekbaar blijven, aangezien dergelijke financiering over het algemeen beperkte risico's op grondslaguitholling en winstverschuiving met zich meebrengt. De mogelijkheid voor de lidstaten om bij de omzetting van die regel lagere aftrekbaarheidsdrempels toe te passen, heeft echter geleid tot uiteenlopende benaderingen in de Unie, tot meer complexiteit en minder rechtszekerheid voor belastingplichtigen. Om een consistente toepassing van de regel en gelijke behandeling binnen de interne markt te waarborgen, moet het niveau van de fiscale aftrekbaarheid in alle lidstaten worden vastgesteld op 30 % van de ebitda.

(28) Om de doeltreffendheid van het bij Richtlijn (EU) 2016/1164 ingevoerde nieuwe gemeenschappelijke kader voor de fiscale behandeling van bepaalde uitgaven voor onderzoek en ontwikkeling te behouden, moet de berekening van de ebitda voor de toepassing van de regel inzake renteaftrekbeperking ook bijtellingen omvatten van voor belastingen gecorrigeerde bedragen met betrekking tot uitgaven voor onderzoek en ontwikkeling die op grond van dat kader worden afgetrokken, op dezelfde wijze als rekening wordt gehouden met het financieringskostensurplus en met afschrijvingen en amortisatie.

(29) De risico's op grondslaguitholling en winstverschuiving die met de regel inzake renteaftrekbeperking worden aangepakt, vloeien voornamelijk voort uit buitensporige rentebetalingen tussen gelieerde ondernemingen. Leningen van niet-gelieerde ondernemingen, onder meer via obligatie-uitgiften die aan specifiek regelgevend toezicht onderworpen zijn, houden daarentegen over het algemeen een beperkt risico op dergelijke praktijken in. Om deze regel beter af te stemmen op het doel ervan en te zorgen voor een consistente en evenredige toepassing, moeten financieringskosten die voortvloeien uit leningen die door niet-gelieerde ondernemingen zijn verstrekt van het toepassingsgebied van de beperking worden uitgesloten, op voorwaarde dat die financiering wordt gebruikt om de eigen activiteiten van de kredietnemende belastingplichtige te financieren. Doorlening binnen het concern mag derhalve niet onder de uitsluiting vallen.

(30) Om de administratieve en nalevingslasten van de regel inzake renteaftrekbeperking te verlagen, met name voor kleine belastingplichtigen, kunnen de lidstaten momenteel een "veilige haven"-regel instellen op grond waarvan netto rentelasten altijd fiscaal aftrekbaar zijn tot een vast geldbedrag. Het facultatieve karakter van deze bepaling en de flexibiliteit bij de omzetting ervan hebben echter geleid tot een uiteenlopende uitvoering in de Unie, waardoor de doeltreffendheid wordt beperkt. Daarom is het passend die veilige haven verplicht te stellen en te voorzien in een periodieke indexering om ervoor te zorgen dat deze in de loop van de tijd doeltreffend en relevant blijft.

(31) De twee gerichte uitsluitingen van de regel inzake renteaftrekbeperking met betrekking tot door niet-gelieerde ondernemingen verstrekte leningen en de verplichte verhoogde veilige haven maken de facultatieve uitsluiting ten gunste van op zichzelf staande entiteiten overbodig. Daarom moet die facultatieve uitsluiting worden geschrapt om de regel inzake renteaftrekbeperking te vereenvoudigen en te stroomlijnen.

(32) De regel inzake renteaftrekbeperking koppelt de aftrekbaarheid van financieringskosten aan de winst, die tijdens een economische neergang kan dalen. Als

gevolg daarvan kunnen belastingbetalers met striktere beperkingen worden geconfronteerd, juist wanneer zij meer behoefte hebben aan externe financiering. Om dit procyclische effect te verzachten en ervoor te zorgen dat de regel de economische bedrijvigheid in perioden van financiële stress niet onnodig beperkt, moet Richtlijn (EU) 2016/1164 worden gewijzigd om de toepassing van de regel inzake renteaftrekbeperking te versoepelen wanneer de ebitda in een bepaald jaar aanzienlijk daalt.

(33) Om ervoor te zorgen dat de regel inzake renteaftrekbeperking geen belemmering vormt voor investeringen die essentieel zijn voor de economische ontwikkeling en het maatschappelijk welzijn in de Unie, biedt Richtlijn (EU) 2016/1164 de lidstaten de mogelijkheid om bepaalde langlopende openbare-infrastructuurprojecten van het toepassingsgebied van deze regel uit te sluiten. Aangezien dergelijke projecten over het algemeen een beperkt risico op grondslaguitholling en winstverschuiving inhouden, en onverminderd de staatssteunregels, met inbegrip van Besluit (EU) 2025/2630 van de Commissie betreffende de toepassing van artikel 106, lid 2, VWEU op staatssteun in de vorm van compensatie voor de openbare dienst[15], moet het toepassingsgebied van die uitsluiting worden uitgebreid tot een breder scala aan projecten van algemeen nut, waaronder projecten die bijdragen tot de gemeenschappelijke prioriteiten van de Unie, met name met betrekking tot klimaat, digitalisering, sociale en economische veerkracht, energiezekerheid en sociale en betaalbare huisvesting, met inbegrip van de bouw, transformatie en renovatie van gebouwen voor sociale en betaalbare huisvesting.

(34) In het licht van het veranderende geopolitieke landschap en met name de Russische aanvalsoorlog tegen Oekraïne moet de Unie haar algemene defensiegereedheid versterken en de mobilisering van particuliere investeringen in defensievermogens vergemakkelijken. Daartoe, en om de vermogenslacunes aan te pakken die de Commissie en de hoge vertegenwoordiger van de Unie voor buitenlandse zaken en veiligheidsbeleid in het gezamenlijk witboek over de gereedheid van de Europese defensie 2030[16] hebben vastgesteld, en om de doelstellingen van Verordening (EU) 2025/1106 van de Raad tot vaststelling van het instrument “Optreden voor de veiligheid van Europa”[17] te ondersteunen, is het passend een tijdelijke uitsluiting van de regel inzake renteaftrekbeperking in te voeren voor het financieringskostensurplus voor leningen die worden gebruikt voor de financiering van defensieproducten op kritieke vermogensgebieden. Om ervoor te zorgen dat de uitsluiting in verhouding blijft staan tot die doelstelling en geen gevolgen heeft voor de toepassing van de regel inzake renteaftrekbeperking die verder gaan dan nodig is, moet de uitsluiting strikt gericht zijn en alleen van toepassing zijn op de kritieke defensievermogens die in Verordening (EU) 2025/1106 van de Raad als prioritaire gebieden zijn aangemerkt. Om ervoor te zorgen dat de uitsluiting evenredig blijft en de snelle opschaling van de productiecapaciteit doeltreffend ondersteunt, moet de uitsluiting in de tijd worden

---

15 Besluit (EU) 2025/2630 van de Commissie van 16 december 2025 betreffende de toepassing van artikel 106, lid 2, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie op staatssteun in de vorm van compensatie voor de openbare dienst, verleend aan bepaalde met het beheer van diensten van algemeen economisch belang belaste ondernemingen en tot intrekking van Besluit 2012/21/EU (C/2025/8820, PB L, 2025/2630, 19.12.2025).

16 Commissie en hoge vertegenwoordiger van de Unie voor buitenlandse zaken en veiligheidsbeleid, Gezamenlijk witboek over de gereedheid van de Europese defensie 2030 (19.3.2025 JOIN(2025) 120 final).

17 Verordening (EU) 2025/1106 van de Raad van 27 mei 2025 tot vaststelling van het instrument “Optreden voor de veiligheid van Europa (SAFE) door middel van versterking van de Europese defensie-industrie” (PB L, 2025/1106, 28.5.2025, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2025/1106/oj).

beperkt en alleen van toepassing zijn op leningen die in de eerste vijf belastingjaren na de inwerkingtreding van deze richtlijn zijn aangegaan. Die tijdelijke toepassing is ook in overeenstemming met de conclusies van de Europese Raad van 20 maart 2025[18], waarin wordt opgeroepen tot snellere maatregelen om de defensiegereedheid van de Unie binnen de komende vijf jaar te vergroten.

(35) De regel inzake renteaftrekbeperking kan onevenredige gevolgen hebben voor bepaalde concerns die om echte commerciële redenen veel gebruikmaken van vreemd vermogen. Richtlijn (EU) 2016/1164 biedt de lidstaten daarom de mogelijkheid om belastingplichtigen toe te staan een ontsnappingsclausule voor concerns toe te passen, op grond waarvan zij het financieringskostensurplus boven de algemene limiet mogen aftrekken wanneer zij kunnen aantonen dat hun mate van hefboomfinanciering overeenkomt met die van het concern waarvan zij deel uitmaken. Het facultatieve karakter van deze bepaling heeft echter geleid tot een uiteenlopende toepassing ervan in de Unie. Met het oog op een consistente en evenredige toepassing van de regel, met behoud van de doelstelling om risico's van grondslaguitholling en winstverschuiving aan te pakken, moet de ontsnappingsclausule voor groepen verplicht worden gesteld, waarbij de lidstaten de keuze houden tussen de twee bestaande mechanismen voor de uitvoering van de ontsnappingsclausule voor concerns van artikel 4, lid 5, punten a) en b), van Richtlijn (EU) 2016/1164.

(36) De mogelijkheid om het financieringskostensurplus en de niet-gebruikte rentecapaciteit voorwaarts te verrekenen, is van essentieel belang om onevenredige resultaten voor belastingplichtigen met volatiele winsten of langetermijninvesteringscycli, zoals kapitaalintensieve sectoren en start-ups, te voorkomen. Hoewel Richtlijn (EU) 2016/1164 dergelijke regels voor voorwaartse verrekening omvat, heeft het facultatieve karakter ervan tot uiteenlopende benaderingen in de lidstaten geleid. Deze situatie ondermijnt de inspanningen om een gelijk speelveld binnen de interne markt tot stand te brengen, de rechtszekerheid te vergroten en de economische veerkracht van kapitaalintensieve sectoren te ondersteunen. Daartoe moet de voorwaartse verrekening van het financieringskostensurplus en de niet-gebruikte rentecapaciteit verplicht worden gesteld, waarbij de lidstaten de keuze houden tussen de verschillende mechanismen voor de toepassing van een dergelijke voorwaartse verrekening als bedoeld in artikel 4, lid 6, punten a) en c), van die richtlijn, waarbij wordt erkend dat de rente-uitgaven en de belastbare inkomsten mogelijk niet altijd samenvallen in hetzelfde belastingjaar.

(37) Financiële ondernemingen zijn aan specifieke regelgevingskaders uit hoofde van het Unierecht onderworpen. Richtlijn (EU) 2016/1164 staat de lidstaten daarom toe die ondernemingen uit te sluiten van het toepassingsgebied van de regel inzake renteaftrekbeperking. Om ervoor te zorgen dat deze uitsluiting geschikt blijft voor het beoogde doel en de ontwikkelingen in de financiële regelgeving van de Unie sinds de vaststelling van die richtlijn weerspiegelt, moet de definitie van financiële ondernemingen dienovereenkomstig worden aangepast.

(38) Het doel van de algemene antimisbruikregel van artikel 6 van Richtlijn (EU) 2016/1164 is het aanpakken van fiscaal misbruik door ondernemingen dat niet reeds met specifieke bepalingen wordt bestreden. Niettemin heeft de verwijzing naar de vennootschapsbelasting geleid tot onzekerheid over het toepassingsgebied van de algemene antimisbruikregel, met name over de vraag of deze van toepassing is op

[18] Conclusies van de Europese Raad van 20 maart 2025 (EUCO 1/25).

bronbelasting of bijheffingen die het gevolg zijn van de toepassing van Richtlijn (EU) 2022/2523. Om de duidelijkheid te vergroten en een consistente toepassing in de hele Unie te waarborgen, moet de formulering worden gewijzigd om te bevestigen dat de algemene antimisbruikregel van toepassing is op alle belastingen waaraan vennootschappen onderworpen zijn.

(39) Op grond van de regels inzake gecontroleerde buitenlandse vennootschappen (cfc's) in de artikelen 7 en 8 van Richtlijn (EU) 2016/1164 worden de inkomsten van laagbelaste dochterondernemingen of vaste inrichtingen weer toegerekend aan de moedermaatschappij, teneinde grondslaguitholling en winstverschuiving te voorkomen. De doelstelling en de effecten van die regels overlappen echter in aanzienlijke mate met die van de regel inzake inkomeninclusie van Richtlijn (EU) 2022/2523 (het pijler 2-kader), die zorgt voor een minimumniveau van belastingheffing tegen een effectief tarief van 15 % over een bredere belastinggrondslag bestaande uit passieve en actieve inkomsten. De gelijktijdige toepassing van cfc-regels en het pijler 2-kader kan niet alleen leiden tot een dubbele economische belasting, maar ook tot dubbele en complexe nalevingsverplichtingen voor MNO-groepen, die op grond van de twee regelingen overlappende berekeningen en rapportages moeten uitvoeren. Om dergelijke onbedoelde resultaten te voorkomen, onder behoud van de doelstelling van de cfc-regels om belastingontwijking te voorkomen, moet een vrijstelling worden verleend aan belastingplichtigen die onder het pijler 2-kader vallen. Wanneer de uiteindelijke moedermaatschappij van een MNO is gevestigd in een rechtsgebied dat over een gekwalificeerde "side-by-side"-regeling beschikt[19], is de regel inzake inkomeninclusie bovendien niet van toepassing. De combinatie van cfc-regels en een binnenlandse bijheffing in de staat van de laagbelaste gecontroleerde onderneming kan echter nog steeds leiden tot dubbele belastingheffing en vergelijkbare dubbele nalevingslasten. Daarom moet nog steeds een gerichte vrijstelling van cfc-belasting worden verleend aan MNO's met uiteindelijke moedermaatschappijen in staten die gekwalificeerde "side-by-side"-regelingen toepassen met betrekking tot de inkomsten van hun laagbelaste gecontroleerde buitenlandse ondernemingen die onderworpen zijn aan een gekwalificeerde binnenlandse bijheffing en geen terugbetalingen of relevante directe of indirecte financiële voordelen ontvangen.

(40) Artikel 7, lid 2, van Richtlijn (EU) 2016/1164 biedt de lidstaten de mogelijkheid om te kiezen tussen twee methoden voor het bepalen van de inkomsten van een cfc die in de belastinggrondslag van de moedermaatschappij zijn opgenomen. Deze keuzemogelijkheid heeft geleid tot een uiteenlopende uitvoering in de Unie, met versnippering, hogere nalevingskosten en minder rechtszekerheid voor belastingplichtigen tot gevolg. Uit de toepassing van die regels blijkt dat het model dat is gebaseerd op specifieke categorieën passieve inkomsten ("model A") een effectievere en gemakkelijker toepasbare benadering biedt dan het model dat is gericht op kunstmatige constructies ("model B"). Dit laatste model kent aanzienlijke overlappingen met de regels inzake verrekenprijzen en biedt in de praktijk weinig toegevoegde waarde. Om het cfc-kader te vereenvoudigen, de rechtszekerheid te vergroten en de consistente toepassing van de cfc-regels in de hele Unie te waarborgen, moeten de lidstaten één enkele aanpak toepassen op basis van model A.

[19] OESO (2026), "Tax Challenges Arising from the Digitalisation of the Economy — Global Anti-Base Erosion Model Rules (Pillar Two), Side-by-Side Package: Inclusive Framework on BEPS", OESO, https://www.oecd.org/content/dam/oecd/en/topics/policysub-issues/global-minimum-tax/side-by-side-package.pdf.

Bijgevolg moet de optie om model B toe te passen, inclusief de bijbehorende de-minimisregel die overbodig is geworden omdat hij uitsluitend van toepassing is in het kader van model B, worden geschrapt.

(41) 99,8 % van de bedrijven in de Unie zijn kleine en middelgrote ondernemingen. Echter, slechts 10 % van hen ontplooit grensoverschrijdende activiteiten en slechts 2 % heeft dochterondernemingen buiten de Unie. Bovendien is 42 % van de kleine en middelgrote ondernemingen een op zichzelf staande entiteit, die dus geen deel uitmaakt van een concern en geen gelieerde ondernemingen heeft[20]. Uit informatie die is verzameld via uitwisselingen met verschillende lidstaten blijkt dat overheden in de ongeveer tien jaar sinds Richtlijn (EU) 2016/1164 van toepassing werd, bijna niet te maken hebben gehad met cfc-zaken die betrekking hadden op kleine en middelgrote ondernemingen. Dit wijst erop dat de regels inzake cfc's zelden worden toegepast op kleine en middelgrote ondernemingen, mogelijk omdat de bedrijfsstructuren van die ondernemingen geen of weinig grensoverschrijdende activiteiten omvatten. De uitsluiting van kleine en middelgrote ondernemingen van het toepassingsgebied van deze regels zou dus geen gevolgen hebben voor de inspanningen om belastingontwijking en -ontduiking of agressieve fiscale planning tegen te gaan, maar wel voordelen opleveren in de vorm van besparingen op kosten en middelen voor zowel bedrijven als belastingdiensten. Het is dan ook passend, in lijn met soortgelijke vrijstellingen ten gunste van kleine en middelgrote ondernemingen in dit initiatief, op andere belastinggebieden en in het Unierecht, om voor kleine en middelgrote ondernemingen ook een vrijstelling van het toepassingsgebied van cfc-regels in te voeren. Dit zal de evenredige toepassing van cfc-regels waarborgen en de nalevings- en administratieve lasten voor respectievelijk belastingplichtigen en belastingautoriteiten beperken. De vrijstelling moet gelden voor alle kleine en middelgrote groepen zoals gedefinieerd in Richtlijn 2013/34/EU van het Europees Parlement en de Raad[21], ongeacht of de uiteindelijke moederonderneming in de Unie of in een derde land is gevestigd. Het toepassingsgebied van de vrijstelling voor kleine en middelgrote ondernemingen zorgt ervoor dat groepen alleen van die vrijstelling kunnen profiteren als de groep in zijn geheel voldoet aan de definitie van een kleine of middelgrote groep. De vrijstelling moet ook worden verleend aan op zichzelf staande entiteiten met een vaste inrichting in het buitenland die kunnen worden aangemerkt als een micro-, kleine of middelgrote onderneming zoals gedefinieerd in die richtlijn.

(42) De cfc-regels bieden de lidstaten de mogelijkheid om entiteiten of vaste inrichtingen waarvan het niveau van passieve inkomsten beperkt blijft, van hun toepassingsgebied uit te sluiten, aangezien de risico's op belastingontwijking in die gevallen als laag worden beschouwd. De optie geldt ook voor specifieke situaties waarbij financiële ondernemingen betrokken zijn, waardoor passieve inkomsten een groter deel van hun gewone bedrijfsactiviteiten uitmaken. Om de administratieve en nalevingslasten voor belastingplichtigen te verminderen, moet artikel 7, lid 3, van Richtlijn (EU) 2016/1164 worden gewijzigd om de lidstaten te verplichten een dergelijke vrijstelling in te voeren.

---

20 VVA/KPMG, "Tax compliance costs for SMEs: An update and a complement", Final Report KPMG/VVA 2022.

21 Richtlijn 2013/34/EU van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 betreffende de jaarlijkse financiële overzichten, geconsolideerde financiële overzichten en aanverwante verslagen van bepaalde ondernemingsvormen, tot wijziging van Richtlijn 2006/43/EG van het Europees Parlement en de Raad en tot intrekking van de Richtlijnen 78/660/EEG en 83/349/EEG van de Raad (PB L 182 van 29.6.2013, blz. 19, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2013/34/oj).

(43) De regels inzake geïmporteerde mismatches van artikel 9, lid 3, van Richtlijn (EU) 2016/1164 zijn buitensporig complex gebleken, voornamelijk als gevolg van de uitgebreide definities en meerlagige nalevingsverplichtingen. Deze complexiteit belemmert niet alleen de praktische uitvoering ervan, maar brengt ook aanzienlijke administratieve lasten met zich mee voor zowel belastingplichtigen als belastingautoriteiten, zonder dat de beoogde resultaten worden bereikt. Gezien de moeilijkheden bij de toepassing van de regels inzake geïmporteerde mismatches en het verkrijgen van positieve resultaten, is het passend, mede gezien het evenredigheidsbeginsel, om die regels te schrappen.

(44) Om versnippering op de interne markt tegen te gaan en ervoor te zorgen dat de vereenvoudigingsdoelstellingen van deze richtlijn in de hele Unie op consistente wijze worden verwezenlijkt, moeten de regels van artikel 4, lid 5, en artikel 4, lid 7, punt d), in alle lidstaten op uniforme wijze worden toegepast. Derhalve mogen de lidstaten geen bepalingen handhaven of invoeren die afwijken van de uniforme regels van deze richtlijn.

(45) De doeltreffende beslechting van geschillen over dubbele belasting binnen de Unie blijft een prioriteit voor de goede werking van de interne markt. Onopgeloste situaties op het gebied van dubbele belasting creëren belemmeringen voor grensoverschrijdende economische activiteiten, ondermijnen de rechtszekerheid en leiden tot een excessieve belastingdruk voor belastingplichtigen. Hoewel Richtlijn (EU) 2017/1852 het kader voor de beslechting van dergelijke geschillen aanzienlijk heeft verbeterd, heeft de ervaring geleerd dat bepaalde begrippen moeten worden verduidelijkt en uiteenlopende interpretaties moeten worden tegengegaan, teneinde de doeltreffendheid te vergroten en te zorgen voor een consistentere en toegankelijkere geschillenbeslechtingsprocedure in de hele Unie ten behoeve van zowel belastingplichtigen als belastingdiensten.

(46) Om het gebruik van de in Richtlijn (EU) 2017/1852 vastgestelde procedures voor de beslechting van belastinggeschillen te vergemakkelijken en een ruimer gebruik ervan te waarborgen, moet het begrip “belanghebbende” worden verduidelijkt, ook in geschillen waarbij meer dan één persoon betrokken is, en moet worden gespecificeerd wie in dergelijke gevallen gerechtigd is een klacht in te dienen.

(47) Hoewel het van essentieel belang blijft dat alle bevoegde autoriteiten dezelfde informatie ontvangen, is het even belangrijk om de flexibiliteit van en de toegang tot de geschillenbeslechtingsprocedure te verbeteren. Daartoe moet in artikel 3 van Richtlijn (EU) 2017/1852 worden verduidelijkt dat in gevallen waarbij meer dan één belanghebbende betrokken is, elke belanghebbende de klacht alleen bij de bevoegde autoriteit van zijn lidstaat van woonplaats kan indienen, waardoor onnodige meervoudige aanmeldingen worden vermeden en de administratieve lasten worden verminderd. Wanneer bijvoorbeeld een verrekenprijscorrectie gevolgen heeft voor twee of meer gelieerde ondernemingen, mag elke onderneming alleen een klacht indienen bij de bevoegde autoriteit van haar lidstaat van vestiging. Dat belet een belanghebbende echter niet om namens een andere belanghebbende een klacht in te dienen overeenkomstig het nationale recht.

(48) Om de rechtszekerheid te vergroten en er tegelijkertijd voor te blijven zorgen dat alle betrokken bevoegde autoriteiten tegelijkertijd dezelfde informatie ontvangen, moeten de vereisten van artikel 3 van Richtlijn (EU) 2017/1852 voor de gelijktijdige indiening van klachten, die moeilijk te interpreteren zijn gebleken, worden vervangen door een duidelijke termijn voor indiening.

(49) Om ervoor te zorgen dat de bevoegde autoriteiten zich constructief opstellen en zich concentreren op de doeltreffende opheffing van dubbele belasting, moeten de in artikel 5 van Richtlijn (EU) 2017/1852 vermelde gronden voor afwijzing van een klacht tot een minimum worden beperkt, meer specifiek tot gevallen waarin de klacht niet de vereiste essentiële informatie bevat. Bovendien moeten belanghebbenden de mogelijkheid krijgen om in voorkomend geval gebreken in de klacht te corrigeren en, in geval van afwijzing, de klacht opnieuw in te dienen, mits de toepasselijke termijnen in acht worden genomen.

(50) Om de geschillenbeslechtingsprocedure te versnellen, moet de communicatie tussen de bevoegde autoriteiten en met de belanghebbenden duidelijk en tijdig zijn. Wanneer de bevoegde autoriteiten het erover eens zijn dat geen overeenstemming kan worden bereikt over de beslechting van het geschil, bijvoorbeeld omdat er reeds een precedent bestaat, moeten zij de belanghebbende daarvan onverwijld in kennis stellen, in plaats van te wachten op het verstrijken van de in de procedure voor onderling overleg voorziene termijn van artikel 4 van Richtlijn (EU) 2017/1852.

(51) Om te waarborgen dat een belanghebbende die voornemens is gebruik te maken van de procedures van Richtlijn (EU) 2017/1852 niet onbeschermd blijft tegen dubbele belastingheffing, alsook om overlappingen tussen procedures op basis van verschillende rechtskaders te vermijden, moet worden bepaald dat andere procedures die op grond van andere rechtskaders dan Richtlijn (EU) 2017/1852 zijn ingesteld bij de indiening van een klacht, worden opgeschort en pas worden beëindigd nadat de klacht door alle betrokken bevoegde autoriteiten is aanvaard.

(52) Om een transparantere en efficiëntere procedure voor de beslechting van geschillen tot stand te brengen, is het van essentieel belang nadere gemeenschappelijke procedureregels vast te stellen door middel van uitvoeringshandelingen. Die uitvoeringshandelingen moeten belastingplichtigen en de bevoegde autoriteiten gedetailleerde en duidelijke regels bieden, met als doel de nalevingslasten te verminderen en een snelle beslechting van geschillen te bewerkstelligen. Deze maatregelen zullen naar verwachting gevolgen hebben voor de uitvoerings- en handhavingsbevoegdheden van de lidstaten op het gebied van directe belastingen en meer in het bijzonder voor de uitoefening van hun heffingsbevoegdheid uit hoofde van bilaterale of multilaterale belastingverdragen, alsook voor de belastinggrondslagen van de lidstaten. Daarom moeten aan de Raad, op voorstel van de Commissie, bevoegdheden worden toegekend om uit hoofde van Richtlijn (EU) 2017/1852 uitvoeringshandelingen vast te stellen.

(53) Om de doeltreffendheid van de nieuwe regels in Richtlijn (EU) 2017/1852 te beoordelen, moet de Commissie een evaluatie opstellen op basis van de door de lidstaten verstrekte informatie en andere beschikbare gegevens. Deze gegevens moeten zoveel mogelijk overeenkomen met de gegevens die over deze kwestie aan de OESO worden verstrekt om onnodige extra lasten voor de lidstaten te voorkomen. Om eenvormige voorwaarden voor de uitvoering van deze richtlijn te waarborgen, met name wat betreft het soort gegevens dat jaarlijks voor statistische doeleinden moet worden verstrekt, moeten aan de Commissie uitvoeringsbevoegdheden worden toegekend. Die bevoegdheden moeten worden uitgeoefend overeenkomstig Verordening (EU) nr. 182/2011 van het Europees Parlement en de Raad[22].

[22] Verordening (EU) nr. 182/2011 van het Europees Parlement en de Raad van 16 februari 2011 tot vaststelling van de algemene voorschriften en beginselen die van toepassing zijn op de wijze waarop de

(54) Om de lidstaten en belastingplichtigen in staat te stellen hun systemen en structuren aan te passen aan de nieuwe regels van artikel 1, punt 2, b) tot en met h), punt 3, c), en punt 5, artikel 3, punt 2 en de punten 5 tot en met 10, en artikel 4, punt 5, d), van deze richtlijn, moet de toepassing van die bepalingen worden uitgesteld. Daarom moet het de lidstaten worden toegestaan de nationale maatregelen die nodig zijn om aan die bepalingen te voldoen, toe te passen vanaf een latere datum dan de andere bepalingen van deze richtlijn. Om ervoor te zorgen dat de afwijking van artikel 4, punt 5, g), alleen van toepassing is binnen een beperkte investeringsperiode, moet de toepassing ervan worden beperkt tot leningen die zijn aangegaan in de eerste vijf belastingtijdvakken na de datum waarop die regel van toepassing wordt.

(55) Teneinde rekening te houden met toekomstige wijzigingen in de vennootschapsvormen die naar nationaal of EU-recht kunnen worden opgericht, moet aan de Commissie de bevoegdheid worden overgedragen om overeenkomstig artikel 290 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie handelingen vast te stellen voor de bijwerking van de lijsten van rechtsvormen in de bijlagen bij de Richtlijnen 2003/49/EG, 2009/133/EG en 2011/96/EU. Het is van bijzonder belang dat de Commissie bij haar voorbereidende werkzaamheden tot passende raadplegingen overgaat, onder meer op deskundigenniveau, en dat die raadplegingen gebeuren in overeenstemming met de beginselen die zijn vastgelegd in het Interinstitutioneel Akkoord van 13 april 2016 over beter wetgeven. Het Europees Parlement moet in kennis worden gesteld van de vaststelling van gedelegeerde handelingen, van eventuele bezwaren die daartegen zijn ingediend en van de eventuele intrekking van de bevoegdheidsdelegatie.

(56) De verwerking van persoonsgegevens voor de toepassing van deze richtlijn moet plaatsvinden overeenkomstig Verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad[23]. Elke uitwisseling of andere doorgifte van informatie door bevoegde autoriteiten uit hoofde van deze richtlijn moet beperkt blijven tot wat noodzakelijk en evenredig is gelet op de doeleinden van deze richtlijn. Wanneer met dergelijke uitwisselingen of doorgiften persoonsgegevens gemoeid zijn, moeten de rechten van betrokkenen en de overeenkomstige verplichtingen van verwerkingsverantwoordelijken en verwerkers uit hoofde van Verordening (EU) 2016/679, alsook eventuele aanvullende waarborgen die zijn vastgelegd in het Unierecht of het nationale recht, worden geëerbiedigd.

(57) Daar de doelstellingen van deze richtlijn, namelijk het waarborgen van een samenhangende een consistente toepassing van de Unieregels op het gebied van directe belastingen, het verminderen van de versnippering en nalevingslasten op dit gebied, en het ondersteunen van het concurrentievermogen van de interne markt, niet in voldoende mate door afzonderlijk optreden van de lidstaten kan worden verwezenlijkt, maar wegens hun omvang, hun grensoverschrijdende dimensie en de gevolgen voor de interne markt beter op Unieniveau kan worden verwezenlijkt, kan de Unie, overeenkomstig het in artikel 5 van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde subsidiariteitsbeginsel, maatregelen nemen. Overeenkomstig het in

---

lidstaten de uitoefening van de uitvoeringsbevoegdheden door de Commissie controleren (PB L 55 van 28.2.2011, blz. 13).

[23] Verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn 95/46/EG (algemene verordening gegevensbescherming) (PB L 119 van 4.5.2016, blz. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2016/679/oj).

hetzelfde artikel neergelegde evenredigheidsbeginsel gaat deze richtlijn niet verder dan nodig is om deze doelstellingen te verwezenlijken.

HEEFT DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Artikel 1

Wijzigingen van Richtlijn 2003/49/EG

Richtlijn 2003/49/EG wordt als volgt gewijzigd:

1) De titel wordt vervangen door:

"Richtlijn 2003/49/EG van de Raad van 3 juni 2003 betreffende een gemeenschappelijke belastingregeling inzake uitkeringen van interest en royalty's tussen ondernemingen van verschillende lidstaten";

2) Artikel 1 wordt als volgt gewijzigd:

a) lid 3 wordt vervangen door:

"3. Een vaste inrichting wordt alleen als uitbetaler van interest of royalty's behandeld voorzover de betrokken uitkeringen een uitgave vormen die is verricht ten behoeve van de werkzaamheden van de vaste inrichting in de lidstaat waar zij is gelegen.";

b) lid 7 wordt geschrapt;

c) lid 10 wordt geschrapt;

d) lid 11 wordt vervangen door:

"11. Voor de toepassing van lid 1 vereisen de lidstaten op het tijdstip van uitbetaling geen voorafgaande toestemming of toepassing van een administratieve procedure om na te gaan of aan de vereisten van dit artikel of van artikel 3 is voldaan.";

e) de leden 12 en 13 worden geschrapt;

f) lid 14 wordt vervangen door:

"14. Indien de voorwaarden voor vrijstelling niet langer vervuld zijn, meldt de ontvangende vennootschap of vaste inrichting dit onverwijld aan de uitbetalende onderneming of vaste inrichting.;

g) in lid 15 wordt de tweede zin geschrapt;

h) het volgende lid 17 wordt toegevoegd:

"17. Voor de toepassing van dit artikel en in afwijking van de leden 15 en 16 zorgen de lidstaten ervoor dat vermindering van bronbelasting wordt verleend volgens de procedures van Richtlijn (EU) 2025/50 van de Raad* voor gevallen die onder het toepassingsgebied van die richtlijn vallen.

_____

*Richtlijn (EU) 2025/50 van de Raad van 10 december 2024 betreffende een snellere en veiligere vermindering van te veel ingehouden bronbelasting (PB L, 2025/50, 10.1.2025, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2025/50/oj).";

3) Artikel 3 wordt als volgt gewijzigd:

a) de titel wordt vervangen door:

"Definitie van onderneming en vaste inrichting";

b) punt a) wordt als volgt gewijzigd:

1) in punt iii) wordt het streepje "- vennootschapsbelasting in het Verenigd Koninkrijk," geschrapt;

2) de volgende alinea wordt toegevoegd:

"De Commissie is bevoegd overeenkomstig artikel 3 bis gedelegeerde handelingen vast te stellen om de bijlage bij deze richtlijn te wijzigen teneinde de in de eerste alinea, punt i), bedoelde lijst van rechtsvormen bij te werken naar aanleiding van de kennisgeving door een lidstaat van een nieuwe vennootschapsvorm die naar zijn nationale recht kan worden opgericht, of om een nieuwe vennootschapsvorm op te nemen die krachtens het Unierecht is ingevoerd.";

c) punt b) wordt geschrapt;

4) De volgende artikelen 3 bis en 3 ter worden ingevoegd:

"Artikel 3 bis

Uitoefening van de bevoegdheidsdelegatie

1. De bevoegdheid om gedelegeerde handelingen vast te stellen, wordt aan de Commissie toegekend onder de in dit artikel neergelegde voorwaarden.

2. De in artikel 3 bedoelde bevoegdheid om gedelegeerde handelingen vast te stellen, wordt aan de Commissie toegekend voor onbepaalde tijd met ingang van [*de datum van inwerkingtreding van deze richtlijn*].

3. De Raad kan de in artikel 3 bedoelde bevoegdheidsdelegatie te allen tijde intrekken. Het besluit tot intrekking beëindigt de delegatie van de in dat besluit genoemde bevoegdheid. Het wordt van kracht op de dag na die van de bekendmaking ervan in het Publicatieblad van de Europese Unie of op een daarin genoemde latere datum. Het laat de geldigheid van de reeds van kracht zijnde gedelegeerde handelingen onverlet.

4. Vóór de vaststelling van een gedelegeerde handeling raadpleegt de Commissie de door elke lidstaat aangewezen deskundigen overeenkomstig de beginselen die zijn neergelegd in het Interinstitutioneel Akkoord van 13 april 2016 over beter wetgeven.

5. Zodra de Commissie een gedelegeerde handeling vaststelt, stelt zij de Raad daarvan in kennis.

6. Een krachtens artikel 3 vastgestelde gedelegeerde handeling treedt pas in werking als de Raad binnen een termijn van twee maanden na de datum van kennisgeving van die handeling aan de Raad geen bezwaar heeft gemaakt tegen de gedelegeerde handeling, of als de Raad de Commissie voor het verstrijken van deze termijn heeft meegedeeld niet voornemens te zijn bezwaar te maken. Die termijn wordt op initiatief van de Raad met twee maanden verlengd.

Artikel 3 ter

Kennisgeving aan het Europees Parlement

Het Europees Parlement wordt door de Commissie in kennis gesteld van de vastgestelde gedelegeerde handelingen, van de eventuele bezwaren die daartegen zijn

ingediend en van de eventuele intrekking van de bevoegdheidsdelegatie door de Raad.”;

5) in artikel 5 wordt het volgende lid 3 toegevoegd:

“3. Wanneer een in een lidstaat ontstane interest- of royaltybetaling wordt uitgekeerd aan een ontvanger die is gevestigd in een derde land waar geen vennootschapsbelasting wordt geheven of waar een nominaal vennootschapsbelastingtarief van nul van toepassing is op inkomsten uit interest en royalty’s, zorgt de bronstaat ervoor dat een van de volgende maatregelen van toepassing is:

a) de heffing van een bronbelasting op de uitkering;

b) weigering van de fiscale aftrekbaarheid van de desbetreffende uitkering voor de uitbetaler.

Dit lid is niet van toepassing wanneer de ontvanger van de uitkering:

a) onderworpen is aan een gekwalificeerde binnenlandse bijheffing voor het belastingtijdvak en hem met betrekking tot die belasting geen terugbetaling of direct of indirect financieel voordeel wordt toegekend; of

b) deel uitmaakt van een MNO-groep die, voor het betreffende belastingtijdvak, binnen het toepassingsgebied van de regels van Richtlijn (EU) 2022/2523 van de Raad* of, in het geval van de rechtsgebieden van derde landen, onder de OESO-modelvoorschriften valt, tenzij de uiteindelijke moedermaatschappij van die MNO-groep is gevestigd in een rechtsgebied dat voor het betreffende belastingtijdvak over een gekwalificeerde “side-by-side”-regeling beschikt.

Voor de toepassing van dit lid:

a) wordt de ontvanger van de uitkering geacht gevestigd te zijn in een rechtsgebied waar hij volgens de wetgeving van dat rechtsgebied is erkend of opgericht, of waar zich de plaats van werkelijke leiding bevindt of hij anderszins volgens de wetgeving van dat rechtsgebied als fiscaal ingezetene wordt behandeld en niet als fiscaal ingezetene van een ander rechtsgebied;

b) “gekwalificeerde binnenlandse bijheffing”: een heffing zoals gedefinieerd in artikel 3, punt 28), van Richtlijn (EU) 2022/2523;

c) “MNO-groep”: een groep als omschreven in artikel 3, punt 4), van Richtlijn (EU) 2022/2523;

d) “een rechtsgebied met een gekwalificeerde “side-by-side”-regeling”: een rechtsgebied waarvan in het centrale register van de OESO is aangegeven dat het die status heeft voor de toepassing van de mondiale minimumbelasting overeenkomstig het akkoord van het inclusief kader van de OESO/G20 over een “side-by-side”-pakket van 5 januari 2026;

_____

* Richtlijn (EU) 2022/2523 van de Raad van 14 december 2022 tot waarborging van een mondiaal minimumniveau van belastingheffing van groepen van multinationale ondernemingen en omvangrijke binnenlandse groepen in de Unie (PB L 328 van 22.12.2022, blz. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2022/2523/oj).”;

6) artikel 6 wordt geschrapt;

7) de bijlage bij Richtlijn 2003/49/EEG wordt vervangen door bijlage I bij deze richtlijn.

Artikel 2

Wijzigingen van Richtlijn 2009/133/EG

Richtlijn 2009/133/EG wordt als volgt gewijzigd:

1) Artikel 2 wordt als volgt gewijzigd:

a) in punt a) wordt het volgende punt iv) toegevoegd:

"iv) alle activa en passiva van een of meer vennootschappen bij de ontbinding zonder vereffening in hun geheel op een andere, reeds bestaande vennootschap — de overnemende vennootschap — overgaan, zonder uitgifte van nieuwe aandelen door de overnemende vennootschap, mits alle aandelen in de fuserende vennootschappen rechtstreeks of indirect in handen zijn van één persoon of de deelnemers in de fuserende vennootschappen hun effecten en aandelen in alle fuserende vennootschappen in dezelfde verhouding aanhouden;";

b) punt b) wordt vervangen door:

"b) "splitsing": een verrichting waarbij hetzij:

i) de rechtshandeling waarbij de activa en passiva van het vermogen van een vennootschap als gevolg en op het tijdstip van haar ontbinding zonder liquidatie in hun geheel op twee of meer reeds bestaande of nieuwe vennootschappen overgaan tegen uitgifte, volgens een pro-rataregeling, van bewijzen van deelgerechtigdheid in het maatschappelijk kapitaal van de ontvangende vennootschappen aan haar deelgerechtigden, eventueel met een bijbetaling in geld welke niet meer mag bedragen dan 10 % van de nominale waarde of, bij gebreke van een nominale waarde, van de fractiewaarde van deze bewijzen;

ii) een gesplitste vennootschap een deel van haar activa en passiva overdraagt aan één of meer de verkrijgende vennootschappen tegen uitreiking van effecten of aandelen in de verkrijgende vennootschappen aan de gesplitste vennootschap (hierna "splitsing door scheiding" genoemd);";

c) de volgende punten l), m) en n) worden toegevoegd:

"l) "grensoverschrijdende omzetting": een verrichting waarbij een vennootschap, zonder te worden ontbonden of zonder in vereffening te gaan, de rechtsvorm waaronder zij in een lidstaat van vertrek is geregistreerd, omzet in een in bijlage I vermelde rechtsvorm van de lidstaat van bestemming en met behoud van haar rechtspersoonlijkheid ten minste haar statutaire zetel overbrengt naar de lidstaat van bestemming;

m) "lidstaat van vertrek": een lidstaat waarin een vennootschap is geregistreerd voordat een grensoverschrijdende omzetting plaatsvindt;

n) "lidstaat van bestemming": een lidstaat waarin een omgezette vennootschap wordt geregistreerd ten gevolge van een grensoverschrijdende omzetting;";

2) aan artikel 3 wordt de volgende alinea toegevoegd:

"De Commissie is bevoegd overeenkomstig artikel 3 bis gedelegeerde handelingen vast te stellen om deel A van bijlage I bij deze richtlijn te wijzigen teneinde de punt a), bedoelde lijst van rechtsvormen bij te werken naar aanleiding van de kennisgeving door een lidstaat van een nieuwe vennootschapsvorm die naar zijn nationale recht kan worden opgericht, of om een nieuwe vennootschapsvorm op te nemen die krachtens het Unierecht is ingevoerd.";

3) De volgende artikelen 3 bis en 3 ter worden ingevoegd:

"Artikel 3 bis

Uitoefening van de bevoegdheidsdelegatie

1. De bevoegdheid om gedelegeerde handelingen vast te stellen, wordt aan de Commissie toegekend onder de in dit artikel neergelegde voorwaarden.

2. De in artikel 3 bedoelde bevoegdheid om gedelegeerde handelingen vast te stellen, wordt aan de Commissie toegekend voor onbepaalde tijd met ingang van [*de datum van inwerkingtreding van deze richtlijn*].

3. De Raad kan de in artikel 3 bedoelde bevoegdheidsdelegatie te allen tijde intrekken. Het besluit tot intrekking beëindigt de delegatie van de in dat besluit genoemde bevoegdheid. Het wordt van kracht op de dag na die van de bekendmaking ervan in het Publicatieblad van de Europese Unie of op een daarin genoemde latere datum. Het laat de geldigheid van de reeds van kracht zijnde gedelegeerde handelingen onverlet.

4. Vóór de vaststelling van een gedelegeerde handeling raadpleegt de Commissie de door elke lidstaat aangewezen deskundigen overeenkomstig de beginselen die zijn neergelegd in het Interinstitutioneel Akkoord van 13 april 2016 over beter wetgeven.

5. Zodra de Commissie een gedelegeerde handeling vaststelt, stelt zij de Raad daarvan in kennis.

6. Een krachtens artikel 3 vastgestelde gedelegeerde handeling treedt pas in werking als de Raad binnen een termijn van twee maanden na de datum van kennisgeving van die handeling aan de Raad geen bezwaar heeft gemaakt tegen de gedelegeerde handeling, of als de Raad de Commissie voor het verstrijken van deze termijn heeft meegedeeld niet voornemens te zijn bezwaar te maken. Die termijn wordt op initiatief van de Raad met twee maanden verlengd.

Artikel 3 ter

Kennisgeving aan het Europees Parlement

Het Europees Parlement wordt door de Commissie in kennis gesteld van de vastgestelde gedelegeerde handelingen, van de eventuele bezwaren die daartegen zijn ingediend en van de eventuele intrekking van de bevoegdheidsdelegatie door de Raad.";

4) het volgende hoofdstuk V bis wordt ingevoegd:

“HOOFDSTUK V BIS
REGELS VOOR GRENSOVERSCHRIJDENDE OMZETTINGEN

Artikel 14 bis

1. Bij een grensoverschrijdende omzetting worden de overeenkomstig artikel 4, lid 1, berekende meerwaarden in de lidstaat van vertrek niet belast, mits aan een van de volgende voorwaarden is voldaan:

a) de vennootschap die de grensoverschrijdende omzetting aangaat, behoudt haar fiscale woonplaats in de lidstaat van vertrek;

b) deze meerwaarden komen voort uit activa en passiva die feitelijk verbonden blijven met een vaste inrichting van de vennootschap die een grensoverschrijdende omzetting aangaat in de lidstaat van vertrek en die bijdragen tot de totstandkoming van de resultaten die in aanmerking worden genomen voor de belastinggrondslag.

2. Lid 1 is slechts van toepassing indien de vennootschap verdere afschrijvingen, alsook meerwaarden en waardeverminderingen berekent met betrekking tot de activa en passiva die in de lidstaat van vertrek blijven of feitelijk verbonden zijn met een vaste inrichting in die lidstaat, alsof de grensoverschrijdende omzetting niet had plaatsgevonden.

3. Indien de wetgeving van de lidstaat van vertrek de vennootschap toestaat verdere afschrijvingen, alsook meerwaarden en waardeverminderingen betreffende de activa en passiva die in die lidstaat achterblijven, te berekenen onder voorwaarden welke afwijken van die van lid 2, is lid 1 niet van toepassing op de activa en passiva waarvoor van deze mogelijkheid gebruik wordt gemaakt.

Artikel 14 ter

1. Wanneer een vennootschap een grensoverschrijdende omzetting aangaat, nemen de lidstaten de nodige maatregelen om ervoor te zorgen dat voorzieningen of reserves die de vennootschap vóór de grensoverschrijdende omzetting volgens de voorschriften heeft aangelegd, en die geheel of gedeeltelijk belastingvrij zijn en niet uit vaste inrichtingen in het buitenland voortkomen, met dezelfde belastingvrijstelling kunnen worden overgenomen door een vaste inrichting van de vennootschap die de grensoverschrijdende omzetting aangaat, welke gelegen is op het grondgebied van de lidstaat van vertrek.

2. Voor zover een vennootschap die een grensoverschrijdende omzetting aangaat de fiscaal niet verrekende verliezen op vorige of volgende jaren mag afboeken, staat die lidstaat de op zijn grondgebied gelegen vaste inrichting van de vennootschap die de grensoverschrijdende omzetting aangaat toe die fiscaal nog niet verrekende verliezen van de vennootschap die de grensoverschrijdende omzetting aangaat over te nemen, op voorwaarde dat het afboeken van verliezen op vorige of volgende jaren in vergelijkbare omstandigheden mogelijk zou zijn geweest voor een vennootschap die in die lidstaat haar fiscale woonplaats behoudt.

Artikel 14 quater

1. Een grensoverschrijdende omzetting leidt op zich niet tot enigerlei belastingheffing over het inkomen, de winst of de vermogenswinst van de deelgerechtigden van de vennootschap die de grensoverschrijdende omzetting aangaat.

2. Lid 1 belet de lidstaten niet belasting te heffen over de winst die voortvloeit uit de latere vervreemding van de bewijzen van deelgerechtigdheid in het kapitaal van de vennootschap die de grensoverschrijdende omzetting aangaat.”;

5) Bijlage I bij Richtlijn 2009/133/EG wordt gewijzigd zoals aangegeven in bijlage II bij deze richtlijn.

Artikel 3

Wijzigingen in Richtlijn 2011/96/EU

Richtlijn 2011/96/EG wordt als volgt gewijzigd:

1) De titel wordt vervangen door:

“Richtlijn 2011/96/EG van de Raad van 30 november 2011 betreffende een gemeenschappelijke belastingregeling inzake uitkeringen van interest en royalty’s tussen verbonden ondernemingen van verschillende lidstaten”;

2) in artikel 1 wordt lid 1 vervangen door:

“1. Elke lidstaat past deze richtlijn toe:

a) op uitkeringen van winst die door vennootschappen van die lidstaat zijn ontvangen van uitkerende vennootschappen uit andere lidstaten;

b) op winst die door vennootschappen van die lidstaat is uitgekeerd aan vennootschappen van andere lidstaten, waarvan zij uitkerende vennootschappen zijn;

c) op uitkeringen van winst die door in die lidstaat gelegen vaste inrichtingen van vennootschappen uit andere lidstaten zijn ontvangen van uitkerende vennootschappen uit een andere lidstaat dan die waar de vaste inrichting is gevestigd;

d) op winst die door vennootschappen van die staat wordt uitgekeerd aan in een andere lidstaat gevestigde vaste inrichtingen van vennootschappen van dezelfde lidstaat waarvan zij uitkerende vennootschappen zijn.”;

3) in artikel 2, punt a), wordt de volgende alinea toegevoegd:

“De Commissie is bevoegd overeenkomstig artikel 2 bis gedelegeerde handelingen vast te stellen om bijlage I bij deze richtlijn te wijzigen teneinde de in de eerste alinea, punt i), bedoelde lijst van rechtsvormen bij te werken naar aanleiding van de kennisgeving door een lidstaat van een nieuwe vennootschapsvorm die naar zijn nationale recht kan worden opgericht, of om een nieuwe vennootschapsvorm op te nemen die krachtens het Unierecht is ingevoerd.”;

4) de volgende artikelen 2 bis en 2 ter worden ingevoegd:

"Artikel 2 bis

Uitoefening van de bevoegdheidsdelegatie

1. De bevoegdheid om gedelegeerde handelingen vast te stellen, wordt aan de Commissie toegekend onder de in dit artikel neergelegde voorwaarden.

2. De in artikel 2 bedoelde bevoegdheid om gedelegeerde handelingen vast te stellen, wordt aan de Commissie toegekend voor onbepaalde tijd met ingang van [*de datum van inwerkingtreding van deze richtlijn*].

3. De Raad kan de in artikel 2 bedoelde bevoegdheidsdelegatie te allen tijde intrekken. Het besluit tot intrekking beëindigt de delegatie van de in dat besluit genoemde bevoegdheid. Het wordt van kracht op de dag na die van de bekendmaking ervan in het Publicatieblad van de Europese Unie of op een daarin genoemde latere datum. Het laat de geldigheid van de reeds van kracht zijnde gedelegeerde handelingen onverlet.

4. Vóór de vaststelling van een gedelegeerde handeling raadpleegt de Commissie de door elke lidstaat aangewezen deskundigen overeenkomstig de beginselen die zijn neergelegd in het Interinstitutioneel Akkoord van 13 april 2016 over beter wetgeven.

5. Zodra de Commissie een gedelegeerde handeling vaststelt, stelt zij de Raad daarvan in kennis.

6. Een krachtens artikel 2 vastgestelde gedelegeerde handeling treedt pas in werking als de Raad binnen een termijn van twee maanden na de datum van kennisgeving van die handeling aan de Raad geen bezwaar heeft gemaakt tegen de gedelegeerde handeling, of als de Raad de Commissie voor het verstrijken van deze termijn heeft meegedeeld niet voornemens te zijn bezwaar te maken. Die termijn wordt op initiatief van de Raad met twee maanden verlengd.

Artikel 2 ter

Kennisgeving aan het Europees Parlement

Het Europees Parlement wordt door de Commissie in kennis gesteld van de vastgestelde gedelegeerde handelingen, van de eventuele bezwaren die daartegen zijn ingediend en van de eventuele intrekking van de bevoegdheidsdelegatie door de Raad.";

5) artikel 3 wordt geschrapt;

6) In artikel 4 worden de leden 1, 2 en 3 vervangen door:

"1. Wanneer een ontvangende vennootschap of haar vaste inrichting, op grond van de deelgerechtigdheid van de ontvangende vennootschap in de uitkerende vennootschap, uitgekeerde winst ontvangt, anders dan bij de liquidatie van de uitkerende vennootschap, moeten de lidstaat van de ontvangende vennootschap en de lidstaat van haar vaste inrichting:

a) ofwel zich onthouden van het belasten van deze winst voor zover die winst niet aftrekbaar is bij de uitkerende vennootschap, en deze winst belasten voor zover die winst aftrekbaar is bij de uitkerende vennootschap; of

b) ofwel de winst belasten, maar in dat geval de ontvangende vennootschap en de vaste inrichting toestaan het gedeelte van de belasting dat betrekking heeft op die winst en betaald is door de uitkerende vennootschap en enigerlei ondergeschikte uitkerende vennootschap van de verschuldigde

belasting af te trekken, op voorwaarde dat bij iedere schakel een vennootschap en haar ondergeschikte uitkerende vennootschap onder de in artikel 2 vastgestelde definities vallen en aan de in de artikel 3 gestelde eisen voldoen, tot het bedrag van de overeenstemmende verschuldigde belasting.

Dit lid laat nationale antimisbruikmaatregelen ter voorkoming van het ontwijken van vermogens- of inkomstenbelasting door het gebruik van holdings onverlet.

2. Niets in deze richtlijn belet de lidstaat van de ontvangende vennootschap een uitkerende vennootschap als fiscaal transparant aan te merken op grond van de door die lidstaat verrichte beoordeling van de wettelijke kenmerken van die uitkerende vennootschap, zoals die voortvloeien uit het recht waarnaar zij is opgericht, en derhalve de ontvangende vennootschap over haar aandeel in de winst van de uitkerende vennootschap te belasten, indien en voor zover er winst is. In dit geval onthoudt de lidstaat van de ontvangende vennootschap zich ervan de door de uitkerende vennootschap uitgekeerde winst te belasten.

Wanneer de lidstaat van de ontvangende vennootschap het aandeel van de ontvangende vennootschap in de winst van de uitkerende vennootschap, voor zover er winst is, evalueert, verleent hij haar vrijstelling van belasting op die winst, dan wel staat hij haar toe het gedeelte van de belasting dat verband houdt met het winstaandeel van de ontvangende vennootschap en betaald is door de uitkerende vennootschap en enigerlei ondergeschikte uitkerende vennootschap van de verschuldigde belasting af te trekken, op voorwaarde dat bij iedere schakel een vennootschap en haar ondergeschikte uitkerende vennootschap onder de in artikel 2 vastgelegde definities vallen en aan de in artikel 3 gestelde eisen voldoen, tot het bedrag van de overeenstemmende verschuldigde belasting.

3. Wanneer een ontvangende vennootschap een deelneming van ten minste 10 % in het kapitaal van of de stemrechten in een vennootschap van een andere lidstaat houdt, behoudt elke lidstaat de mogelijkheid te bepalen dat lasten die betrekking hebben op de deelneming en verliezen die voortvloeien uit de uitkering van de winst van de uitkerende vennootschap, niet in mindering mogen worden gebracht op de belastbare winst van de ontvangende vennootschap.

Indien in dit geval de kosten van beheer met betrekking tot de deelneming forfaitair worden vastgesteld, mag het forfaitaire bedrag niet meer dan 5 % bedragen van de door de uitkerende vennootschap uitgekeerde winst.”;

7) Artikel 5 wordt vervangen door:

“Artikel 5

1. De door een uitkerende vennootschap aan de ontvangende vennootschap uitgekeerde winst wordt vrijgesteld van bronbelasting.

2. In afwijking van artikel 2, punt a), i) en iii), is lid 1 ook van toepassing wanneer de ontvangende vennootschap een pensioeninstelling is.

Voor de toepassing van de eerste alinea wordt onder “pensioeninstelling” verstaan:

a) een instelling voor bedrijfspensioenvoorziening als omschreven in artikel 6, punt 1), van Richtlijn (EU) 2016/2341 van het Europees Parlement en de Raad*;

b) een instelling die pensioenregelingen uitvoert welke worden beschouwd als socialezekerheidsregelingen die onder Verordening (EG) nr. 883/2004 van het Europees Parlement en de Raad** en Verordening (EG) nr. 987/2009 van het Europees Parlement en de Raad*** vallen, alsook elke juridische entiteit die is opgericht met het oog op de beleggingen van die regelingen.

_____

* Richtlijn (EU) 2016/2341 van het Europees Parlement en de Raad van 14 december 2016 betreffende de werkzaamheden van en het toezicht op instellingen voor bedrijfspensioenvoorziening (IBPV's) (PB L 354 van 23.12.2016, blz. 37, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2016/2341/oj).

** Verordening (EG) nr. 883/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende de coördinatie van de socialezekerheidsstelsels (PB L 166 van 30.4.2004, blz. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2004/883/oj).

*** Verordening (EG) nr. 987/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 16 september 2009 tot vaststelling van de wijze van toepassing van Verordening (EG) nr. 883/2004 betreffende de coördinatie van de socialezekerheidsstelsels (PB L 284 van 30.10.2009, blz. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2009/987/oj).";

(8) De volgende artikelen 5 bis, 5 ter en 5 quater worden ingevoegd:

"Artikel 5 bis

Voor de toepassing van artikel 5 vereisen de lidstaten op het tijdstip van uitbetaling geen voorafgaande toestemming of toepassing van een administratieve procedure om na te gaan of aan de vereisten van de artikelen 2 en 3 is voldaan.

Artikel 5 ter

1. Indien de uitkerende vennootschap bronbelasting waarvoor op grond van artikel 5 vrijstelling moet worden verleend, heeft ingehouden, kan aan de bron een vordering tot teruggave worden ingesteld. Het verzoek om teruggave moet binnen de gestelde termijn worden ingediend. Die termijn bedraagt ten minste twee jaar vanaf de datum waarop de winst is uitgekeerd.

2. De lidstaat van de uitkerende vennootschap gaat binnen een jaar na ontvangst van het verzoek en van de bewijsstukken waarom hij redelijkerwijze kan verzoeken, over tot teruggave van de ten onrechte ingehouden bronbelasting. Indien de bronbelasting niet binnen die termijn is teruggegeven, heeft de ontvangende onderneming bij het verstrijken van dat jaar recht op rente over de terug te geven belasting tegen de nationale rentevoet die in vergelijkbare gevallen krachtens het nationaal recht van de lidstaat van de uitkerende vennootschap wordt toegepast.

Artikel 5 quater

Voor de toepassing van artikel 5 en in afwijking van de artikelen 5 bis en 5 ter zorgen de lidstaten ervoor dat vermindering van bronbelasting wordt verleend volgens de procedures van Richtlijn (EU) 2025/50 van de Raad* voor gevallen die onder het toepassingsgebied van die richtlijn vallen.

_____

*Richtlijn (EU) 2025/50 van de Raad van 10 december 2024 betreffende een snellere en veiligere vermindering van te veel ingehouden bronbelasting (PB L, 2025/50, 10.1.2025, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2025/50/oj).”;

9) Artikel 6 wordt vervangen door:

De lidstaat onder wiens wetgeving de ontvangende vennootschap ressorteert, mag geen bronbelasting heffen op de winst die deze maatschappij van een uitkerende vennootschap ontvangt.”;

10) In artikel 7 wordt lid 1 vervangen door:

“1. “Bronbelasting” in de zin van deze richtlijn omvat niet de vervroegde betaling of vooruitbetaling (voorheffing) van de vennootschapsbelasting aan de lidstaat waarin de uitkerende vennootschap is gevestigd, die in samenhang met een uitkering van winst aan de ontvangende vennootschap wordt verricht.”;

11) Bijlage I bij Richtlijn 2011/96/EU wordt gewijzigd zoals aangegeven in bijlage III bij deze richtlijn.

Artikel 4

Wijzigingen van Richtlijn (EU) 2016/1164

Richtlijn (EU) 2016/1164 wordt als volgt gewijzigd:

1) De titel wordt vervangen door:

“Richtlijn (EU) 2016/1164 van de Raad van 12 juli 2016 tot vaststelling van regels inzake de fiscale behandeling van uitgaven voor onderzoek en ontwikkeling en ter bestrijding van belastingontwijkingspraktijken welke rechtstreeks van invloed zijn op de werking van de interne markt”;

2) Artikel 2 wordt als volgt gewijzigd:

a) de volgende punten -1), -1 bis) en -1 ter) worden ingevoegd voor punt 1:

“-1) “in aanmerking komende uitgaven”: kapitaaluitgaven voor installaties, machines en andere materiële activa, exclusief aftrekbare belasting over de toegevoegde waarde, gedaan door of namens de belastingplichtige en gebruikt in het directe zakelijke belang van de belastingplichtige voor een van de volgende doeleinden:

a) het verrichten van onderzoek en ontwikkeling;

b) het ter beschikking stellen van faciliteiten voor het verrichten van onderzoek en ontwikkeling;

-1 bis) “onderzoek en ontwikkeling”: een van de volgende vormen van onderzoek en ontwikkeling:

a) fundamenteel onderzoek: experimentele of theoretische werkzaamheden die voornamelijk worden verricht om nieuwe kennis te verwerven over de fundamentele aspecten van verschijnselen en waarneembare feiten, zonder dat hiermee een directe commerciële toepassing of een direct commercieel gebruik wordt beoogd;

b) toegepast onderzoek: origineel onderzoek dat wordt verricht om nieuwe kennis te verwerven, maar voornamelijk is gericht op een specifiek, praktisch doel;

c) experimentele ontwikkeling: systematische werkzaamheden die voortbouwen op kennis verkregen uit onderzoek en praktijkervaring, waarbij nieuwe kennis wordt opgedaan, die wordt ingezet om nieuwe producten of processen te ontwikkelen of om bestaande producten of processen te verbeteren;

-1 ter) "vervreemdingswaarde":

a) in het geval van een verkoop, tegen een prijs die niet lager is dan de marktwaarde, van activa waarvoor in aanmerking komende uitgaven zijn gedaan, de netto-opbrengst van de verkoop;

b) in het geval van sloop of vernietiging van dergelijke activa, het nettobedrag dat voor de restanten is ontvangen, samen met een eventuele verzekerings- of kapitaalvergoeding;

c) in alle andere gevallen waarin de belastingplichtige niet langer eigenaar is van dergelijke activa, de marktwaarde;"

b) in punt 4, derde alinea, wordt punt a) vervangen door:

"a) wanneer de mismatch ontstaat op grond van punt 9, eerste alinea, punten b), c), d), e) of g), of wanneer een aanpassing nodig is uit hoofde van artikel 9 bis, wordt de definitie van gelieerde onderneming gewijzigd zodat het vereiste van 25 percent wordt vervangen door een vereiste van 50 percent;";

c) punt 5) wordt als volgt gewijzigd:

1) de aanhef wordt vervangen door:

""financiële onderneming": een van de volgende entiteiten of vaste inrichtingen van dergelijke entiteiten in een of meer lidstaten:";

2) punt a) wordt vervangen door:

"a) een kredietinstelling als omschreven in artikel 4, lid 1, punt 1, van Verordening (EU) nr. 575/2013 van het Europees Parlement en de Raad*;

_____

*Verordening (EU) nr. 575/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende prudentiële vereisten voor kredietinstellingen en beleggingsondernemingen en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 648/2012 (PB L 176 van 27.6.2013, blz. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2013/575/oj).";

(3) de volgende punten a bis), a ter) en a quater) worden ingevoegd:

"a bis) een beleggingsonderneming als omschreven in artikel 4, lid 1, punt 1) van Richtlijn 2014/65/EU van het Europees Parlement en de Raad*;

a ter) een beheerder van een alternatieve beleggingsinstelling (abi) als omschreven in artikel 4, lid 1, punt b), van Richtlijn 2011/61/EU van het Europees Parlement en de Raad**;

a quater) een beheermaatschappij van een instelling voor collectieve belegging in effecten als omschreven in artikel 2, lid 1, punt b), van Richtlijn 2009/65/EG van het Europees Parlement en de Raad***;

———

*Richtlijn 2014/65/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 mei 2014 betreffende markten voor financiële instrumenten en tot wijziging van Richtlijn 2002/92/EG en Richtlijn 2011/61/EU (PB L 173 van 12.6.2014, blz. 349, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2014/65/oj).

**Richtlijn 2011/61/EU van het Europees Parlement en de Raad van 8 juni 2011 inzake beheerders van alternatieve beleggingsinstellingen en tot wijziging van de Richtlijnen 2003/41/EG en 2009/65/EG en van de Verordeningen (EG) nr. 1060/2009 en (EU) nr. 1095/2010 (PB L 174 van 1.7.2011, blz. 1. ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2011/61/oj).

***Richtlijn 2009/65/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende bepaalde instellingen voor collectieve belegging in effecten (icbe's) (PB L 302 van 17.11.2009, blz. 32, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2009/65/oj).;

(4) punt d) wordt vervangen door:

"d) een instelling voor bedrijfspensioenvoorziening in de zin van artikel 6, punt 1), van Richtlijn (EU) 2016/2341 van het Europees Parlement en de Raad*;

———

*Richtlijn (EU) 2016/2341 van het Europees Parlement en de Raad van 14 december 2016 betreffende de werkzaamheden van en het toezicht op instellingen voor bedrijfspensioenvoorziening (IBPV's) (PB L 354 van 23.12.2016, blz. 37, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2016/2341/oj).";

(5) punt f) wordt geschrapt;

6) de punten g), h) en i) worden vervangen door:

"g) een instelling voor collectieve belegging in effecten in de zin van artikel 1, lid 2, van Richtlijn 2009/65/EG;

h) een centrale tegenpartij of "CTP", zoals gedefinieerd in artikel 2, punt 1), van Verordening (EU) nr. 648/2012 van het Europees Parlement en de Raad*;

i) een centrale effectenbewaarinstelling of "CSD", zoals gedefinieerd in artikel 2, lid 1, punt 1), van Verordening (EU) nr. 909/2014 van het Europees Parlement en de Raad**;

———

*Verordening (EU) nr. 648/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 4 juli 2012 betreffende otc-derivaten, centrale tegenpartijen en transactieregisters (PB L 201 van 27.7.2012, blz. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2012/648/oj).

**Verordening (EU) nr. 909/2014 van het Europees Parlement en de Raad 23 juli 2014 betreffende de verbetering van de effectenafwikkeling in de Europese Unie, betreffende centrale effectenbewaarinstellingen en tot wijziging van Richtlijnen 98/26/EG en 2014/65/EU en Verordening

(EU) nr. 236/2012 (PB L 257 van 28.8.2014, blz. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2014/909/oj).”;

(7) de volgende punten j) tot en met o) worden toegevoegd:

“j) een special purpose vehicle voor een verzekeringsonderneming of een herverzekeringsonderneming waaraan overeenkomstig artikel 211 van Richtlijn 2009/138/EG vergunning is verleend;

k) een financiële holding als omschreven in artikel 4, lid 1, punt 20), van Verordening (EU) nr. 575/2013, een verzekeringsholding als omschreven in artikel 212, lid 1, punt f), van Richtlijn 2009/138/EG of een gemengde financiële holding als omschreven in artikel 2, punt 15), van 2002/87/EG van het Europees Parlement en de Raad*, die deel uitmaakt van een verzekeringsgroep die onderworpen is aan toezicht op het niveau van de groep op grond van artikel 213 van Richtlijn 2009/138/EG en die niet is vrijgesteld van groepstoezicht op grond van artikel 214, lid 2, van die richtlijn;

l) een betalingsinstelling als omschreven in artikel 4, punt 4, van Richtlijn (EU) 2015/2366 van het Europees Parlement en de Raad**;

m) een instelling voor elektronisch geld als omschreven in artikel 2, punt 1, van Richtlijn 2009/110/EG van het Europees Parlement en de Raad***;

n) een crowdfundingdienstverlener als omschreven in artikel 2, lid 1, punt e), van Verordening (EU) 2020/1503 van het Europees Parlement en de Raad****;

o) een aanbieder van cryptoactivadiensten als omschreven in artikel 3, lid 1, punt 15), van Verordening (EU) 2023/1114 van het Europees Parlement en de Raad*****;

___

*Richtlijn 2002/87/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2002 betreffende het aanvullende toezicht op kredietinstellingen, verzekeringsondernemingen en beleggingsondernemingen in een financieel conglomeraat en tot wijziging van de Richtlijnen 73/239/EEG, 79/267/EEG, 92/49/EEG, 92/96/EEG, 93/6/EEG en 93/22/EEG van de Raad en van de Richtlijnen 98/78/EG en 2000/12/EG van het Europees Parlement en de Raad (PB L 35 van 11.2.2003, blz. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2002/87/oj).

**Richtlijn (EU) 2015/2366 van het Europees Parlement en de Raad van 25 november 2015 betreffende betalingsdiensten in de interne markt, houdende wijziging van de Richtlijnen 2002/65/EG, 2009/110/EG en 2013/36/EU en Verordening (EU) nr. 1093/2010 en houdende intrekking van Richtlijn 2007/64/EG (PB L 337 van 23.12.2015, blz. 35, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2015/2366/oj).

***Richtlijn 2009/110/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 september 2009 betreffende de toegang tot, de uitoefening van en het prudentieel toezicht op de werkzaamheden van instellingen voor elektronisch geld, tot wijziging van de Richtlijnen 2005/60/EG en

2006/48/EG en tot intrekking van Richtlijn 2000/46/EG (PB L 267 van 10.10.2009, blz. 7, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2009/110/oj).

****Verordening (EU) 2020/1503 van het Europees Parlement en de Raad van 7 oktober 2020 betreffende Europese crowdfundingdienstverleners voor bedrijven en tot wijziging van Verordening (EU) 2017/1129 en Richtlijn (EU) 2019/1937 (PB L 347 van 20.10.2020, blz. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2020/1503/oj).

*****Verordening (EU) 2023/1114 van het Europees Parlement en de Raad van 31 mei 2023 betreffende cryptoactivamarkten en tot wijziging van Verordeningen (EU) nr. 1093/2010 en (EU) nr. 1095/2010 en Richtlijnen 2013/36/EU en (EU) 2019/1937 (PB L 150 van 9.6.2023, blz. 40, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2023/1114/oj).";

3) Artikel 3 wordt vervangen door:

"Artikel 3

Minimumniveau van harmonisatie en minimumniveau van bescherming

1. De lidstaten kunnen besluiten alternatieve binnenlandse maatregelen te handhaven of vast te stellen in plaats van de in hoofdstuk I bis vastgestelde maatregelen in te voeren, indien zij vaststellen dat dergelijke binnenlandse maatregelen in aanmerking komende uitgaven een gunstiger behandeling bieden dan de regels van hoofdstuk I bis.

2. Hoofdstuk II vormt geen beletsel voor de toepassing van nationale of verdragsrechtelijke bepalingen die tot doel hebben een hoger niveau van bescherming te garanderen voor binnenlandse vennootschapsbelastinggrondslagen.";

4) Het volgende hoofdstuk I bis wordt ingevoegd:

"HOOFDSTUK I BIS
ONDERZOEK EN ONTWIKKELING

Artikel 3 bis

Belastingaftrek voor onderzoek en ontwikkeling

1. Belastingplichtigen hebben recht op belastingaftrek voor onderzoek en ontwikkeling (de "belastingaftrek") van in aanmerking komende uitgaven. De belastingvrije som is aftrekbaar van hun belastinggrondslag.

2. Het bedrag van de belastingvrije som is gelijk aan het bedrag van de in aanmerking komende uitgaven.

3. In afwijking van lid 2 wordt, wanneer er met betrekking tot die uitgaven een vervreemdingswaarde ontstaat, het bedrag van de belastingvrije som beperkt tot het bedrag waarmee die uitgaven de vervreemdingswaarde overschrijden.

4. De belastingaftrek wordt aangevraagd in het belastingtijdvak waarin de in aanmerking komende uitgaven zijn gedaan, of in een van de vier daaropvolgende belastingtijdvakken.

5. Na het verstrijken van het vierde belastingtijdvak volgend op het belastingtijdvak waarin de in aanmerking komende uitgaven zijn gedaan, kan geen aanspraak meer worden gemaakt op de belastingaftrek.

Artikel 3 ter

Niet in aanmerking komende uitgaven

1. Uitgaven worden niet als in aanmerking komende uitgaven behandeld wanneer zij zijn gedaan voor de verwerving van:

a) grond of rechten op grond, behalve wanneer de uitgaven betrekking hebben op:

i) een reeds op de grond gebouwd gebouw of bouwwerk;

ii) rechten op een dergelijk gebouw of bouwwerk; of

iii) installaties of machines die deel uitmaken van een dergelijk gebouw of bouwwerk;

b) een woning.

2. In afwijking van lid 1, punt b), worden uitgaven met betrekking tot een gebouw dat een woning omvat, als in aanmerking komende uitgaven behandeld indien aan beide van de volgende voorwaarden is voldaan:

a) de delen van het gebouw die niet als woning dienen, worden gebruikt voor onderzoek en ontwikkeling;

b) niet meer dan 20 % van de uitgaven voor het gebouw is toe te rekenen aan de woning.

Wanneer aan de voorwaarden van de eerste alinea is voldaan, worden de uitgaven voor het gehele gebouw als in aanmerking komende uitgaven behandeld.

Indien aan de voorwaarde van punt a) van de eerste alinea is voldaan, maar niet aan de voorwaarde van punt b), wordt alleen het deel van de uitgaven dat overeenkomt met het deel van het gebouw dat voor onderzoek en ontwikkeling wordt gebruikt als in aanmerking komende uitgaven behandeld.

Artikel 3 quater

Minimumgebruik van in aanmerking komende uitgaven en compenserende heffingen

1. In aanmerking komende uitgaven waarvoor om belastingaftrek wordt gevraagd, worden gedurende een ononderbroken periode van ten minste drie jaar volledig en uitsluitend gebruikt voor onderzoek en ontwikkeling. Die periode van drie jaar begint uiterlijk één jaar na het einde van het belastingtijdvak waarin voor het eerst om belastingaftrek wordt gevraagd.

2. Indien niet aan de voorwaarde van lid 1 is voldaan, wordt de belastingaftrek niet toegekend of, indien deze reeds is toegekend, ingetrokken, en wordt het bedrag van de belastingvrije som opgenomen in de belastinggrondslag van het belastingtijdvak waarin niet langer aan die voorwaarde is voldaan.

De eerste alinea is niet van toepassing indien niet aan die voorwaarde wordt voldaan als gevolg van overmacht of omstandigheden die redelijkerwijs buiten de macht van de belastingplichtige vallen.

3. Wanneer een belastingplichtige een actief dat verband houdt met in aanmerking komende uitgaven waarvoor hij om belastingaftrek heeft verzocht niet langer in eigendom houdt, sloopt of anderszins vervreemdt, wordt de vervreemdingswaarde van dat actief in aanmerking genomen voor de belastinggrondslag.

Als de vervreemdingswaarde hoger is dan het voor aftrek in aanmerking komende bedrag, wordt er een compenserende heffing toegepast.

Het bedrag van de compenserende heffing, dat wordt opgenomen in het belastbare inkomen van de belastingplichtige voor het belastingtijdvak waarin de vervreemding plaatsvindt, is het laagste van de volgende bedragen:

a) het bedrag waarmee de vervreemdingswaarde het voor aftrek in aanmerking komende bedrag overschrijdt;

b) het bedrag van de belastingaftrek waarop aanspraak wordt gedaan.";

5) Artikel 4 wordt als volgt gewijzigd:

a) In lid 1 wordt de eerste alinea vervangen door:

"Een financieringskostensurplus kan worden afgetrokken in het belastingtijdvak waarin het is ontstaan, ten belope van 30 percent van de winst vóór rente, belastingen, afschrijvingen en amortisatie (ebitda) van de belastingplichtige.":

b) lid 2 wordt vervangen door:

"De ebitda wordt berekend door de voor belasting gecorrigeerde bedragen van het financieringskostensurplus, de voor belasting gecorrigeerde bedragen van afschrijvingen en amortisatie en het bedrag van de in aanmerking komende uitgaven dat van de belastbare grondslag is afgetrokken overeenkomstig de regels van hoofdstuk I bis of nationale bepalingen die voorzien in een hogere fiscale aftrekbaarheid van dergelijke in aanmerking komende uitgaven, op te tellen bij de inkomsten die in de lidstaat van de belastingplichtige aan vennootschapsbelasting onderworpen zijn. Belastingvrije inkomsten worden uitgesloten van de ebitda van de belastingplichtige.";

c) het volgende lid 2 bis wordt ingevoegd:

"2 bis. De lidstaten sluiten het financieringskostensurplus van het toepassingsgebied van lid 1 uit indien het ontstaat bij leningen van derden met een laag risico.

Voor de toepassing van de eerste alinea wordt onder een lening van derden met een laag risico verstaan een lening die aan de volgende voorwaarden voldoet:

a) zij wordt niet verstrekt door een gelieerde onderneming of vaste inrichting of door een entiteit van hetzelfde voor de financiële boekhouding geconsolideerde concern, en

b) zij wordt uitsluitend gebruikt om de eigen activiteiten van de kredietnemende entiteit te financieren, en er gaat geen financiering naar een gelieerde onderneming of vaste inrichting of naar een entiteit van hetzelfde voor de financiële boekhouding geconsolideerde concern.

Voor de toepassing van de voorwaarde van punt b) mag een lening niet direct of indirect worden gebruikt voor de financiering van kapitaalbijdragen of andere bijdragen aan het eigen vermogen die leiden tot de financiering van een gelieerde onderneming, een vaste inrichting of een entiteit van hetzelfde voor de financiële boekhouding geconsolideerde concern.

Wanneer de eerste alinea van toepassing is, worden alle inkomsten uit leningen van derden met een laag risico uitgesloten van de ebitda van de

belastingplichtige, en wordt het uitgesloten financieringskostensurplus niet opgenomen in het financieringskostensurplus van het concern ten aanzien van derden als bedoeld in lid 5, punt b).";

d) lid 3 wordt vervangen door:

"In afwijking van lid 1 heeft de belastingplichtige recht op aftrek van het financieringskostensurplus van 3 000 000 EUR.

Het in de eerste alinea bedoelde bedrag wordt elk jaar aangepast volgens de volgende formule:

$$I_y = I_{y-1} x \frac{GICP_{y-1}}{GICP_{y-2}}$$

waarbij:

I_y het geïndexeerde bedrag is dat van toepassing is vanaf 1 juli van kalenderjaar y tot en met 30 juni van kalenderjaar y + 1.

I_{y-1} het geïndexeerde bedrag is dat van toepassing is vanaf 1 juli van kalenderjaar y-1 tot en met 30 juni van kalenderjaar y.

$GICP_{y-1}$ het jaarlijkse gemiddelde geharmoniseerde indexcijfer van de consumptieprijzen voor de Unie (EU-27) voor het kalenderjaar y-1 is, zoals gepubliceerd door Eurostat.

$GICP_{y-2}$ het jaarlijkse gemiddelde geharmoniseerde indexcijfer van de consumptieprijzen voor de Unie (EU-27) voor het kalenderjaar y-2 is, zoals gepubliceerd door Eurostat.

Het resulterende bedrag wordt afgerond op de dichtstbijzijnde 10 000 EUR.

Voor de toepassing van lid 1, tweede alinea, geldt het bedrag van 3 000 000 EUR voor het hele concern.";

e) het volgende lid 3 bis wordt ingevoegd:

"3 bis. In afwijking van lid 1 wordt een belastingplichtige het recht toegekend om het financieringskostensurplus dat in een belastingtijdvak is ontstaan volledig af te trekken wanneer hij aantoont dat zijn ebitda voor dat belastingtijdvak met ten minste 50 % is gedaald ten opzichte van de ebitda van het onmiddellijk voorafgaande belastingtijdvak.

De in de eerste alinea bedoelde afwijking is alleen van toepassing op het belastingtijdvak waarin de daling van de ebitda plaatsvindt.";

f) lid 4 wordt vervangen door:

"4. De lidstaten kunnen het financieringskostensurplus van het toepassingsgebied van lid 1 uitsluiten indien het is ontstaan in verband met:

a) leningen die vóór 17 juni 2016 zijn gesloten, maar de uitsluiting strekt zich niet uit tot daaropvolgende wijzigingen van deze leningen;

b) leningen die voor de financiering van een langlopend project van algemeen nut worden gebruikt waarbij de uitvoerder van het project, de financieringskosten, de activa en de inkomsten zich allemaal in de Unie bevinden.

Voor de toepassing van punt b) van de eerste alinea wordt onder “langlopend project van algemeen nut” een project verstaan dat bedoeld is om een grootschalig actief dat door een lidstaat wordt beschouwd als zijnde van algemeen belang, te leveren, te verbeteren, te exploiteren of te onderhouden.

Wanneer de eerste alinea van toepassing is, worden alle inkomsten uit langlopende projecten van algemeen nut uitgesloten van de ebitda van de belastingplichtige, en wordt het uitgesloten financieringskostensurplus niet opgenomen in het financieringskostensurplus van het concern ten aanzien van derden als bedoeld in lid 5, punt b).”;

g) het volgende lid 4 bis wordt ingevoegd:

“4 bis. De lidstaten sluiten van lid 1 het financieringskostensurplus uit dat is ontstaan bij leningen die worden gebruikt voor de financiering van defensieproducten of andere producten voor defensiedoeleinden die behoren tot een van de categorieën van artikel 1, punten a) en b), van Verordening (EU) 2025/1106 van de Raad*, indien de belastingplichtige, de financieringskosten, de activa en de inkomsten zich allemaal in de Unie bevinden.

Voor de doeleinden van de eerste alinea wordt verstaan onder:

a) “defensieproduct”: goederen, diensten en werken die binnen het toepassingsgebied van Richtlijn 2009/81/EG** van het Europees Parlement en de Raad vallen, zoals bepaald in artikel 2 van die richtlijn;

b) “andere producten voor defensiedoeleinden”: alle goederen, diensten en werken die niet onder het toepassingsgebied van Richtlijn 2009/81/EG vallen, zoals bepaald in artikel 2 van die richtlijn, en die noodzakelijk zijn voor of gericht zijn op defensiedoeleinden en specifiek bestemd zijn voor militaire doeleinden.

Wanneer de eerste alinea van toepassing is, worden alle inkomsten uit defensieproducten of andere producten voor defensiedoeleinden op kritieke vermogensgebieden uitgesloten van de ebitda van de belastingplichtige, en wordt het uitgesloten financieringskostensurplus niet opgenomen in het financieringskostensurplus van de groep ten aanzien van derden als bedoeld in lid 5, punt b).

De eerste alinea is alleen van toepassing op leningen die zijn aangegaan in de eerste vijf belastingtijdvakken na 1 januari 2029.

___

*Verordening (EU) 2025/1106 van de Raad van 27 mei 2025 tot vaststelling van het instrument “Optreden voor de veiligheid van Europa (SAFE) door middel van versterking van de Europese defensie-industrie” (PB L, 2025/1106, 28.5.2025, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2025/1106/oj).

**Richtlijn 2009/81/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 betreffende de coördinatie van de procedures voor het plaatsen door aanbestedende diensten van bepaalde opdrachten voor werken, leveringen en diensten op defensie- en veiligheidsgebied, en tot wijziging van Richtlijnen 2004/17/EG en 2004/18/EG (PB L 216 van 20.8.2009, blz. 76, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2009/81/oj).”;

h) in lid 5 wordt de aanhef vervangen door:

"Wanneer de belastingplichtige lid is van een voor de financiële boekhouding geconsolideerd concern, kan hem het recht worden toegekend op:";

i) lid 6 wordt als volgt gewijzigd:

1) de aanhef wordt vervangen door:

"De lidstaat van de belastingplichtige voorziet in regels voor:";

2) punt a) wordt vervangen door:

"a) de voorwaartse verrekening, zonder beperking in de tijd, van het financieringskostensurplus dat in het lopende belastingtijdvak niet kan worden afgetrokken overeenkomstig de leden 1 tot en met 5; of";

3) punt b) wordt geschrapt;

4) de volgende alinea wordt toegevoegd:

"De lidstaat van de belastingplichtige kan ook voorzien in regels voor de achterwaartse verrekening, voor ten hoogste drie jaar, van het financieringskostensurplus dat in het lopende belastingtijdvak niet kan worden afgetrokken overeenkomstig de leden 1 tot en met 5."

j) het volgende lid 9 wordt toegevoegd:

"9. Voor de toepassing van dit artikel mogen de lidstaten in hun nationale recht geen bepalingen handhaven of invoeren met betrekking tot aangelegenheden die binnen het toepassingsgebied van dit artikel vallen, indien deze regels omvatten die afwijken van dit artikel.";

6) In artikel 6 wordt lid 1 vervangen door:

"1. Voor de berekening van de verschuldigde belasting laten de lidstaten een constructie of een reeks van constructies buiten beschouwing die is opgezet met als hoofddoel of een van de hoofddoelen een belastingvoordeel te verkrijgen dat het doel of de toepassing van het toepasselijke belastingrecht ondermijnt, en die, alle relevante feiten en omstandigheden in aanmerking genomen, kunstmatig is. Een constructie kan uit verscheidene stappen of onderdelen bestaan.";

7) Artikel 7 wordt als volgt gewijzigd:

a) lid 2 wordt als volgt gewijzigd:

1) punt a) wordt vervangen door:

"a) de niet-uitgekeerde winst van de entiteit of de winst van de vaste inrichting, afkomstig uit de volgende categorieën:

i) rente of andere inkomsten die worden gegenereerd door financiële activa;

ii) royalty's of andere inkomsten die worden gegenereerd door intellectuele eigendom;

iii) dividenden en inkomsten uit de vervreemding van aandelen;

iv) inkomsten uit financiële leasing;

v) inkomsten uit verzekerings-, bank- en andere financiële activiteiten;

vi) inkomsten uit factureringsvennootschappen die hun verkoop- en diensteninkomsten halen uit goederen en diensten, gekocht van en verkocht aan gelieerde ondernemingen, en weinig of geen economische waarde toevoegen.

Dit punt is niet van toepassing niet wanneer de gecontroleerde buitenlandse vennootschap een wezenlijke economische activiteit, ondersteund door personeel, uitrusting, activa en gebouwen, uitoefent zoals blijkt uit de relevante feiten en omstandigheden.

Wanneer de gecontroleerde buitenlandse vennootschap inwoner is van of gelegen is in een derde land dat geen partij is bij de EER-overeenkomst, kunnen de lidstaten besluiten af te zien van de toepassing van de voorgaande tweede alinea.";

2) punt b) wordt geschrapt;

b) lid 3 wordt vervangen door:

"3. Een lidstaat behandelt een entiteit of vaste inrichting niet als een gecontroleerde buitenlandse vennootschap in de zin van lid 1 indien:

a) een derde of minder van de aan de entiteit of de vaste inrichting toevallende inkomsten onder de categorieën van lid 2, punt a), valt; of

b) de entiteit een financiële onderneming is en een derde of minder van de inkomsten van de entiteit uit de categorieën onder lid 2, punt a), voortkomt uit transacties met de belastingplichtige of zijn gelieerde ondernemingen.";

c) lid 4 wordt geschrapt;

d) de volgende leden 5, 6,7 en 8 worden toegevoegd:

"5. Voor de toepassing van dit artikel wordt verstaan onder:

– "MNO-groep": een groep als omschreven in artikel 3, punt 4), van Richtlijn (EU) 2022/2523;

– "omvangrijke binnenlandse groep": een groep als omschreven in artikel 3, punt 5), van Richtlijn (EU) 2022/2523;

– "uiteindelijke moederentiteit": een entiteit als omschreven in artikel 3, punt 14), van Richtlijn (EU) 2022/2523;

– "een rechtsgebied met een gekwalificeerde "side-by-side"-regeling": een rechtsgebied waarvan in het centrale register van de OESO is aangegeven dat het die status heeft voor de toepassing van de mondiale minimumbelasting overeenkomstig het akkoord van het inclusief kader van de OESO/G20 over een "side-by-side"-pakket van 5 januari 2026;

– "gekwalificeerde binnenlandse bijheffing": een heffing zoals gedefinieerd in artikel 3, punt 28), van Richtlijn (EU) 2022/2523.";

6. De lidstaten zorgen ervoor dat de leden 1, 2 en 3 niet van toepassing zijn indien de belastingplichtige:

a) deel uitmaakt van een kleine of middelgrote groep overeenkomstig artikel 3, punten 5 en 6, van Richtlijn 2013/34/EU van het Europees Parlement en de Raad*;

b) geen deel uitmaakt van een groep en een micro-, kleine of middelgrote onderneming is overeenkomstig artikel 3, leden 1, 2 en 3, van Richtlijn 2013/34/EU; of

c) deel uitmaakt van een MNO-groep of omvangrijke binnenlandse groep die voor het belastingtijdvak onder het toepassingsgebied valt van de regels van Richtlijn 2022/2523 van de Raad** of, in het geval van de rechtsgebieden van derde landen, de OESO-modelvoorschriften, tenzij de uiteindelijke moederentiteit van die MNO-groep is gevestigd in een rechtsgebied met een gekwalificeerde "side-by-side"-regeling voor het belastingtijdvak.

7. Onverminderd lid 6, punt c), behandelt een lidstaat een entiteit of een vaste inrichting niet als een gecontroleerde buitenlandse vennootschap indien de belastingplichtige direct of indirect in handen is van een uiteindelijke moederentiteit die is gevestigd in een rechtsgebied met een "side-by-side"-regeling voor het belastingtijdvak, mits aan beide volgende voorwaarden is voldaan:

a) de entiteit of vaste inrichting is onderworpen aan een gekwalificeerde binnenlandse bijheffing voor het belastingtijdvak;

b) met betrekking tot die heffing wordt geen terugbetaling of direct of indirect financieel voordeel toegekend.

8. Voor de toepassing van dit artikel mogen de lidstaten in hun nationale recht geen bepalingen handhaven of invoeren met betrekking tot aangelegenheden die binnen het toepassingsgebied van de leden 5, 6 en 7 vallen, indien deze regels omvatten die afwijken van dit artikel.

___

*Richtlijn 2013/34/EU van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 betreffende de jaarlijkse financiële overzichten, geconsolideerde financiële overzichten en aanverwante verslagen van bepaalde ondernemingsvormen, tot wijziging van Richtlijn 2006/43/EG van het Europees Parlement en de Raad en tot intrekking van de Richtlijnen 78/660/EEG en 83/349/EEG van de Raad (PB L 182 van 29.6.2013, blz. 19, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2013/34/oj).

**Richtlijn (EU) 2022/2523 van de Raad van 15 december 2022 tot waarborging van een mondiaal minimumniveau van belastingheffing van groepen van multinationale ondernemingen en omvangrijke binnenlandse groepen in de Unie (PB L 328 van 22.12.2022, blz. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2022/2523/oj).";

(8) In artikel 8 wordt lid 2 geschrapt.

9) In artikel 9 wordt lid 3 geschrapt.

Artikel 5

Wijzigingen van Richtlijn (EU) 2017/1852

Richtlijn (EU) 2017/1852 wordt als volgt gewijzigd:

1) In artikel 2, lid 1, wordt punt d) vervangen door:

"d) "belanghebbende": elke persoon, met inbegrip van een natuurlijke persoon, die een fiscaal ingezetene is van een lidstaat en voor wiens belastingheffing het geschilpunt rechtstreekse gevolgen heeft. Indien de belastingheffing van meer dan één persoon hiervan rechtstreeks gevolgen ondervindt, wordt elk van deze personen als een belanghebbende beschouwd.";

2) Artikel 3 wordt als volgt gewijzigd:

a) lid 1 wordt vervangen door:

"1. Elke belanghebbende heeft het recht een klacht in te dienen met betrekking tot een geschilpunt, waarbij om de beslechting van het geschil wordt verzocht. De klacht moet worden ingediend binnen een termijn van drie jaar, te rekenen vanaf de ontvangst van de eerste kennisgeving van de handeling die tot het geschilpunt aanleiding geeft of zal geven, ongeacht of de belanghebbende de nationale rechtsmiddelen van de betrokken lidstaten aanwendt. De belanghebbende dient de klacht met dezelfde gegevens in bij elk van de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaten en geeft in de klacht aan welke andere lidstaten betrokken zijn. De belanghebbende zorgt ervoor dat elke betrokken lidstaat de klacht ontvangt in ten minste één van de volgende talen:

a) een van de officiële talen van die lidstaat overeenkomstig nationale wetgeving, of

b) een andere taal die deze lidstaat hiervoor aanvaardt.";

In afwijking van de eerste alinea mogen de belanghebbenden, indien bij het geschil meer dan één belanghebbende betrokken is, de klacht alleen indienen bij de bevoegde autoriteit van hun lidstaat van woonplaats.

De klacht wordt in elk geval binnen 30 kalenderdagen na de eerste indiening bij elk van de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaten ingediend. De laatste indiening geschiedt uiterlijk drie jaar na de eerste kennisgeving als bedoeld in de eerste alinea.";

b) in lid 4 wordt de laatste alinea vervangen door:

"Een belanghebbende die een verzoek overeenkomstig lid 3, punt f), ontvangt, antwoordt binnen drie maanden na ontvangst van het verzoek. Uiterlijk drie maanden na ontvangst van het verzoek wordt ook een afschrift van dit antwoord toegezonden aan de bevoegde autoriteiten van de andere betrokken lidstaten.";

c) in lid 5 wordt de volgende tweede alinea ingevoegd:

"Alvorens een besluit over de ontvankelijkheid van de klacht te nemen, kunnen de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaten met elkaar overleggen om een beter inzicht te krijgen in hun respectieve standpunten.";

3) in artikel 4, lid 3, wordt de volgende alinea toegevoegd:

"Indien alle bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaten het erover eens zijn dat geen overeenstemming kan worden bereikt, stellen zij de belanghebbende daarvan onverwijld en zonder het verstrijken van de in lid 1 vastgestelde termijn af te wachten in kennis, onder mededeling van de algemene redenen waarom geen overeenstemming kan worden bereikt.";

4) In artikel 5 wordt lid 1 vervangen door:

"1. Elke bevoegde autoriteit van een betrokken lidstaat kan in elk van de volgende gevallen besluiten een klacht af te wijzen:

a) de uit hoofde van artikel 3, lid 3, vereiste inlichtingen ontbreken (waaronder informatie waarom uit hoofde van artikel 3, lid 3, punt f), is verzocht en die niet binnen de in artikel 3, lid 4, vastgestelde termijn is ingediend);

b) er is geen sprake is van een geschilpunt;

c) de klacht is niet binnen de in artikel 3, lid 1, bedoelde termijn van drie jaar ingediend;

d) de klacht is niet binnen de in artikel 3, lid 1, bedoelde termijn van 30 kalenderdagen ingediend;

e) de klacht is in ten minste één lidstaat niet ingediend in een vereiste taal als bedoeld in artikel 3, lid 1;

f) de klacht is niet met dezelfde gegevens ingediend bij elk van de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaten, zoals bepaald in artikel 3, lid 1.

De bevoegde autoriteit biedt de belanghebbende de mogelijkheid om eventuele gebreken te corrigeren en de klacht binnen een termijn van 30 dagen na ontvangst van het verzoek aan te vullen; doet hij dit niet, dan kan de klacht worden afgewezen. Indien een klacht is afgewezen, kan de belanghebbende de klacht opnieuw indienen, op voorwaarde dat de opnieuw ingediende klacht wordt ingediend binnen de in artikel 3, lid 1, bedoelde termijn van drie jaar. Wanneer de bevoegde autoriteit de belanghebbende overeenkomstig het bepaalde in artikel 3, lid 5, in kennis stelt van de afwijzing, geeft zij de algemene redenen voor haar afwijzing op.

5) In artikel 8, lid 5, wordt de volgende derde alinea toegevoegd:

"De bevoegde autoriteiten maken uiterlijk voordat alle bevoegde autoriteiten overeenkomstig artikel 15, lid 1, overeenstemming bereiken over een eindbesluit, bezwaar tegen een vooraanstaande onafhankelijke persoon. Bezwaren die na dat tijdstip worden aangetekend, hebben geen gevolgen voor het overeengekomen eindbesluit.":

6) In artikel 10 wordt lid 1 vervangen door:

"1. De bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaten kunnen overeenkomen om in plaats van een raadgevende commissie een commissie voor alternatieve geschilbeslechting (een "commissie voor alternatieve geschilbeslechting") in te stellen om overeenkomstig artikel 6 een besluit te nemen over de aanvaarding van de klacht of om overeenkomstig artikel 14 advies uit te brengen over de beslechting van het geschilpunt. De bevoegde autoriteiten van de lidstaten kunnen tevens overeenkomen een commissie voor alternatieve geschilbeslechting in te stellen in de vorm van een commissie van permanente aard (een "permanente commissie").";

7) in artikel 11, lid 2, tweede alinea, wordt punt e) vervangen door:

"e) de samenstelling van de raadgevende commissie of van de commissie voor alternatieve geschilbeslechting (met inbegrip van het aantal en de namen van de leden, en in het geval van vooraanstaande onafhankelijke personen, gegevens over hun bekwaamheid en kwalificaties, alsook informatie over eventuele belangenconflicten van de leden);";

8) in artikel 16 wordt lid 5 vervangen door:

"5. De indiening van een klacht zoals voorzien in artikel 3 leidt met ingang van de datum van de eerste ontvangst van de klacht door een van de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaten tot opschorting van alle andere lopende procedurehandelingen volgens de procedure voor onderling overleg of de geschilbeslechtingsprocedure uit hoofde van een overeenkomst die of een verdrag dat wordt uitgelegd of toegepast in verband met het desbetreffende geschilpunt. De opschorting eindigt op de dag waarop de klacht door alle bevoegde autoriteiten of de raadgevende commissie wordt afgewezen of wanneer de belanghebbende besluit de klacht in te trekken. Indien de klacht door alle bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaten wordt aanvaard, worden die andere procedures met onmiddellijke ingang beëindigd.";

9) Artikel 17 wordt als volgt gewijzigd:

a) in de eerste alinea wordt de tweede zin vervangen door:

De bevoegde autoriteit van die lidstaat stelt de bevoegde autoriteiten van alle andere betrokken lidstaten daarvan tegelijkertijd in kennis, zulks binnen twee maanden na ontvangst van deze mededelingen, en stuurt hun daarbij een afschrift van de klacht en de relevante informatie die zij van de belanghebbende heeft ontvangen.

b) de volgende derde alinea wordt toegevoegd:

"Een in de eerste alinea, punt b), bedoelde belanghebbende die gebruikmaakt van de in dat lid vastgestelde afwijking, vermeldt dit duidelijk in de klacht.";

10) het volgende artikel 19 bis wordt ingevoegd:

"Artikel 19 bis

Uitvoeringshandelingen van de Raad

1. Op basis van een voorstel van de Commissie kan de Raad uitvoeringshandelingen vaststellen met alle nadere technische of procedurele voorschriften die nodig zijn om een gestroomlijnde en consistente toepassing van de in deze richtlijn vastgestelde procedures te waarborgen, met name wat betreft:

a) de in de artikelen 3 en 5 bedoelde klachtenfase;

b) de in artikel 4 bedoelde procedure voor onderling overleg;

c) de in artikel 6 bedoelde geschillenbeslechtingsfase, met inbegrip van de regels inzake de werking van de raadgevende commissie en de in artikel 10 bedoelde commissie voor alternatieve geschillenbeslechting;

d) de wisselwerking tussen de procedures in het kader van deze richtlijn en procedures bij nationale rechtbanken.".

11) Artikel 21 wordt vervangen door:

“Artikel 21
Evaluatie

1. Uiterlijk op 31 december 2030 en vervolgens om de vijf jaar onderzoekt en evalueert de Commissie de werking van deze richtlijn, met inbegrip van de eventuele noodzaak om specifieke bepalingen te wijzigen, en dient zij een verslag in bij het Europees Parlement en de Raad.

2. De lidstaten verstrekken de Commissie relevante jaarlijkse statistische gegevens als bedoeld in lid 3 voor de evaluatie van deze richtlijn, met het oog op verbetering van de in artikel 4 bedoelde procedure voor onderling overleg met het oog op de beslechting van geschilpunten.

3. De Commissie stelt volgens de in artikel 20, lid 2, bedoelde procedure een uitvoeringshandeling vast waarbij een lijst wordt vastgesteld van de statistische gegevens die de lidstaten jaarlijks moeten verstrekken met het oog op de evaluatie van deze richtlijn, alsook de wijze waarop en de voorwaarden waaronder die gegevens moeten worden verstrekt. De krachtens dit artikel verzamelde statistische gegevens worden in geanonimiseerde vorm op de website van de Commissie bekendgemaakt.”.

Artikel 6
Wijzigingen van Richtlijn (EU) 2025/50

Artikel 11 van Verordening (EU) 2025/50 wordt als volgt gewijzigd:

1) in lid 2 wordt punt d) vervangen door:

“d) er wordt aanspraak gemaakt op vrijstelling van bronbelasting, behalve wanneer deze vrijstelling voortvloeit uit Richtlijn 2003/49/EG van de Raad* of Richtlijn 2011/96/EU van de Raad**;

_____

*Richtlijn 2003/49/EG van de Raad van 3 juni 2003 betreffende een gemeenschappelijke belastingregeling inzake uitkeringen van interest en royalty’s tussen verbonden ondernemingen van verschillende lidstaten (PB L 157 van 26.6.2003, blz. 49, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2003/49/oj).

**Richtlijn 2011/96/EU van de Raad van 30 november 2011 betreffende de gemeenschappelijke fiscale regeling voor moedermaatschappijen en dochterondernemingen uit verschillende lidstaten (PB L 345 van 29.12.2011, blz. 8, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2011/96/oj).”

(2) in lid 7 wordt de tweede zin vervangen door:

“De lidstaten kunnen ook een bestaand nationaal systeem voor vermindering aan de bron handhaven en toepassen op de in lid 2, punt e), bedoelde gevallen waarin verificaties worden uitgevoerd om de gelijke behandeling van binnenlandse en grensoverschrijdende situaties te waarborgen teneinde te voldoen aan titel IV, hoofdstukken 2 en 4, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie.”

Artikel 7

Omzetting

1) Uiterlijk op 31 december 2028 stellen de lidstaten de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast om aan deze richtlijn te voldoen en maken zij deze bekend. Zij stellen de Commissie daarvan onmiddellijk in kennis.

   Zij passen die bepalingen toe vanaf 1 januari 2029.

   De lidstaten passen de bepalingen die nodig zijn om te voldoen aan artikel 1, punt 2), b) tot en met h), punt 3), c), en punt 5), en artikel 3, punt 2) en de punten 5) tot en met 10), echter toe met ingang van 1 januari 2037 en de bepalingen die nodig zijn om te voldoen aan artikel 4, punt 5), d), met ingang van 1 januari 2032.

   Wanneer de lidstaten die bepalingen aannemen, wordt in die bepalingen zelf of bij de officiële bekendmaking ervan naar deze richtlijn verwezen. De regels voor die verwijzing worden vastgesteld door de lidstaten.

2) De lidstaten delen de Commissie de tekst van de belangrijkste bepalingen van intern recht mee die zij op het onder deze richtlijn vallende gebied vaststellen.

Artikel 8

Inwerkingtreding

Deze richtlijn treedt in werking op de twintigste dag na die van de bekendmaking ervan in het *Publicatieblad van de Europese Unie*.

Artikel 9

Adressaten

Deze richtlijn is gericht tot de lidstaten.

Gedaan te Brussel,

Voor de Raad
De voorzitter